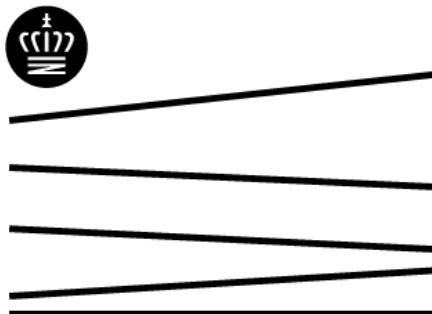

Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

udgivet af Thortsen

Titel | Title:

For Skuespilydere : et Ugeblad.

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Vol. 1; H. 1-13

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kiøbenhavn : E. M. Cohen, 1807

Fysiske størrelse | Physical extent:

2 bd.

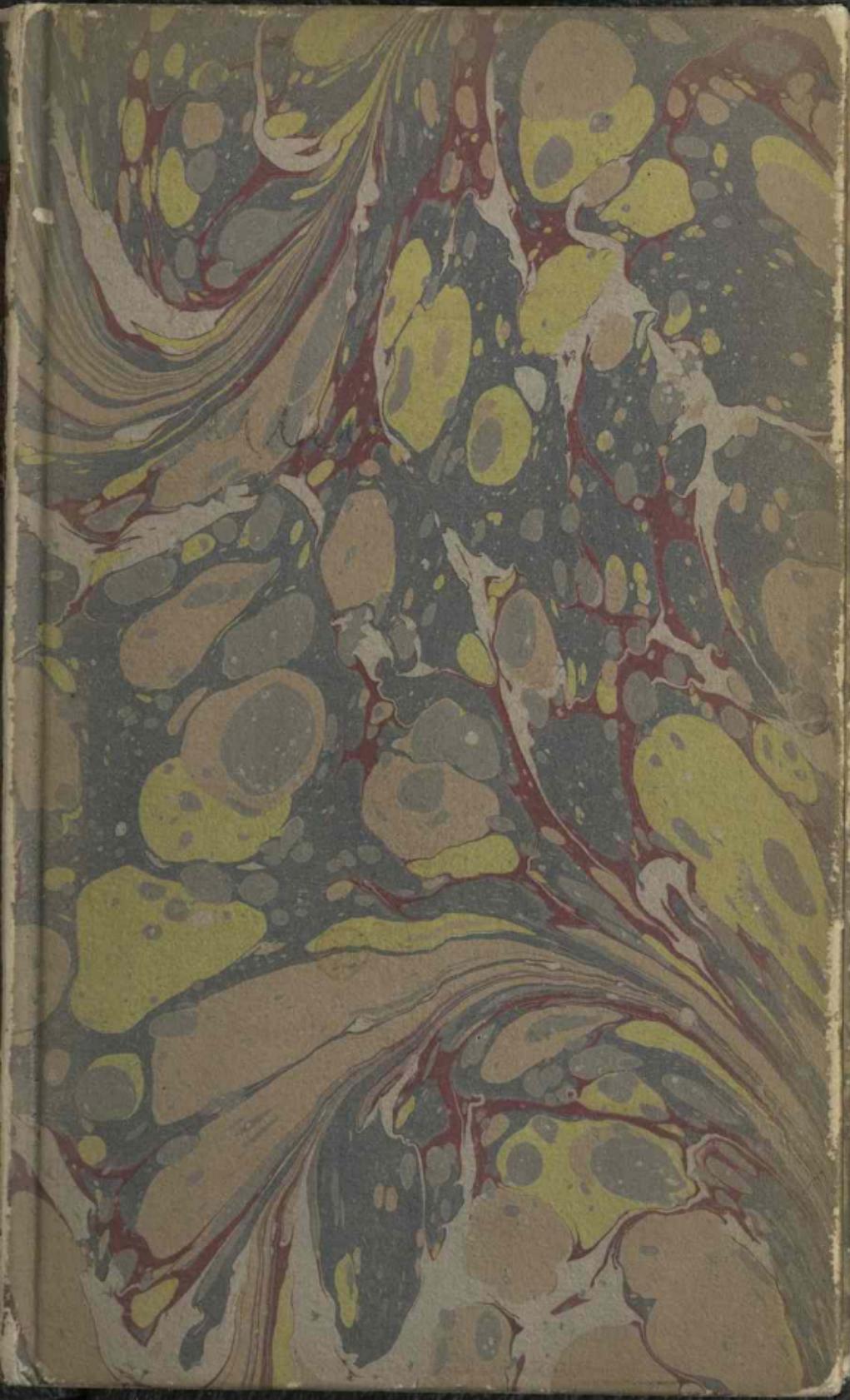
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

17,-48-8°

1806-1807

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130023646669

Skuepr

17-48.

Et Ugeblad.

No. 1.

Udgivet af Thortsen, Stud. Juris.

Trykt og forlagt hos E. M. Cohen.

Søndagen den 5 October aabnede den dramatiske Skole sine Forestillinger paa Høsttheatret med en Prolog forfattet af Professor Rahbek; Jfr. Thomassen fremsagde den. Den tryggt, der naturligvis maatte og burde opvække hos en Begynderinde paa saa udmarkende en Maade at vise sig for Publicum foraarsagede, at Prologfigurerinden ikke talede saa høit, at Alt tydeligen kunde forståes. Med hænge Undersættelighed træd hun frem; og de enkelte Sætninger, man kunde høre, vare ikke uden en vis Indertighed. Derefter gaves Manden af Ord, efter Ifflands "der Mann von Wort" af Prof. Rahbek. Om Stykket selv vil Anm. intet sige; det er allerede, som det kom fra Ifflands Haand af erkjendt Verdi, og at det har vundet meget ved Prof. Rahbeks forkortende

...ngen nægte. Lessangs Rolle
Hr. Simonsen. Det var første
gang denne Skuespiller betraad Skuepladsen; han
forstod sin Rolle og fremragde den med Tydelighed
og Følelse. Lethed i Bevægelser, og Frihed i Ve-
menes Brug kan man ictkun fordre af den længesvede
Skuespiller; overhovedet er det bedre ingen Bevæ-
gelser at gjøre, end at gjøre intetbetydende eller end-
og mistyndende, som ofte er tilfældet. Strax i den
anden, Lessang saa stærk characteriserende Scene vis-
ste Hr. S. sig fra en meget fordeelagtig Side; over-
maade vel træf han den Beskemthed i ikke at kunne
hjælpe, forenet med den indvortes kjæmpende Bes-
gjærlighed til gjerne at ville hjælpe. "Mit Hjerte
"sider, jeg kan ikke som jeg vil, jeg maa sige nei,
"vende Dinene bort, og sige nei med blødende Hjer-
"te," sagde Skuespilleren med en rørende Inderlighed.
At Hr. S. i Scenen med Seeland, hvor i øvrigt
Lessangs Varme stak meget af ved Siden af hans
Svigersaders Jis, i Fortællingen om det unge Men-
neste, siger, "at han med et Slags Skin kan fa-
"stes ind et Sted over Hovedet paa gamle og mere
"fortjente Mænd" er neppe rigtigt, da Dagdrive-
ren derved dog gjøres til en noget fortjent Mand.

I den anden Scene med Fru Lessang
tes Hr. S. noget kjølne, dog "hvo kan
naar man vil spørge galt?" Han var
maadelig, og var han end ikke alle Steder ligegod, da
Skylden nok mere de Andres end hans. I 4 Act
7 Scene udelod Hr. S. i Begyndelsen af en Replik
"her vil jeg finde hende igjen" hvorved det Øvrige
tabte sin Betydning.

Ifr. Bust havde Fru Lessangs Rolle, men
var langt fra at være noget Fru Lessang liigt.
Unn. troer, at den Standsning og Norden, der
fandt Sted i Fru Lessangs første Scene med Valnau,
maa have givet Unledning til hendes øvrige ikke go-
de Spil; han har ved flere Lejligheder lært at kjende
og beundre Ifr. Busts Talent, og er overbevist om,
at blot en saadan udvortes Omstændighed maa have
været Uarsag, at det ikke her viste sig i et Lys man
var berettiget til at vente af Fru Versculls Fremstiller-
inde. Den Crisüs, den vaagnende Lidenskab for Val-
nau foraarsager, og der er os den bedste Tolk for
Fru Lessangs Handles- og Tænkemaade, var aldeles
ikke tydeligen udtrykt. Accentuationen var ligeledes
meget fejfuld, f. Ex. i 2 Act 1 Scene hvor Fru L.
taler om Julie, "den Pige, han har dannet est e

Int Hjerte, hun da lagde Vægten paa
og Hjerte, o. m. fl. Adskillige Steder
vredes ellers rettere borttages Meningen aldeles,
om i 3 Act 5 Scene, hvor Less. vil tilstaae sin Feil
og Gruen udbryder "Ikke videre!" blev dette sagt i
en spørgende Tone. Endnu værre var det i 4
Act 7 Scene, hvor Nollen lyder saaledes: "min Følel-
se for Dig vaagnede igjen, Pligtens Stemme gjore
Udslaget", men blev sagt saaledes: "Mængdens
Stemme gjorde Udslaget.

Dunkel Roh nau er en gammel Mand, der paa
en Maade gaaer i Barndom, hvilket Ideen med Ed-
derkopperne noksom beviser. Han snakker altid, for-
taeller fra den ene til den anden, og med den bedste
Willie til at bringe alt i Orden, bringer han Alt i
Norden. Frygt for at gjøre sig ilde lidt, og Frygt-
agtighed i Almindelighed er ogsaa characteristisk hos
ham. Den Følelse, han maa opvække, maa i det
høieste være Medlidenhed. Hr. Haachk, der skul-
de udføre denne Rolle tog den fra end ganske modsat
og sikkert ganske uriktig Side. Latter var det Maal
han sigtede til; hans smukt decorerede Figur hialp
ham, han naaede det; man loe og applauderede.

Den unge muntre Maring var i hænder; og det var ikke i de bedste. Det leite, utvungne, fort alt det elskværdige hos Maring, savnede Hr. Lund aldeles. Til Exempel paa, hvor godt Hr. Lund forstod sin Nelle vil Ann. blot anmærke, hvorledes han i 2 Act 1 Scene, hvor der tales om Julie; kalder hende "han"! at han paa samme Sted i sin Brede paa Valnau siger han er "høflig" istedetfor "hestig" o. m. dsl. I 1 Act 7 Scene er han alt for meget Eujon, til at han skulde turde fordre den bestemte Valnau. Ann. veed ikke om det var for at forbedre Nollen, eller for at vise sine Kundskaber i fremmede Sprog, Hr. Lund i 2 Act 1 Scene sagde "jeg cederer Ancienniteten, i istedetfor "jeg erer" o. s. v. At Hr. Lund i 3 Act 3 Scene gav sig ud for 45 Aar var vel en blot Fortælser. Urigtige Accenter, Udeladelser og Omsetselser af Ord og Sæninger vil Ann. aldeles ikke børre; thi af saadanne vrimslede Nollen. Den Prove paa sin Danskkonst, Hr. Lund vilde give ved at valse Onkel Lohnau ud af Stuen var ligesaa uhaeldig, som Alt det øvrige.

Hr. Wildt var Seeland. Nollen er saare ubetydelig, og det vilde være meget vanskeligt at

at mørkligt ud af den. Hr. Wildt for-
se den ikke; noget mere Barme havde vel væ-
ret at ønske, især i 1 Act 3 Scene, og 2 Act 5 Scene.

Accisestriver Grellmann: Hr. Bruhn.
Det var virkelig fornadeligt, at Lessang i 1 Act
3 Scene gjor nogle Skridt efter ham, for at fåsve
ham tilbage, da han nødvendigen maatte antage
det for en Comedie, Grellmann spillede med ham,
og at den der saa stiende taler om at fylle sig selv
ved Livet, sikkert ikke har det i Sinde. Hr. Bruhn
var i det Hele meget maabelig. I 4 Act 6 Scene
kronede han sit Bærk. En Smurighed er det, at
Grellm. taler om "Caesation — Selvmord" og der-
efter "Slaverie"; at der i Nallen staar en anden
orden behoves neppe at erindres. Endeligen gik han
bort og skjulede sit vist ikke snukt decorerede Ansigt.

Vi komme nu til Stykkets første Prydelse, den
mesterlige Udførelse af Julies Nolle. Det var
Hr. Bassoe, der som denne Julie aften var enhver
Bifald. Over hele Nollen var udbredt en Usyld, God-
hed, Barnlighed, der forenet med den nyligen udbrudte
Kjerlighed til Maring og et let Streg af Melanko-
lie gjøre os Julie saa ubeskrivelig interessant. Hvo
fik lede ikke med hende, da hun kaldte paa sin Fader?

hvo deltog ikke i hendes resfærdige Harme, da Hr. Lessang behandlede hende med Uartighed? og hvor er den, der kan sige paa vort Theater at have set mange Scener, som den, der ender tredie Act, der fra Julies Side udførtes med en Harme og Følelse, der ganske bragde os til at oversee Marings og Wallnau's folde, uselsomme Spil. Sandelig, det store Talent, det varme Hjerte, den naturlige Forstand, Julies Fremstillerinde visste den Aften, berettige til det største Haab om hende, og Num. er overbevist om, at Skolens agtværdige Bestyrere ikke vil forbigaae nogen Lejlighed til at lade dette Talent endmere udvikle sig.

Appellationsraad Wallnau: Hr. Jordboi. Den Fasthed og Bestemthed, der i saa hoi Grad er characteristisk for Wallnau, og især udgjør Hovedforstjernen imellem hans og Lessangs Tankemaade, udtrykte Hr. J. ikke tydeligen nok; saaledes i Alets sidste Scene. Hans Scener med Maring og Julie fattedes ogsaa liv og Styrke, især den der ender tredie Act.

Jacob og Henriette ere ubetydelige Personer: Hr Tryde var Jacob, Ifr. Knop, Henriette.

Den 12 October: Vor Frih eller Træten, Sluespil i een Aft af Køgebue, frit oversat af N. T. Bruun. En Bagatel uden Interesse eller dramatisk Værd. De mange Usandsynligheder ere saaledes dyngede paa hinanden, at man for at udholde dem, ganske maa tage Fornusten fangen under Troens Lydighed. De to vigtigste Personer ere Fru Velsted og Sommer. Den første udføres af Jfr. Abildgaard, men ikke med det Hæld, hvormed hun tilforn har viist sig i samme Rosse. Hendes Fortvivelse var evungen og unatslig; hendes moderlige Kjærlighed uden Underlighed; Declarationen spendt og kunslet, og overhoved savnede man den Varme, der gjerne udbreder sig over enhver Rosse, man føler og spiller med Lyst. Ann. haaber, at Jfr. Abildgaard ikke vil misforstaae ovenstaende: hvad han aldrig vilde have savnet hos mange Andre, fordi han aldrig havde ventet at finde det der, troer han gjerne at kunne savne her, hvor man med Rette kan vente at finde saa meget.

Sommer: Hr. Wildt. Hr Wildt er i denne Rosse neppe paa sit rette Sted. Den indvortes Kulde og Mangel af Golesse viste sig overalt, uagtet Sommer nu og da ved nogle Bevægelser sog-

te at undertrykke sin Norelse, Forventning, Frygt
e. s. Uagtet Sommer selv siger, at han ikke kan
tilbyde Fru Belsed nogen brændende Ungdomskher-
lighed, man han dog nødvendigen føle en levende
Interesse for hende, hvilket han endog forsikrer
allerede ved deres sidste Møde i Italien at have op-
daget hos sig. En saadan Interesse var det imid-
lertid umuligt at opdage hos den Sommer, vi saae.
I næstsidste Scene traf Hr. Wildt en særdeles hældig
Tone til den korte Sætning: "naadige Frue! jeg
"vilde ønske, at De endnu kunde sige, det var deres
"egen Historie, jeg fortalte."

Fostersaderen Hans blev af Hr. Tryde gi-
vet med den til Nollen passende Simpelhed. Noget
for langsomt talede han vel, hvilket, om det endog
ikke var saa upassende for den gamle Bonde, dog
aldeles ikke gjorde noget behageligt Indtryk paa
Dreer.

Isr. Hedeberg fordaervede ikke Anes kjed-
sommelige Nolle, der var falden i hendes Lod.

Evistens Aeble, den lille Gris var Isr. A.
Børresen. Hun var temmelig hældig i at vise
den Ræshed og Munterhed, der besjeler den usor-
dævede Dreng; Monologen om Postillionen blev

sagt meget godt, som den største Deel af hvad hun sagde. Monotonie maa hun vogte sig for.

Derefter gaves *De Skinsyge*, Comedie i 4 Akter, oversat efter Schröders Omarbeidelse af Murphy og Moliere ved Prof. Nähvel. — En Oversættelse af Molieres Stykke skal i forrige Tider meget ofte været givet paa vojt Theater. Det har unægtelig vundet meget under Schröders Haand, og de evindelige Missforstaesser der er sammensat af, sees ikke uden Interesse. Det findes her to skinsyge Par, et gifte: Hr. og Mad. Rast, og et forlovet: Schonhoff og Charlotte. Hr. Rast blev af Hr. Jordhs i givet ret godt; for megen Styrke var der vel i Udbrudene af hans Skinsyge, der ukertiden overdreves til det alt for pudserlige. Nimm. veed ikke, om det kan være overeenstemmende med Forsatterens Menning at skildre os Rast, som en feig Karl, der ved enhver Lejlighed viser sin Frygt for Schonhoff; nogle Steder synes endog ganske at modsige hans Poltronerie. At Hr. Jordhs var af en modsat Menning, kunde man tydeligen skjonne af de assides Replikker i 2 Akt 9 Scene og 3 Akt 5 Scene.

Mad. Raast: Jfr. Sannes; her var Ja-
louſen tydeligere og naturligere udtrykt. Jfr. San-
nes var hele Rollen igjennem besælet af en Livelig-
hed, man destoværre saa ſeldent finder. Noget for
hurtig talede Skuespillerinden undertiden, og accentu-
erede ikke altid rigtigt, f. Ex. i 1 A. 14 Sc.:
"da den arme Kone er forbunden til at underkaffe
sig hans Grumhed", hvor Vægteu, for Modſæt-
nings Skyld, nødvendigen maa falde paa Kone,
blev den lagt paa ſig; i 1 A. 15 Sc.: "at be-
"skyldte mig for hans Udsøvelſer!" lagdes Accen-
ten paa Udsøvelſer; hvor det i samme Scene hed-
der: "de har vel ingen Elſtovshandler, ingen
"hemmelige Sammenkomſter?" blev in-
gen accentueret o. s. v.

Vi komme nu til det andet Par: Schonhoff
Hr. Simonsen, og Charlotte: Jfr. Olsen,
Strax ved ſin Indtrædelse viſer Schonhoff ſin Ja-
louſie, som han ſiden vedligeholder hele Stykket
igjennem. Jalouſie maa nødvendigen fødes af
Kjerlighed, og Lyk til ene at beſidde den elſkede
Gjenſtand; hvor der altsaa findes Skinsyge maa
ogsaa forudsættes en temmelig lidenskabelig Kjerlighed.
Denne fandtes ikke udtrykt i Hr. Simonsens

Spil, hvorfor de Steder, hvor den tillidsfulde Kjærlighed behäuser Schenhoff, ikke lykkes saa godt, som de, hvor Skinsygen faaer Overhaand; disse gik meget vel, som 2 A. fra 5 til 12 Sc. I samme Akt: 8 14 Sc. udelod Hr. Simonsen i Begyn- delsestreppliken Ordene: "og siden vække ham", hvor ved Meningen bortsaldt; i Oplæsningen af Brevet i samme Scene ombyttedes Ordene "Uro" og "Evil" paa en uriktig Maade.

Ikke mindre brav blev Charlottes Nolle udført af Jfr. Olsen. Her har Skinsygen endnu ikke faaet den Magt, som hos de tre foregaaende Personer, men dog forvirres Charlotte i 4 A. 3 Sc. af Jalouste, uagtet alt hvad hun talede imod den i 1 Akt. De mindst heldige Steder vare de, hvor Charlotte skal vredes paa Schenhoff, som i 4 A. 4 Sc.; bedre blussede Breden op i 4 A. 6 Sc., hvor Synet af den formeente Trolose endmere op- vækker hendes Harme. I Slutningen af den, i ev- rigt saa skjont sagde Monolog, der aabner 4 Akt staarer: "for siden — efter Brylluppet — blive de "gode Herrer saa tykhovede;" Charl. forandrede her Herrer til Egtemænd, hvilket er en Fejl, da de derved antages ogsaa for Brylluppet at være

Egtemænd. Denne Rosse udførtes i det Hele med
meget Hæld, kun vedligeholdtes Stemmen ikke al-
tid.

Bernau, Charlottes Fader, var Hr. Wildt.
Han har ikun to Scener, og begge disse fordeerves
Hr. W. ganske. Det var umuligt i ham at opdage
en Mand af Cultur og Levemaade. Den rige Kjøb-
mand Bernau er ikke den halvgale Patriot Harle-
quin. Forsatteren har sikkert ikke ved ham tankt sig
et Menniske, der skulde opvække Skoggerlatter;
hvorfors da de caricaturagtige Fordreielser af Un-
sigtet, og Gjentagelser af "men" i 1 A. 8 Sc. og
4 A. 12 Sc.? hvorfors den upasselige pudseerlige
Maade at sige "det var Djævlen", da Bernau dog
der maa begynde at troe Sch. skyldig?

Den ærlige Schaffler blev spilt af Hr.
Haachk. Han udførte den uden Overdrivelse, og
fremstillede ret vel den redelige Gamle, der uden at
blande sig i sit Herstabs Anliggender, gjør Alt for
at bringe No tilbage i Huset.

Ifr. Hedeberg, gav ubentvivl Huushol-
versken, Mad. Asch. noget for ung. Skjænt
noget Plegma nok kan taales hos Mad. Asch., visse
hun dog nok for meget i 3 A. 3 Sc., hvor hun maa væ-

re i en piinstig Forlegenhed med at levere Noglen til Cabinettet, hvor hun har skjult Schenhoff.

Om hendes Veninde Susanne: Jfr. Knop, kan Um. intet sige, da det, uagtet al Anstrængelse, var umuligt at here eller forstaae noget af det, hun sagde; man maatte altsaa noies med at see, og uden tvivl vandt man derved.

Simon: Hr. Tryde. At Simon er klædt i Liberie er udentvivl en Urigtighed, da Mast, uagtet al sin Skinsyge dog nok ikke vilde falde paa at troe, at en saadan Ejener var Originalen til et i Stene indfattet Portrait, og endnu mindre vilde tilstalte ham med Complimenter. Hr. Tryde sagde denne lille Nolle i en meget passende Tone.

Charlottes Pige, Lise var Jfr. Thomsen. Det er behageligt at see, at Jfr. Thomsen ogsaa anvender Flid paa mindre Rosler.

Baron Tennes Ejener: Blink, og Peter Poulsen.

Til Læserne.

Under Titel af "for Skuespilydere",
agtede Hr. Professor Sønder engang at udgive paa
Hr. Cohens Forlag et Theaterblad, hvis Hensigt
var, at tale saavel om Alt, hvad der foregik ved
det danske Theater i Sædelethed, som om Alt,
hvad der angik Theatret i Almindelighed. At dette
aldeles ikke er nærværende Blads Niemeed, troer
Udg. at burde erklaare, da man ellers let af dets Bes-
nævnelse kunde ledes til at troe, han arbeidede efter
samme Plan. — Skjondt det ogsaa er Udg. Hensigt
at omtale de vigtigste, især nye Stykker, der opfo-
res paa det Kgl. Theater, samt Alt, hvad der ikke
vil være Skuespilydere usjært at erfare, er det dog
for det første Bladets Hovedhensigt, at anmeldte og
omtale, hvad der foregaaer ved den dramatiske Skole.
Da denne Indretning saa meget bør interesserere er,
hver Ven af Skuespillet og dets Forbedring, haaber
Udg. at denne Deel af Bladet ikke vil være dets
Læsere uvelkommen. — Vel har Hr. Assessor Host i
"Theatret" sagt sin Mening om Skolens Fore-
stillinger, men deels er det, der fandtes, saare lidet
og usuldkomment; deels lader det, som Hr. Assessoren
ikke agter at fortsætte Bladet. Hvad Hr. N. T. L.

Gunneruses antikritiske Anmærkninger angaaer, da
vil vel ingen ansee dem som en Bedømmelse.

Udgiveren.

De paa det Kgl. Theater ere d. 27: De to
Grenaderer. D. 28: De forliefte Haands-
værksfolk. D. 29: Domherren i Mila-
no. D. 30: Krigsretten, nyt Stykke.

I Søndags gaves af den dramatiske Skoles
Elever Neversen. Søndagen d. 2 November
gives udentvist de to Hædre eller den botaniske
Foredæsnings — (la leçon de botanique),
som det franske Skuespiller Selskab opførte denne
Sommer — og den Vægelsindede af Holberg.

Ugeneligen udgives herefter et Nommer af
dette Blad paa mit Forlag; Prisen bliver 4
Skilling for hvert Nommer; Subscription mod-
stages hos mig boende paa Hjørnet af Lare- og
Nellikegaden No. 318 og 319. Et hvert pas-
seude Bidrag modtages med fornieselse.

E. M. Cohen.

For
Skuespilhyndere
—♦♦♦♦♦♦♦♦♦—
E t U g e b l a d.

Udavist af Thorsen, Stud. Juris.

Trykt og forlagt hos E. M. Cohen.

Søndagen den 19 October. Harlequin Patriot eller den vægte Patriotisme, Comedy paa Vers af J. Evald.

Mr. Wildt spillede Harlequins vist ikkelet-
te Rolle paa mange Steder meget godt, han traf
som oftest den rigtige Mening; Accentuationen var
i Almindelighed god; og Mr. W. havde opsyldt
Alt, hvad man kunde forlange, dersom man ikke
paa flere Steder havde funnet mærke, at den Fær-
dighed, hvormed han spillede, var blot melanist, og
den sterkeste Deel af hans Spil blot Esterligning.
Dog var dette ikke overalt Tilsælget. Blandt de
bedre og mere naturlige Scener hører f. Ex. den med
Puss og Geert, der gik meget vel. Den Pantomime,
hvormed Mr. W. søger at udtrykke sin Flugt i

i 3 Akt, ved Ordene "og Resten gjorde jeg", er uden-twivl urigtig, da det sikkert er Harlequins Ønske, at faae Lisette og Agnete til at troe, at han kun ved store Unstrængelser og Øpsindelser er blevet frie.

Den evindelige Sladdersøster Lisette, der paa sin Vis er ligesaa gal, som hendes Mand, blev af Jfr. Sannes givet med al den Natur og Naashed, som denne vanskelige Rolle i saa hei Grad fordrer; hendes Scene med Jost var fortræffelig, især, hvor hun taler om sit Gistermaal, og, insderligten glad ved Erindringen, med saa megen Selvtilsfredshed siger: "og, som de let kan troe, jeg var en knover Brud."

Mestetlig var Jfr. Olsens Agnete. Man betragte blot de tre sidste Scener af første Akt, og føle den Barne, Beskedenhed, Kjærlighed til Leander og Agtelse for sine Forældre, der saa fortræffeligen var udtrykt; og nu Scenen med Leander, hvor hun, uagtet sit Spotterie og paatvungne Kulsde, dog ikke ganske kan skjule sin indvortes Harme, og saasnart han er gaaet tilfulde udgyder den. Den, efter Ann. Mening paa det Sted ikke saa aldres passende, Besværgelsesreplik i 3 Akt, sagde Skuespillerinden, som om Barders Ild virkelig besvang-

rede hendes Farer. Endnu maa til det fortræffelige Spil lægges Chr. Olsen's overmaade skjonne Versrecitation, der er saa helden at finde hos nogen af vore Theaterpersoner, men hvori flere af denne Skoles Elever synes at gjøre god Fremgang.

Den iilskindede, støiende Jost blev givet af Hr. Jordhøi; der, uogtet han endnu stedse bør regnes blandt de bedre i dette Stykke, dog aldeles ikke spillede hans Jost med den Naashed og Rigtsighed, som han forhen har viist i samme Rolle. Hans Versrecitation er meget god. Hans Armbevægelser ere stundom haarde og uskjonne.

Leander, Hr. Brubn er en meget uselsom og kold Elster. Isedesfor den ængstelige Forundring, der bør vise sig i hans Ansigt ved de første Replikker i 1 A. 6 Sc. "Hvordan?! — min Far der her? og de min Brud i Taaret?" saae man Smil og Ligegyldighed hos Hr. B. I en simpel spørgende Tone frembragte Leander ogsaa den udtryksfulde Replik "forlader du saa let din Elster "naar du vil?", da han dog i den bør indslutte haabe en hoi Grad af Omhed og tillige en martrende Forventning om Udsaldet paa denne Strid; men

for at finde sligt, maa man rigtig nok forstaae sin Rolle.

Skjøndt der paa enkelte Steder i Hr. Lund's Skriver herskede en vis Slaphed, var der dog unagteligen meget godt i den; saaledes var Monologen i 2 Akt saare brav, som ogsaa Scenen med Harlequin og Leander.

Hr. Haacks Puff var meget god, som overalt den Scene i 2 Akt med Patrioterne var een af dem, der gaves bedst. Monologen i 3 Akt, saavelsom Scenerne med Leander og Jost blev spillede i sand puffst Maneer; saaledes var Lagerkarlens Odmyghed meget vel udtrykt, som ogsaa den comiske Bredes, hvormed han klager over at være skrevet for to rene Mark i Extrastat.

Ikke nar saa brav blev Barberen Geert giftet af Hr. Hochbrant, hos hvem ogsaa hans uslige slettere Versrecitation maa anmerkes. Den tydste Udtale lykkedes ham ret vel.

Jørgen lykkedes Hr. Tryde dennegang meget bedre end nogensinde forhen. Den omständelige Fortælling i 2 A. i Sc. gif overmaade vel, og med den sande uskyldige Dumhedstone sagde han: "til Fader eller Son, d.t troer jeg var vel eet."

Rettens betjenten var Hr. Rungsted
der havde omstøbt sine saae versificerede Replikker til
ubunden Stil.

Derefter gaves Maleriet eller Kong Pha-
raos Datter, Lysspil i 2 Optog, med Forandrings-
ger oversat efter Rosebue og Guelden af Hr. Guld-
mægtig Bang. Dette Stykke er vel en Ubetydes-
lighed, der ikke kan siges at være af megen Værdie,
men som dog har saamange moersomme Situationer
og lunesfulde Indsald, at det ikke sees uden For-
nøjelse.

Hr. Jordbøt udførte den jovialke Amtsfor-
valter Tippels Rolle ret godt. Da Tippel Ga-
der har alle sine Scener med Frisk, Lessbo og Raps,
staaer han altid i Skygge ved Siden af disse tre
Originaler. Ved saadanne Lejligheder sege maade-
lige Skuespillere øste at have beres Rolle, ved at
gjøre den enten overdreven comisk eller utidig pathet-
isk; at Hr. J. ikke gjorde dette fortjener saameget
mere Røs, som Nollen adskillige Steder byder An-
ledning til at falde i det pudseerlige.

Frisk: Hr. Simonsen. Dette Tag synes
ikke at være det, hvori Hr. S. lover mest; i det
ringeste blev denne Rolle ikke udført med det

Hæld, som Lessangs og Schenhoffs. Den lette Munterhed, der er Christ egen, var snart twungen, snart overdreven. Det er nødvendigt, at Christ strax viser, at han, uagtet al sin Rettsindighed og Bildsæab, dog besidder et godt, usordærret Hjerte; thi gør han ikke det, maa man fordomme hans snilde Finnesoperation som et nedrigt Bedragerie; er man derimod isorveien overbevist om, at blot Medlidenhed med Conrad forsører ham til dette Skridt, vil man snarere undskyde ham. Dette sagttog Hr. S. ikke; saaledes i 1 A. 4 og 6 Sc., hvor han drev Ejak med Conrad, og behandlede ham paa en Maade, at man let kunde falde paa Christ, uagtet sin Forsikring, selv havde Lyst til Filippine. I A. 9 Sc. hvor Christ viser sig som Lord Pittel, lykkedes ei heller. Bedre var anden Akt, hvor især Scenen med Lesbo fra Christ's Side gik særdeles godt.

Hr. Lund var Rast. De første og sidste Scener af Aften, hvor Rast viser sig i sin egeu Skikkelse, være ret gode; nogen mere Lethed havde været at ønske; de Scener derimod, hvor Rast viser sig som Mater, være mindre hældige. I 7 Sc.

bedød Hr L. den Replik, hvori Princessens Nade
omtales.

Conrad: Hr. Bruhn. Stor Bedrøvelse
over at stilles fra sin Kjæreste kunde man ikke op-
dage hos Hr. B; ligesom han heller ikke lod til at
føle meget ved sin Fortælling i 2 U. 10 Sc.

Filippine blev af Jfr. Thomsen givet
fortræffeligt. Hun var særdeles hældig i at vise den
naive Godmodighed, der overalt lyser frem af Fir-
lippines Tale. Med en uimodstaaelig Indberlighed
sagde Jfr. Thomsen den Replik, hvor Filippine for-
sikrer Conrad sin Trofast og taler om de gode og
fromme Fersætter, hun fattede, da hun første Gang
var til Alters. Fortællingen om Urtekræmmerens
Frierie blev sagt i en meget passende naiv barnlig
Tone. Endnu maa anmerkes, at Jfr. Thomsen og
Hr. Bruhn vare de eneste, der neiagtigen havde
deres Rosler inde; det var beklageligt, om den for-
dævelige Ustik, ikke at lære sin Rosse, der vel er
grandemode paa vort Kongl Theater, ogsaa alle
rede skulde have indsneget sig her.

Vagerkarlen Lesbo blev af Hr. Nungsted
udført temmelig maadeligt. Lesbo er en stor og
udlært Skrik; en saadan paatager sig aliud saame-

get mueligt den ærlige Mands Maske, og søger sted-
se at skjule sin sande Tænkemaade. Derpaa havde
Hr. N. slet ingen Hensyn, da hans ivrigste Beskræbber
gik ud paa, saavel ved Øid, som upassende og hæs-
selige Grimasser, at vise den slette Karl; ogsaa lag-
de Hr. N. en Dumhed i Nollen, som aldeles ikke er
Overveiestemmende med den findige Lesbos Charac-
teer. Overhoved kunde man tydeligen mærke, at
det ikke var Hr. N. om at gjøre at give Nollen rig-
tig, men at han blot ønskede at opvække latter, vel
vidende, at Bisald selger uadskillelig med den, og
at man ved Gjællebodssreger lettest kan blive hndet.
Heraf kan man letteligen forklare, hvorfra alle de
Udeladelser, Tilstænninger, urigtige Accentuationer
o. s. v., der fandtes hos Lesbos, have deres Oprindelse.

Hr. Haacks Raps var ikke slet. Noget
mere Idmyghed og Kryberie havde ikke stadt.

Hr. Hochbrandt var Marqueuren. I
2 A. 2 S. sagde han den Neplik: "saa skal jeg mels-
de Amtsforvalteren, at hans meget gode Ven er her,"
meget for tidligt, hvorved den kom til at staae paa
et gaastne upassende Sted.

En slum Opvarter: F. Blink.

Den 26 October: Reversen, Lysspil i 5
 Akter af Jünger, oversat af P. D. Faber. — Det
 er begribeligt, at Jüngers Lysspil ingen Bisald fin-
 der eller kan finde hos det Publicum, der blot kan
 finde Smag i Schyffer, som Kozebues Johanne
 Montfaucon; imidlertid ere de dog af sand Verdi,
 og have tillige den Fordeel for begyndende Skuespil-
 lere, at de ved deres naturligere Characteertegning
 holde dem fra det svulstige Spil hvortil Kozebue har
 forsørt saamange af vore Skuespillere.

Grev Froborg blev af Hr. Jordhøi givet
 med en passende jovialst Godmodighed. Særdeles
 hældig var den anden Akt, hvor Hr. J. meget rig-
 tigt allerede i 6 Scene lod mærke det Indtryk, Hen-
 riette havde gjort paa ham, men hvorfør han dog
 først gjor sig selv Regnstab i Monologen, der ender
 8de Scene. Denne var overmaade god; den Sæt-
 ning: "og saa lange, man kan dandse, kan man
 ogsaa —" sagde Hr. J. med for megen Vægt; over
 enhver saadan Eventydighed bør man glide let hen.
 Hoist moersom var den Forlegenhed, hvori Froborg
 er i 2 A. 9 Sc. ved at gjøre Friis til sin Fortrolis-
 ge, og som lykkes Skuespilleren meget vel. I
 denne Aks 8 Sc. afbrød Froborg Baronen for tid-

lige med den Replik; "han er ellers kommet ofte her" o. s. v., hvilket, da det egentlig er et Svar paa Slutningen af Baronens Replik: "endnu har jeg ikke funnet traesse ham," som Hr. Haack ikke fik Tid at sige, kom noget upassende paa der Sted. Perioden i Begyndelsen af 4 Akt var noget mat; bedre var Rusen i samme Aks 9 Scene.

Ikke mindre hældig var Hr. Simonsen, der havde Friges Nolle. Noget mere froborgt varmt Blod havde gjort en god Virkning. Døsaa her maa den anden Akt anmarkes som den, der lykkes bedst, særdeles 5 Scene, hvor Hr. S. Fortælling om det lykkelige Eggelab, han vil føre med Mannette, blev sagt med en meget passende let Persifflage. Hvorsor Hr. S. i samme Scene, ved at beskrive, hvorledes han vilde være ond, udelod, at han vilde stjende som en Recensent, sjennes ikke. Blandt de mange øvrige gode Steder vil Ann. blot udmarke 4 A. 6 og 7 Sc., som særdeles hældige.

Mannette Edelberg: Jfr. Bust. Mannette har ikke mange Scener, hvori hun er Hovedpersonen, men de enkelte, hun har, gav Jfr. B. med al den hende egne Unde, Livlighed og Vitterhed, der tilligemed en let suentimmerlig

Forsængelighed, udgjør noget af det meest fremstikende hos Mianne. I 2 A. 5 Sc. sagde Chr. B. den Replik: "der bliver intet af, unge Herre," til Friis, hvændt det udtrykkeligen staer forestrevet at den skal siges afsides. Sørdeles vel udnykte Chr. B. den Forlegenhed, hun sattes i, ved i 4 A. 6 Sc. at see Friis, og som snart gaaer over til Forrydelse, men dog strax ved Synet af Carl og Henriette forvandler sig til den Munterhed, hvormed Chr. B. saa uesterligneligen sagde: "ligesom jeg var et Dns." "de, man skulde hjælpes af med."

Hr. Haack var Baron Seborg. Ikke ilde traf Hr. H. Overgengen i 1 A. 5 Sc. fra den Frygt, Friis' Trudster sætter ham i, til det Overmod, han pludseligen falder i ved hans Bon om Tilgivelse. Ligeledes udnykte han i 3 A. 4 Sc. meget godt sin Nyøjsjærrighed efter at see, hvad den Billet, Henriette leverede ham, kunde indeholde. I 4 A. 2 Sc. var Seborg noget koldstündig ved alle de smukke Ting, Greven siger ham, og som dog nødvendigt, ved den Sandhed, de indeholde, maae ørgre ham, uagter han seer, Froborg siger dem i en ikke ædrueelig Tilstand. I Oplysningen af Neversen 4 A. 4 Sc., ombyttedes Navnene Froborg og Seborg.

Carl Seborg: Hr. Bruhn. Hverken
Gommens eller Eiskerens Følelser vare udtrykte i Hr.
B's. Spil. Accentuationen var ofte urigtig, f. E. i
3 A. 1 Sc., hvor Seborg raader ham at bortføre
Nannette, og Carl, forundret over at hans Fader
kan raade ham sligt, skal svare: "og det Raad kan
"de give mig?" blev Bægten lagt paa mig; i 2 A.
2 Sc. blev sagt: "de maae ikke troe, det er Egens-
"nytte," for "de maa ikke troe, det er Egennyt-
te, o. m. dsl. I 4 A. 4 Sc. læste Hr. B. ifsteds-
for: "under hvad Forevending, det maatte være,"
"under hvad Forventning (!) o. s. v.

Ifr. Abildgaard havde den snedige, maaстee
for snedige Henriettes Rosse. De Steder, hvor
Henriette søger at narre sin Formynder, vare hældis-
gere end dem med Friis og Nannette. En saare
passende Tone træf Ifr. A. til de Neplikker i 1 A.
3 Sc., hvor hun fortæller den fremmede Officiers
Uforsammenhed, og den Besked, hun havde givet
ham; hvilket ikke var tilfældet med den comisspathe-
tiske Tone, hvori hun 3 A. 2 Sc. skal tilstale Carl.

Dorthæ fremstillede Ifr. Sannes med pas-
sende Munterhed og Lethed.

Ifr. Hedeberg havde den mindre betydelige
Lisettes Nolle, og viste ret godt den Ligegyldighed,
hvormed hun piner Mannetres Myøgjærrighed i a. u.

2 Sc.

Hr. Lund fattedes som Jo han Raaphed og
Munterhed. At Hr. L., uagtet Stedet, hvor Hand-
lingen foregaar, var flyttet fra Kjøbenhavn til
Bien, dog sagde, at han havde "forandret tre
danske Haver til engelske," var en Feil; ligeledes
er det urigtigt, og paa Theatret utsaaleligt, at sige
Hand og Handværk for Haand og Haand-
værk.

Grevens Ejener: Blink, gjorde det Konststykke
paa eengang at staae i to Stuer.

Til Hr. Assessor J. K. Host,

Det gjer Udg. meget onde af No. 4 af Hr.
Assessor Hosts Theater at erfare, hvorledes
Hr. Assessoren ganske har missforstaet et maaske
urigtigt valgt Ord. Det har aldrig været Udg's.
Hensigt at ville nedsatte Hr. Assessorens Blad; han

føler alt for vel, hvormeget det i enhver Henseende er opheiet over hans, og det ville overalt være meget ukiogt af ham, ved en saadan Bebudelse at vække Forventninger, han saa lidet føler sig istand til at fuldsgjøre. Ved Ordet "infaldkomment" har Udg. paa dette Sted ikke forstaer andet end uomstændeligt; og Hr. Assessoren vil selv tilskaae, kun lidet at have udbredt sig over de to første, i No. 1 og 2 af Theatret omtalte, Forestillinger. Udg. Haaber, at Hr. Assessoren vil forandre sin fattede Mening, og erkjende den Agtelse, han altid har havt for en Mand af Hr. Assessorens Fortjenester og Kundskaber.

Ved Forestillingen af Neversen hændte det sig, at der saavel i den over Parterret hængende Lysekronne, som i de tre, der oplyse Theatret, var antændte blot smaa Stumper af Lys, hvoraf deels fulgte, at de fleste Lys imod Stykkets Slutning vare udbrændte, deels, at de, der paa Parterret stode under Lysekronen bleve overdryppede af Vox. Man haaber at denne synderlige Deconomie ikke ostere vil finde Sted. Ligeledes er den heirostede Commando,

hvorefter disse Lysekroner faae Minutter før Skuespillet Begyndelse tændes, høist upassende, og aldeles uoverenstemmende med den Agtelse, det forsamlede Publicum kan gisre Fordring paa.

Den 31 October opførtes paa det Kongelige Theater, Krigsretten, nyt Skuespil i 5 Akter efter Pelleter Volmeranges ved Hr. M. C. Bruun. Mad. Rosing og Chr. Ustrup, samt de Herrer Schwartz, Foersom og Frydendahl udførte Hovedrollerne. Om dette Stykke i næste Nummer.

I Søndags gaves paa Hostheatret: he to Fædre, eller den botaniske Forelæsning og den Bægelsindede; paa Søndag er bestemt at gives Fruentimmerhævn og den gode Fader. Af nye Stykker kan med det første ventes opført: Gouverneuren fra Ostindien, Gjeldsbeviset, Sødskenene fra Landet, Lige for Lige, Paschaen i Helsingør, Sommeren o. s. a.

Reperoire for November Maaned.

- Mandag 3. Ildebranden.
- Tirsdag 4. I oprørt Vand er godt at fiske.
- Torsdag 6. Elisa Verner.
- Fredag 7. Brandstatten, Familien fra America.
- Mandag 10. Krigsretten.
- Tirsdag 11. Ildebranden.
- Torsdag 13. Helena.
- Fredag 14. Johanne Montfaucon.
- Mandag 17. Daglønneren, En Times Egteskab.
- Tirsdag 18. Hierters Forvildelse.
- Torsdag 20. Ringen No. 1.
- Fredag 21. Helena.
- Mandag 24. Brandstatten, Operetten.
- Tirsdag 25. Skrikkepindene.
- Torsdag 27. Krigsretten.

Nye Stykker i December.

Den afbrudte Concert, Hertugen af Mousmouch, Skillerummet.

For
Skuespilhyndere.

E t U g e b l a d.

N p. 3.

Udgivet af Thortsen, Stud. Juris.

Trykt og forlagt hos E. M. Cohen.

Den 2den November: De te Fædre eller Undervisning i Botaniken efter Emanuel Duspath oversat af Prof. Nahvel. — Alt i Sommer opførte det franske Skuespillerselskab dette Stykke med udmærket Bisald. Den flydende Dialog, og den utvungne Lethed, der characterisere de bedre franske Kystspil, maae være en behagelig Forandring for os, der ellers dagligen oppartes med enten knudrede tydste Haupt- und Staatsactionen eller med slæbende vander fransk Passiar.

Med Sandhed og Smag udførte Hr. Simonsen Gorlis's Rolle. Denne er en jovialst god Mand, der, uagtet sin store Kjærlighed til Planterne, dog ikke har mistet sin Kjærlighed til Menneskene. Hans inderligste Ønske er Lauras og Pross-

pers Hæld, og den Straf, han anvender paa dem, er blot for at vise dem, at de vare gaaede ad den urette Vej. Saaledes visste Skuespilleren ham ogsaa; og ligesom Skjæmtet med hans Datter og Prosper lykkedes ham saare vel, saaledes var det ogsaa med den inderligste Følelse og Varme, han sagde de alvorlige Replikker i anden Akt. I 1 A. 4 Sc. udelod Hr. S. den Replik: "min Datter hører ham, o. s. v." og i samme Aacts 10 Sc. disse Ord i Enden af en Replik: "jeg har endog allerede sagt Mærke til —" hvorved Prospers Svar: "Hvad?! har de opdaget . . ." kom uden Anledning.

I Jfr. Abildgaards Laura var Eglid umiøkjhændelig. At Jfr. A. ikke vandt meget Bisald har formodentlig sin Oprindelse deraf, at den franske Kunstnerinde, der for ikke længe siden med saa megen Hæld visste sig som Laura, endnu overalt er i frist Minde. Blandt de for Jfr. A. mere hældige Scener høre i A. 15 og 16, hvor Jalouisen meget godt udtrykkes. Ikke saa godt lykkedes Scenerne i anden Akt. Hvorfor Jfr. A. lagde det stærke Tryk paa Ordet mig i den Sætning: "har man sagt mig," begribes ikke. I 1 A. 15 Sc. "at

"jeg foretrækker dem for ham," lagdes ingen Argument paa dem; i 2 A. 6 Sc. blev den Neplik: "min Fader har ikke besalet mig at see paa dem," sagt for tidligt, og siden gjetaget.

Dorval: Hr. Jordhei. Den faderlige Omhed for sin lange savnede Son træf Hr. J. helsdigere end den lette Epicureisme og naturlige Munsterhed, som vi strax maae opdage hos Dorval, men hvoraf denne var tyungen og hin overdreves. I 1 A. 14 Sc. visste Hr. J. heller ikke Hidsighed og Brede nok, ligesom han gav hele 2 A. 12 Sc. paa en uidentvivl ganske urigtig Maade.

Med Lethed og Unde gav Jfr. Gust den unge Prosper. Skjønt den Bebreidelse, at Rollen toges for ung, vel ikke er aldeles ugrundet, ligger det dog i Tingenes Natur, at det allerede maa være et ungt Fruentimmer vanskeligt at fremstille et jevn-aarigt Mandfolk, men næsten umuligt at fremstille et ældre, uden at falde i det comiske. Jfr. Bs Paaklædning bidrog overhoved meget til hendes yngre Uldseende, og hævede tillige formeget hendes for et Mandfolk for sejonne Figur. Nagtet den Glid og det Hæld, hvormed det Hele udførtes, indlob dog nogle Småaurigtigheder; s. Ex. i 1 A.

7 Sc., hvor der staaer: "og naar de blot ikke
elste uden een," og Bægten maa falde paa elste,
da het modsigtes at være coquette, blev Accenten
lagt paa een. I 1 A. 10 Sc. skal Prosper være
virkeligen rørt ved den Replik: "o, min Herre! vær
vis paa, han vil blive rørt . . ."; dette iagttog
Jfr. B. ikke. Hvor Gravmand i 2 A. 12 Sc. vil
demonstrere, at det maatte være Forlis, Prosper
havde meent ved den, han elskede over alt i Verden,
afbred Jfr. B. ham for tidligt, hvorved blev ubelade
Enden af Gravmands Raisonnement. I den sidste
Replik i 1 A. 14 Sc. lagdes ingen Accent paa
min, ved Ordene: "jeg veed ogsaa at tage min
Beslutning". Den Replik i 2 A. 8 Sc.: "o! at
'dei maatte lykkes mig at grieve og bevare denne
'Mine!'" sagdes til Laura, uagtet der baade af For-
fatteren er besalet, at den skal siges assides, og
Kuneligheden siger, at Laura, naar hun hørte dette,
maatte mærke, det var hendes Portrait, han teg-
nede, og altsaa ikke vilde forundres ved siden at op-
dage det. En stem Missforstaelse af Meningen var
det, naar Jfr. B. i 2 A. 15 Sc. sagde: "men
saamegen Unde gjør mig undskyldelig" for
"gjør mig undskyldelig."

Gravmand blev af Hr. Tryde fremstillet med megen Hæld. Han træf saars godt Løslen, der ærgrer sig over, at være anseet for det, og dersør er hjerteligen glad ved at kunne drille Prosper og Laura; saaledes i A. 6—9—12 Sc. og i A. 7 og 15 Sc. Af Hr. T. i 2 A. 7 Sc. sagde: "min Herre," istedetsfor "Frøken" var en blot Fortalelse.

Derefter gaves den Vægelsindede af Holberg. Dette er maaskee det af Holbergs Stykker, hvis Værd har været meest angrebet. Det har fra sin første Forestilling 1722, hvor det dog forstjønnes ved en Mad. Montaignus mesterlige Spisaldrig vundet det almindelige Bisald, som de fleste andre af denne Digters Lystspil. Den dramatiske Journals meget ufordeelagtige, saavel som Mallets maaskee for overdreven fordeelagtige Dom over den Vægelsindede vil være bekjendt af Anmærkningerne i 6 Bind af den nye Udgave af Holbergs Værker. Uden at ville opkaste sig til Dommer i en saadan Sag, er det Nam. individuelle Menning, at dette Holbergske Stykke staaer langt over mange andre af hans mere yndede og udskregne Comedier, men at det ved sin starpe Characteertegning i Begyndelsen stoder. Med megen Bisald modto ges i Tyskland

Schink's Jeannette Helmberg, der dog intet andet er end en Omarbejdelse af Holbergs Vægtsindede, som Schink endog paa mange Steder har fulgt ordret. Udgiveren af Holbergs Værker ytrer i Anmerkningerne til dette Stykke i 6te Bind, at han troer, det endnu vilde behage, naar Lucretia af en talentfuld Skuspill-rinde vistes som et unge lejlindigt Fruentimmer, hos hvem en saadan Character er begribeligere og mere undskyldelig end hos et ældre; men Erfaring viser, han har feilet thi netop, som han forlanger, udførtes Lucretias Rosse af Jfr. Olsen, men uden at Stykket høstede det lovede Bifald. De mange Overgange, hvorpaa denne vanskelige Rosse er saa rig, blevne iagttagne og udførte med den muligste Neatrigthed og Natur; saaledes var Overgangen fra det muntre Humeur til det bedrøvede i 2 A. 7 Sc. noget af det bedste, Ann. veed nogensinde at have set; ligeledes var Overgangen saare skøn fra den Glæde, hun først soler over Petroniusses Brev, og til den Forbitrelse, hvormed hun til sidst erklærer det for at være taget af Else Skolcholders Magasin og kasser det paa Gulvet. I 2 A. 8 Sc. sit Apicius ikke det Drøsigen, der siden saa meget harmer ham.

Magister Petronius blev givet af Hr. Jordbø i. Hr. I. visse aldeles ikke vedantens, der har alle kommer og led diller fulde af Philosophie, og forselede ganske Personens Characteer. Den af Professor Rabbe forsattede Sang, hvorfaf Hr. I., som Petronius i 2 A. 17 Sc. sangden første Strophe, findes astrykt i dette Nummer.

Helena var Jfr. A b l d g a a r d og Leonore, Jfr. Thom sen; begge Rosler ere temmelig ubetydelige, og Skuespillerinderne vidste ikke at give dem Interesse. Det vil overhoved være umuligt, at vente en fuldkommen god Forestilling af noget Holbergst Stykke, saalænge den Fjordom hersker, at de holbergste Elskere og Elskerinder ere de sletteste Rosler. 2 A. 3 Sc. lykkedes Jfr. A. temmelig vel.

Era ste blev af Hr. Bruhn spilt temmelig maadeligt. Udentvivl har Førfatteren ved Era st forestilt sig et Menneske, der ved Tanken har lært at indsee Dumheden af de indførte Stikke, og i hvem der tillige findes Spire til Melankolie ja maa see til Menneskehendstab. Af alt dette vilte Hr. B. aldeles iniet. Monologen, der aabner anden Akt blev

sagt paa en Maade, der albeles ikke tjente til at trydte denne riktig nok vel torre Moral. De sidste Replikker i 2 A. 6 Sc., der ere satte for at udtrykke Cræsses Harme, fremforte Hr. B. i en lav Skjønneritone, der er ligesaa upassende for et Menneske af Cræsses Tænksmaade Opdragelse, som for den Forsatning, han det Dieblik er i; og saaledes tog Hr. B. hele Stykket igjennem feil af en Rolle, det vel er ubegribeligt, man har betroet i hans Hænder.

Temmelig uheldig var ogsaa Hr. Simonsens Apicius. Ogsaa her mislykkes Menologen i 2 A. 2 Sc. Til de bedre Steder, hvoraf Nollen unægteligen havde nogle, herer 2 A. 3 Sc. med Helena og 2 A. 14 Sc. med Christopher; derimod var Scenen med Lucretia i 2 A. 8 Sc. temmelig maadelig. Noget mere Uimage for at trække sig ud af Fægteningen i 3 A. 3 Sc. havde ikke været upassende for Cujonen.

Hendrik: Hr. Tryde. Meget godt stildte Hr. L. sig ved denne Rolle, der dog vist ikke kan regnes til de lette. At Skuespilleren tilfulde forstod sin Rolle, viser den meget rigtige Maneer, hvori han spillede sin Hendrik; han gjorde ham nemlig hverken

til Arv, Troels' eller den snedige Hendrik i Maskeraden, honette Ambition e. s., men lod ham staae imellem disse alle. Sørdeles hældig var Raisonne-mentet med Petronius i 1 A. 6 Sc. om Lucretias mange Sjæle, saavel som Monologen i 1 A. 5 S. Skjøndt Num. ikke har anmærket nogen af de Udelas-delser, der hyppigen fandt Sted, da han kunde for-mode, at de med Villie vare udelukkede, troer han dog ikke, at dette kan være Tilfælvet med følgende Sætning, som Hr. T. udelod, men som dog ned-vendig herer med til Lignelsen: "men om jeg sagde, "at min Herre hverken kunde skrive eller læse i en Bog o. s. v." til Punktumets Ende. Ligesaaledigt indsees hvorfor Apicius udelod den Deel af sin Mo-nolog 2 A. 2 Sc., hvori Almanakker og deres Nyte afhandles.

Christopher var Hr. Haack. Scenen med Apicius 2 A. 4 Sc., var hældigst; den lange Replik i 3 A. 3 Sc. blev sagt i en alt for prækende Tone, og som Mediateur eller Opmand paatog Hr. H. sig en temmelig upassendt Mine og Tone.

Hr. Wildts Espen var ikke uhældig; saa ledes var 3 A. 2 Sc. ikke set; i 3 A. 4 S. sammenstemmede Hr. W. de to Replikker: "saa maae de

"være hinanden meget lige" og "men hvem af dem hedder Lucretia?", hvorved Hendrik mistede en Replik.

Hr. Hedeberg var den ubetydelige Person; noget mere Rasthed havde været passende.

Hr. Hochbrandt havde som Lakeien i 2 A. 11 Sc. to Replikker, hvoraf den ene sagdes ganske uforståelig, og den anden aldeles udeløbes.

Hr. Lund var den Musikanter, som taler.

Det Kongelige Theater.

Den 31 October: Krigsretten. Det umaaadelige Bisald, derte Stykke hostede, er meget begribeligt for enhver, der kender vores stemmende Publicums Aand og Smag; man slulde næsten troe, at Køgebue var det Maal, der svævede Krigsrettens Forsætter for Minene, da han skrev sit Stykke; thi her findes Scener, hvor en Skuespiller kan finde Lejlighed til at støie, sauge Lusten med Armene, udstede krampagtige Brøl, og riße flere sige yndede Gebærder; her findes Steder, der ikke røre, men

rykte, eller, for at bruge et shakspearisk Udtryk, harve Sjælen, Nærristedscener, som gode Forfattere vel for lange siden have forkasset som høist upassende, men som Nutidens Smag og Nutidens Digttere med Magt ville paatvinge Theatret igjen.

Hr. Luzin court, Gouverneur paa en amerikansk Ø: Hr Frydendahl. Neppe hører dens de Rosse til Hr. F's gode, ligesaa lidet, som dette Fag synes at være det, hvori Hr. F. arbeider med meest Hæld. I 2 A. har Gouverneuren nogle temmelig lange Replikker, hvis Kjedssommelighed ikke formindskedes ved de mange Pausen, den noget for heiretskede Goufleur forgjæves gjorde sig limage for at udsylde. Hvad der lykkedes Hr. F. bedst var 5 A. 5 Sc. hvor det vinkeligen lod, som om Skuespilleren følede, hvad han sagde.

Oberst Laureval var Hr. Hoersom. Og saa i denne Rosse kan man anmærke hos Hr. F., at der i hans Spil hersker en vis unaturlig Spanning, der bliver saare ubehagelig, naar Lidenskaber skal opslamme Skuespilleren, saaledes i 2 A. 8 og 10 Sc.

Laureval Fader, under Navn af Edmond: Hr. Schwarz. Med Sandhed og Vær-

dighed gav Hr. S. denne Nolle; i Scenerne i 3 A., hvor han staer for Retten, talede Uskyld og Rosighed af hvert hans Ord, hver hans Mine; Kunden Tanke, at være anset for Landsforrædder, smerede ham. Ogsaa i den affyelige Rædselsscene i 5 A. 8 Sc. var Hr. S. foræriflig. Undertiden lyste vel megen Ungdom og Styrke frem hos Edmond.

Mad. Rosing fremstillede Fruj Lossanges mesterligen. Tydeligen malede Angerens Ovaler sig i hvert Træk, hver Bevægelse, hvert Ord, da hun i 2 A. 5 Sc. hører Rosalides Fortælling. Med hvilke klare Farver viste Kunstnerinden ikke sin indvortes Kamp i 2 A. 2 Sc.; dog hvo kan følge en Mad. Rosings Spor?

"Opmærksom Taushed er de største Mesters Ere. —"

Ifr. Astrup var Rosalide. Nollen udførtes med den Flid, man er vant til at see hos Ifr. A.; om Charakteren imidlertid var rigtigen trufsen, vover Ann ikke at afgjøre, da han er overbevist om. Skuespillerinden ikke uden Grunde gjorde Rosalide til en Heltinde.

La Pierie: Hr. Kruse.

La Fleur: — Heinsvig.

Charles: — Nind.

Hr. Lindgreen var Bergamin. Skjonde denne Rolle ikke er nogen af dem, Hr. L. jernligst ellers hældigst spiller, saae man dog ogsaa her, at den sande Kunstner ingen Steder kan være slet.

En Gouree: Hr. Muncksted.

En Adjudent: — Enholm.

Hvorsor Hr. Olsen i 5 A. udelod den Replik: "He været paa Skulderen," der skulde siges "med største Kraft," skjennes ikke.

Det vil maaske ikke være læserne ninteressant at lære at kjende noget af Schinks Dmarbejdelse af den Vægelsindede; til Prove findes her en Oversættelse af de første Scener. Handlingen foregaaer i Wien, og Stykkets Heltinde, Jeannette Helmberg, er, ligesom Holbergs Lucretia Modeshandlerske. Stykket aabnes af Joseph, Boddrensgen, der koger Chocolade, og begynder:

Skal jeg nu lave Chocoladen færdig eller skal jeg lade det være? jeg veed min Tro ikke, hvad jeg skal gjøre; thi laver jeg den nu færdig, og mit Herstab har ingen Lyft til at drikke den, saa fastar hun mig den i Dinene, og laver jeg den ikke færdig, og min Frue har juist Lyft til den, saa vanker der Dresigen. I begge Tilfælde staaer jeg arme Djævel ilde i det; det er dog ret Skade for hende! naar hun vil, er hun et saa berlige, slogt, smukt, allerskjæsse Fruentimmer, og naar hun vil, saa er hun igjen ret en Belial, en endorsk Hey, en Megære,

Xantippe, en — gode Gud! der troer' jeg, hun kommer — Us, det er kun Zette.

Zette, Stuepigen, og Joseph.

Jos. Du skal nok heunte Chocoladen?

Zet. Chocoladen? til ham?

Jos. Ih nu! til vor allerkjæreste Frue; for ti Minutter var hun jo her i Boden og besøgte den.

Zet. Ha, ha, ha! er det muligt? og nu er hun nyslig gaaet til Sengs.

Jos. Til Sengs? Klokken elleve? hvor tit mon hun vil gaae til Sengs idag?

Zet. Det er ikke godt at vide; nu er det netop den tredie Gang, siden Klokken fire imorges. Jeg skal vække hende til Middag; hun vil ingen frokost spise idag.

Jos. Naa! det er et Monster paa en vægtsindet Kone. Klokken fire om Morgenens kommer hun fra Bal, klæder sig af, og gaaer til Sengs; sover en Times Tid; staar op, sætter sig til Klaveret, og klimper en Sonate af Mozart; lukker Klaveret til, og jeg og Zette maae spille Tarot med hende. Medens vi spille bliver hun atter sovnig, lægger sig paa Sengen og sover igjen. Klokken halv syv farer hun atter i Klæderne, lader Verlerne paa Rosenkrandsen glide igjennem sine nysselige Kingre, fodrer sin Papageie, og læser i Blumauers Eneide. Klokken otte kommer hun ud til mig i Boden, hjælper mig at rydde op, sætter sig bag Bordet og broderer, lægger Rammen bort, løber ind i Contoir-

ret, bringer en Pakke Breve ud, og dicterer mig et Svar til en af hendes Correspondenter. Brevet er færdig, jeg forsøgler det og faaer et Dresigen, fordi hun ikke har befalet, at jeg skulde forsøgle det. Siden klapper hun mig paa Kinden, giver mig en Krone, "jeg maatte ikke tage det ilde op, hun havde ikke meent det saa ilde;" bestiller Chocolade, gaaer og lægger sig til Sengs. Lad nu noget Christenmenneske forklare mig det om han kan.

Jet. Hm; det er let at forklare: hun har en Skue los.

Jos. Fanden heller; undertiden kan hun jo tale som en Bog og føre sig op som en Philosoph; men hun er et Fruentimmer; se det er Nøglen til hendes besynderlige Characteer.

Jet. Ih! hvor du er klog.

(Fortsættelses).

Sang for Petronius

(I Holbergs Vægelsindede 2 U. 17 Sc.)

Nu tie alle Fugle,
Øg kun Athenes Ugle
Oploster end sin Rost;
Den Mattens Stilhed bryde,
Hvitsidelig den lyde
Til min Tilbedtes Lyst!

I Mattens Sangerinde
 Hun en Asbildning finde
 Af Wisdoms øgte Son,
 Der ei for Bisald quæder,
 Men har i sig sin Hæder,
 Og er sin egen Løn.

Dog nei! ak nei! at vinde
 Et Smil af sin Gudinde,
 Det er ham meer endnu;
 Nu tie alle Fugle
 Kun ei Gudindens Ugle,
 Med Gunst, den hører du!

Fredagen den 7 Novbr. gaves paa det Kongelige Theater: Brandstætten, Comedie i 1 Akt af Kogebue oversat af Hr. J. Wille. Herom i næste Nummer.

I Sendags gaves paa Hoftheatret: den gode Fader og Fruentimmerhevn. Sendagen den 16 Novbr. er bestemt at gives: Gouverneuren fra Ostindien.

For
Skuespilhyndere.

Et Ugeblad.

No. 4.

Udgivet af Thortsen, Stud. Juris.

Trykt og forlagt hos C. M. Cohen.

Den 9 November: Den gode Fader, Comedie i een Alt af Florian, oversat af O. J. Samsoe. — Florians gode Fader er egentlig en Fortsettelse af samme Forsfatters huuslige Lykke og to Sedler; kun at Navnet Lubin er forvandlet til Mondor. Denne Mondor er det, efter hvem Stykket er kaldet den gode Fader, skjønt den kjællingagtige gamle Mand, der ganske overlader sin Datter til sin egen Raadighed, visst ikke fortjener dette Navn. Hr. Jordbo i fremstillede ham ikke uden Hæld; noget overdreven var vel den Godmodighed, han viste, da den osce udarrede til det comiske, hvorfaf Hr. J. overalt gav Nollen et noget for sterk Unstreg. Hvor Cleante i 17 Sc. fortæller sit Levnesløb, viste Hr. J. ikke spændte For-

ventning nok, da Fortællingens Begyndelse dog strax maa opvække den Formodning hos ham, at hans formeente Secretair maaske er hans Belgjørsers Son, der har retmæssig Krav paa hans hele Formue. Maar Hr. J. i 2 Sc. siger: "det er saa "forskerdeligt, at elste hinanden, og saa doe den "ene efter den anden", er dette urettigt; thi det vor hedde: den ene efter den anden; da Mondor her ikke beklager, at man skal doe, men at man ikke kan doe paa eengang. Det characteristiske Beviis paa Forlegenhed, efter lang Grunden at dictere et Comma, udelod Hr. J.

Nisida har den mindste Deel i Handlingen. Denne Rolle var i Chr. Busks Hænder. Den Naturlighed og Barnlighed, der ene kan give no- gen Interesse for Nisida, var ikke, i det ringeste ikke tydeligen nok, udtrykt i Chr. Bs Spil. Den Forlegenhed, Nisida er i, ved at aabenbare sin Kjeros lighed til Cleante i 7 Sc. var ikke naturlig, og det gjentagne: "jeg elsker — jeg elsker" forseilede sin Virkning; derimod blev den Replik, hvor hun beder om Cleantes Afseede, sagt med passende Hynd og Styrke; sædeles lykkedes Slutningen: "staf "Cleante bort fra mig, jeg beder dem; — giv mig Tid.

"og jeg skal ægte Marquis d' Orville." Accentuationen var ikke overalt fuldkommen; s. Ex. i 7 Sc., hvor han ikke blev accentueret i Sætningen: "jeg elster kun ham" o. s. vsl.

Cleante: Hr. Lund. Skjøndt Hr. L. unægteligen ved denne Forestilling gav sin Cleante mindre slet end han tilforn har givet den, staer der dog endnu meget tilbage, inden den kan siges at være god. En Hovedfeil er den fuldkomne Mangel af Belelse, der visste sig hele Stykket igennem; saaledes strax i Expositionsscenen, hvor han, ved at fortælle sin Fortsættning og sine ikke behagelige Udsigter, vor, om ikke komme i Livenslab, saa dog vise, at han virkelig føler det trykende i sin Fortsættning; saaledes i 6 Sc., hvor Hr. L. aldeles ikke udtrykte den spændte Begjærlighed efter at erfare, hvilke de Beviser vare, der kunde forsikre ham Nisidas Gjenkjærlighed. Et tydeligt Bevis på Cleantes Belesløshed var den Maade, hvorpaa han i 8 Sc. frembragte det Udraab: "o Himmel!" da han hører, at den Pige, han elster, skal ægte en anden. Det er Skade, at Hr. L. ikke ved at behandle sit af Naturen meget behagelige Organ, men saa ofte alder i den afskyeligste Monotonie. Accentuationen

var ogsaa meget feilfuld; f. Ex. i 4 Sc., ved Opsætningen af Versene, lagdes ingen Vægt paa Ordet *jeg* i den Sætning:

"o! hvis jeg seer min Misda, som Fader —;" ligeledes i 16 Sc., hvor Hr. L. gled let hen over Ordet *du*, i de Sætninger: "Du kender mit Hjerte;" "du kan være hende borgen," "du er den eneste i Verden" o. s. v. I 17 Sc. blev oversprunget Begyndelsen af den Replik: "Hvordan? min Herre!" o. s. v., og i samme Scene forandrede Hr. L. Ordet "Førdeel" til "Erfaring;" af hvad Karsag begrives ikke.

Overmaade hældig var Chr. Thomsens *Nerine*. Den muntre, skjemtesulde Pige visste sig overalt paa en for Nerine passende Maade. Fortræsselsigen udtrykte Skuespillerinden den Forlegenhed hun nødvendigen maa falde i, ved i 8 Sc. at høre Mondors Forslag om at ægte Cleante, men hvoraf hun snart reiser sig, for at svare i Cleantes Sted, og derved forebygge en nærmere Undersegelse om dennes Tilstand, som Mondor ikke mere forundres over, da Nerine siger ham "det er Kjerlighed, Glæde — den stakkels Karl ventede ikke at faae mig saa haselig." I 1 Sc. ved Ordene: "og forstas dem

"ved veres gode Opsørel den Post igjen" o. s. v.
 iagttog Jfr. T. ikke, at Nerine siger dette for at paro-
 diere Cleante, der fort tilforn har sagt, han havde
 intet at stole paa, uden sin gode Opsørel. Maar
 Nerine i 17 Sc. troer, at Mondor nok vil tilgive
 "de Forseelser, der begaaes af Kjerlighed" har
 hun Ret; men naar hun med Jfr. T. siger: "de
 "Forbrydelser, der begaaes af Kjerlighed", tors-
 de det maaske blive et Spørgsmaal.

Derefter Fruentimmerhevn, Skuespil,
 i 3 Akter af Dupaty, oversat af N. T. Bruun. —
 Et temmelig maadeligt Stykke, uden nogen indvor-
 tes Værd. Det Bisald, som det imidlertid stedse
 har modt, maa udentvivl tilskrives den Livelighed,
 hvormed saavel det Hele i Almindelighed, som de
 fleste enkelte Partier i Særdeleshed, udføres.

Pryden Lucretia fremstillede Jfr. Olsen paa
 en sædeles tilfredsstillende Maade. Den Correct-
 hed, Hünhed og Studering, som Jfr. O. visse i
 denne Rosse, ere sikkert ikke almindelige; saaledes
 blev den første Scene, Lucretia har med Gru Ver-

seuil i Mandsdragt givet med af den Nasshed og
 Misagtighed, som de mange Nuancer, der finde
 Sted i denne Scene, saa unndgaaeligen fordrer;
 overmaade hældig var den Umage, Lucretia i denne
 Scene gjør sig, for ved Skingrunde at bedrage sig
 selv, for saaledes at kunne give ester for den formeente
 Lindors Begjærlinger. Meget naturligt udtrykte Jfr.
 O. i 2 Akt den Forlegenhed, hvori Lucretia ned-
 vendigen maa blive sat, først ved at see sin Tante,
 Søster, og de øvrige Damer træde ind, og dernæst
 ved at see Lindors Kjole og Hat opdaget. Et saa-
 re hældigt Træk var det af Jfr. O., hvor Fru Ver-
 seuil i Slutningen af 3 Akt fortæller, hvad der er
 foregaaet imellem Lindor og Lucretia, og derved og-
 saa omtaler Brevet, som Lucretia har stukket i sit
 Livbaand, hun da med Haanden søger at skjule Bre-
 vet, og netop derved viser Ningens, hun har modta-
 get, og som Fru Verseuil ellers ikke saa let kunde
 have viist de øvrige tilstædeværende ved Ordene:
 "og den er der." Den Angest, hvori Lucretia un-
 deriden befinder sig, blev ikke overalt, udtrykt
 sterk eller tydelig nok; f. Ex. i 2 Akt, hvor Lindor
 fortæller at Strigen er borte; i 3 Akt hvor de øv-
 rige Damer banke paa Dørrene o. sl. St.

Fru Verseuil: Jfr. Bust. Heller ikke
her lod Jfr. B. savue Prever paa sit Talent. Den Fru
Verseuil egne Munterhed og Overgivenhed visste
Skuespillerinden paa sin vante behagelige Maade.
Ogsaa som Lindor syldest gjorte Jfr. B. enhver ret-
maessig Fordring. Paa en særdeles hældig Maade,
og i en meget passende Tone sagde Jfr. B. de Res-
plikker i 2 Aakt, hvor hun, skjøndt i Fruentimmer-
klaeder, dog vedbliver at vise al Lindors Fremfusen-
hed, hvilket er et saare passende Middel til at sætte
Lucretia i den yderske Forlegenhed, og saaledes tage
en lidet Hævn over hende; ligeledes i 3 Aakt, hvor
hun som Lindor synes at glemme sin Forsatning, og
raaber høit om Hjælp for den besvimende Lucretia;
besværger hende om hendes Tilgivelse; forsikrer hen-
evig Kjærlighed, o. s. v.

Net vel fremstillede Jfr. Sannes den gamle
Grantante Fru Duportail, skjøndt Skuespiller-
inden undertiden glemte sine 60 Aar, hvormed hen-
des ungdommelige Ansigt heller ikke fuldkomment
stemmede. Til de bedste Steder høre de, hvor Fru
Duportail udrykker sin Glæde over Lucretia, som
hun har opdraget.

Elise: Iſr. Bassæe. Allerede tilforn har Unn. omtalt denne unge Skuespillerindes Talent for Skuepladsen, der ved en Veiledning, som den, nærværende Plantestoles. Elever nyde, sikkerlig vil blive meget forerinligt. Med det samme Hæld, hvormed hun viste sig, som Julie i Manden af Ord, gav hun ogsaa den barnlige, sjortenaarige Elise. Hendes Glæde ved den Tanke, at være ene med Germeuil, og hendes overvattes Fryd ved at opdagé, at Brevet indeholdt en Kjærlighedserklæring, udtryktes med samme Natur og Styrke, som hendes Frygt for Lucretia og Grantanten. Iſr. Bs Stilslinger vare ikke altid sjønne, hvilket imidlertid hos Elise vel kan undskyldses.

Lucretias ældre Sester, Fru Saint Elme var Iſr. Ahrends, hvis fordeelagtige Figur og gode Anstand ikke ganske kunde udsone den Kulde, hvormed hun gav sin Rosle. Fru St. Elme maa være et letslindigt, vittigt Fruentimmer, som egentlig vil rive Masken af Lucretia, blot for at befries for at here hendes Bebreidelser og Moraliseren; fort, bør omrent gives paa den Maade, hvorpaa Iſr. Abildgaard tilforn har fremstilt hende. Aldeles ikke saaledes visse Iſr. Ahr. hende; Munterheden, Le-

sindigheden og den fine Forstand feiskede ganske; heller ikke lod Skuespillerinden til at være fast i sin Nøgles Memorering; i det ringeste bleve flere Replikker gjentagne.

Fru Gercour var Jfr. A bildgaard, der med megen Betydning sagde den Replik: "for de "Electioner, Mandfolkene give os, ere alt for farlig;" og Fru Dormon, Jfr. Knop.

Victorine var Jfr. Thomsen, hos hvem maa anmerkes, at hun i den første Scene med Elise gav sin Rolle et Mistrag af Soubrettevittighed, som hun siden ikke kunde eller burde vedligeholde i Scenerne i 2 Akt.

Det Kongelige Theater.

Fredagen den 7 November opførtes Brandstatten, Comedie i een Akt af A. v. Køgebue, oversat af J. Wille. — En af de sedvanlige kokes buiske Bagateller, hvis eneste Fortrin bestaaer deri, at de vise at være af en Forfatter, der i lang Tid har arbeidet for Theatret, og dersor veed at unds-

gaar mange af de Skjær, hvorpaa mindre vante
Theaterdigtere saa øste strande. Af Kohebues Smaa-
stykker er isvrigt nærværende maastee eet af dem, der
sees med meest Interesse.

Major v. Thurneck blev af Hr. Foer som
givet med megen Flid og ikke uden Hæld. Meget
passende var den alvorlige, stedige Tone, hvori
Hr. F. talede med Klippfisch i 2 Sc., ligesom Over-
gangen til Brede, da han erfarer, at Marie skal
forbindes med Marder, lykkedes meget vel. Sce-
nen med Marie blev fra begge Sider givet fortæsse-
ligt; kun at der for Hr. F. indleb nogle Sammen-
hældinger af forskellige Replikker.

Borgemester Klippfisch: Hr Rungsted.
Uagtet al Hr. Rs umiskjændelige Flid, herskede der
dog i hele Nollen en upassende Slaphed. Krybes-
rier for Thurneck lykkedes meget vel, hvilket ikke var
tilfældet med 4 Sc., hvor han foreskriver Marie,
hvørledes hun skal opføre sig imod den Fremmede for
at naæ sit Maal.

Isr. Rosing gav Marie med en ubeskrivelig
Tækkelighed og Unde. Sjette Scene med Thurneck
fremstillede Isr. R. paa en hende fuldkommen værdig
Maade. Den undertrykte Kummer, hvormed Ma-

rie svarer paa Majorens første Spørgsmaal; den Forvirring, hvori hun kommer, da Thurneck taler om hendes Græn; den Maade, hvorpaa hun hører Fortællingen om hans Død, og endeligen Bestyrtselsen og Glæden ved atter og saa uventet at see og savne ham, det Hele blev udført med al den Natur og Gølße, man kan vente af en Kunstnerinde, som Fr. N., der allerede ved saa mange Prover har viist, hvad hun er, og hvad hun vil vorde.

Marder: Hr. Lindgreen. Saare vel træf Hr. L. den nedrige Marders Characteer. Den Ondskabsfuldhed, hvormed han sætter Klippfisch Kniven paa Struben, ved at igentage for ham alle de Skurkestregen, hvortil han selv har forledt ham, og som han nu truer at aabenbare, var mestrligen udtrykt, ligesom den Angest, hvori Gutmann igjen sætter ham ved Fortællingen om Kasserne med de dobbelte Bunde. Noget for comisit var vel den høimodige Maade, hvorpaa Marder affstaar Marie og lover at betale den halve Brandstat.

Hr. Kruse var Gutmann, og fremstillede meget godt den ærlige, aabne, brave Mand, der saa inderligen glædes ved at finde sin Ungdomsven usor-

andret; ligeledes var 16 Sc. med Morder saare brav.

Jeannette Helmberg.

(Fortsat).

Jos. Ja, der findes mange Ting i Himmel-sen og paa Jorden, hvorom en Stuepige ikke dremmer. Philosophien, mit smukke Barn —

Jet. Philosophien? — hvad har du med Philosophien at bestille?

Jos. Har jeg da ikke gaaet i den latinste Skole, og tjener jeg ikke hos vor Fru? den, hun ikke kan gjøre til Philosoph, han bliver det ikke i sin hele Levetid. Betragt hende kun engang, sindven-dig og udvendig, hvor du vil, og slig mig saae, som noget Menneske, uden en Philosoph kan blive Klog paa hende; giv Agt; jeg vil give dig et Skilderie af Fruen, som hun staaer og gaaer her i Livet. Et Qvarter er hun den personificerede Menneskelighed og Barmhjertighed; det andet Qvarter idel Riv og Trætte. Nu er hun andægtig som en Bede-søster, og ivrig som Pater Fast; *) strax derpaa *) En bekjendt Kjætter- og Oplysningshader i Wien.

flygtig som et Verdensbarn og Fritænker som Voltaire. Et Djeblik eenfodig som et Lam, og uden Halskæde, som en Due, Djeblukket derpaa suedig som en Næv, og listig som en Exjesuit. Snart er hun stum som en Fisk, snart snakker hun som en Papegøie; snart er hun larrig til Overdrivelse; snart læster hun Pengene ud af Binduet. Om Formiddagen seer hun ud som Ustyldigheden selv, og om Eftermiddagen har hun alle en Flanes Lader; hun gaaer ud med en Mine lyftig som en af Scarrons Farcer, og kommer tilbage sorgmodig, som en af Youngs Naturtænker. — Naa Jette! hvorledes vil du rime alt det sammen.

Jet. Jeg? gjør det selv, og giv Prover paa din Philosophie, flygtige Herr Joseph.

Jos. Strax mit Barn; seer du, Philosophien lærer mig, at Mennesket bestaaer af et Legeme og en Sjel.

Jet. (spottende): Der lærer din Philosophie dig ret noget nyt.

Jos. Lad mig tale ud, Tomfru Nasviis; det Nye kommer bag efter. Mennesket bestaaer alt-saa af eet Legeme og een Sjel; nemlig du og jeg og

andre christne Mennesker; men hvad Fruen angaaer,
 da bestaaer hun af eet Legeme og lad mig see (stiller
 paa Fingrene), andægtig og fritænkerst, to; eensoldig
 og listig, fire; stum og sladderagtig, sex; kar-
 rig og ødsel, otte; naiv og kokett, ti; lystig og
 sorgmodig, tolv; rigtigt, af eet Legeme og tolv
 Sjæle. Seer du, det har jeg udstudret ved Hjælp
 af Philosophien. Disse tolv Sjæle ligge nu bestans-
 dig i Haarene paa hinanden og blive veyelvisis Me-
 ster over hinanden; naar f. Ex. den Pater Fastiske
 Sjel slaaer den voltairiske til Jorden, saa beder Fruen
 Rosenkrandse, men spænder den voltairiske Been for
 den Pater Fastiske, saa er Fruen en uguadelig Gri-
 tænker; har Dueshelen Jesuitsjelen i Nakken, saa er
 hun eensoldig og uden Falshed; men saaer Jesuit-
 helen Bugt med Dueshelen, saa er hun som en Je-
 suit skal være; og saaledes ogsaa med de andre otte
 Sjæle. Det naragtigste er, naar undertiden to
 Sjæle regjere paa eengang, som naar hun for Ex-
 empel leir og græder paa eengang, og altsaa —

Tet. Stille! der kommer juft Damen med
 de tolv Sjæle ind af Døren.

(Fortsættet).

Ifke det, at Hr. Gunnerus i No. 18 af Sæ-
ernes Skilderie har angrebet mine Bedømmelser over
Elevernes Spil, og lovet fremdeles at ville angribe
dem, har bragt mig til at skrive disse Linier; thi hvad
dem angaaer, da kan enhver, der kender noget mere
til Skuespilkunstens første Grunde og Negler end Hr.
Gunnerus, domme imellem os. Ifle heller er det for
at børse det Grove og Pøbelagtige i Hr. Gunneruses
Afsærd og Udtryk; men blot for at gi'ndrive nogle
af de aabenbare Usandheder, han har varet at frem-
lægge for Publicum. — Angaaende Oversaldet i Lon-
gangene, da kan jeg med Bidner bevise, at jeg hver
ken har haft nogen Deel i det, ei heller har overval-
det Hr. Gunnerus med Uartigheder; tvertimod var
det Hr. Gunnerus der væltede sig ind paa mig, hvor-
ved jeg blev indviklet i en Samtale, der maaske har
bragt nogle, der ei havde været tilstede fra Begyn-
delsen, paa den Tanke, at jeg var declagteig i Over-
faldet. — At jeg paa hans Bærelse har lovet ham
Prygl, tilfølder det Hr. Gunnerus at bevise, da de
Tilfædeværende skulle vidne, at jeg blot forbeholdt
mig personlig Tiltale til ham, og at Hr. Gunnerus
herved har forstaaet Prygl, deri har ingen uden han
selv Skyld. — Skjønt der i Fortællingen om vor
første Samtale kunde være meget at sorandre og be-
rigtige, troer jeg dog, at enhver, endog efter Hr.
Gunneruses Fremstilling af den, letteligen vil kunne
skjonne, hvo der angreb, og hvo der blot nødvua-
gen forsvarede sig. — Hvad i øvrigt mine personlige
Forhold angaaer, da troer jeg ikke at skyde nogen,

og allermindst en Hr. Gunnerus Regnsskab for dem.
— Mere har jeg ikke at tilføje, da jeg er overbevist om, at enhver i Publicum allerede for længe siden har sat den Præs paa Hr. Gunnerus' Opfersel, som den fortjener.

Thorl. Thortsen.

Den tilforn paaantede Mangel af Lysning fandt etter Sted i Søndags. Unm. kan ikke troe, at Masslinnesketen, der besørger Lysningen, er underrettet om denne skammelig Norden, som neppe noget andet Publicum end det københavnske vilde taale; thi var han det, vilde han sikkert føge at forebygge flere saadanne Klager, der vist ikke kunne regnes ham til Ære.

I Søndags gaves paa Hoftheatret Gouverneuren fra Indien. Søndagen den 23 er bestemt at gives Abracadabra og Maleriet.

For
Skuespilhyndere.

Et Ugeblad.

No. 5.

Udgivet af Thortsen, Stud. Juris.

Trykt og forlagt hos C. M. Cohen.

Den 16 November: Gouverneuren fra Indien, Skuespil i 5 Akter, efter Jüngers Verstand und Leichtsinn af P. D. Faber. — Unægteligen bør dette Stykke regnes blandt de bedste, Jünger har skrevet; det bærer et umiskjendeligt Præg af hans Genie, men kan henregnes til den Klasse af Skuespil, som kun kan behage et udvalgt, af Nutidens Smag og Tone ikke bedaaret Publicum. Det hører eller grændser i det ringeste nær til den saakaldte finere Comedie, som man i de senere Tider reent har forlaget fra vrt Theater; og desto besynderligere maa man finde det uventede Bisald, dette Stykke hostede. Oversættelsen er temmelig maadelig, og meget rig paa lave, i et Stykke, som dette, ganstige upassende Udtryk; imidlertid vare ved Op-

sørelsen de fleste af dem forandrede, ligesom adskillige mindre morende og temmelig slæbende Scener vare meget forkortede.

Baron Olbys Rosse var i Hr. Simonsens Hænder, og var der saare vel. Olby elsker sin Kone af sic hele Hjerte; han har alt længe seet, at hun henvives af Daarligheder, at hun til sidst i deres Hvirvel vil glemme ham; at bringe hende tilbage til sig, førend hun var aldeles tabt, har allerede længe været hans Ønske; for at see det opfyldt har han forsøgt mange Midler, men forgjæves, saa der nu kun staar tilbage at bruge Strænghed og Mandens Myndighed, og herska hindrer hans stærke Kjærlighed ham, da han frygter at børde sin Kone; prever han end suundo m derpaa, formildes han dog strax ved et kjærligt Ord, og først da Stormbek oppuster Flammen, vover han at vise Strænghed, om den endog kun er forstilt. Saaledes også Hr. S. I Scenerne i de første Aakter saae man den kjærlige Egtfælle, der forgjæves gjor sig Uimage for at vise Alvorlighed og Strænghed, og da han i 1 Akts 8 Sc. endeligen brydes igjennem og siger sin Kone et alvorligt Ord, strax maae begive sig bort, for ikke at vise, hvad

det har kostet ham. Derimod var Hr. S. i 4 A., hvor han vil søge at følge Stormbeks Raad, den fornærmede Ægtemand, der ved alvorlig Straengshed vil og maa holde sin Hustru tilbage fra at ødelegge sig og ham, og da han i 4 A. 14 Sc. seer hvor siden Virkning hans første Samtale har gjort, nodes til i 5 Akt, uagtet han ikke kan dølge, hvad det koster hans Hjerte, at anvende et haardt Midstid, ved at sende sin Kone bort, og tale om formelig Stilsnisse, hvis dette endda ikke skulde frugte, Af Flid og Eftertanke fandtes der overalt umiskjen delige Spor i Hr. S's Rolle, der er den anden af denne Art, Hr. S. med saa megen Hæld har udført. Ønskeligt var det, at Hr. S. vilde anvende noget mere Omsorg paa sine Stillinger og Bevægelser.

Overmaade vel blev Baronessen givet af Fr. Busk. Hun udtrykte saare godt Baronessens Charakter; denne besidder et godt og selende Hjerte, men har ved Opdragelse, Selstab og andre tilfældige Omstændigheder fanet en særdeles Grad af Lettsindighed; denne er det, hun selger og derved forstyrrer sin huuslige No; dog hviler den Maade hvorpaa Baronessen omgaes sin Mand, hvis Raad

og Besalinger hun albrig vil følge, ogsaa paa Grundsætninger, souf hun noie holder over; dette sidste visste Jfr. B. ikke, men lod ene Lune og Letsin-
dighed styre hvert Fjed. Blandt det saare meget
Gode og Fortræffelige, der sandtes i Jfr. Bs Spil
hele Stykket igennem, vil Ann. blot anmerke See-
nerne i 5 Akt, der blevne givne med en Fejelse, som
meddelte sig til enhver; saaledes sagde Skuespillerin-
den den Replik i 5 A. 6 Sc.: "som jeg før har be-
siddet? før? altsaa ikke længere?" med et Udryk,
der tydeligen visste, hun selv følede, hvad hun sagde;
og derpaa Overgangen til det vemondigblide Spørgs-
maal: "er du endnu her gode Vilhelmine?", der sag
gode sagde, hvor stærkt det foregaaende havde ry-
stet, og hvor dybt, det havde nedrykt hende. —
Monologen i 4 A. 5 Sc. begyndte Jfr. B. med de
Ord, hvormed Monologen i samme Akts 10 Sc.
begynder: "nødes til at høre saadanne Ord, o. s. v.",
hvilke her kom aldeles uden Grund. At Jfr. B. i
1 A. 9 Sc. begyndte sin Replik, forend Baronen
var borte, var heller ikke saa ganske rigtigt.

Vilhelmine: Jfr. Thomsen. Med
Flid, men uden Hård. Den gode, blide Pige vis-
ste Jfr. T. meget godt, men af den tænkende, ræ-

sonnerende Vilhelmine var der intet Spor i Jfr. Es Spil. Dog lykkedes enkelte Steder ret vel; f. Ex. 3 A. 6 Sc. med Forst, hvor især de Replikker om Kurven, som Vilhelmine opdagede i Forsts Ansigts-træk, blevet sagt med en saare passende Wittighed og Munterhed. Scenerne med Lemberg derimod vare uden Kraft og lignede for meget Filippines, dog vare disse hældigere end de med Olby og Baronessen, der for det meste bestaae af Raisonnement, og i saadanne Scener er det netop Jfr. L. er mindst hældig.

Hr. Lund var eller skulde være Lieutenant von Lemberg. Med den største Kulde og Plegma gav Hr. L. denne hidsige opbrusende Yngling, der elsker Vilhelmine med den meest brændende Kiden-skab, og fortærer af en rasende Skinsyge. Det maatte vække enhvers Forundring, at høre Vilh. i 3 A. 7 Sc. sige: "sat dem; de er ude af dem selv," og Lemberg svare: "jeg bliver rasende, jeg vil ca. "ge assed som en Assindig," thi af alt dette var det umuligt at opdage noget hos Hr. L., hos hvem ikke en Mine forandrede sig, men som ganske ligegyldig hørte Vilhelmines Replikker, og derpaa, naar Ra-

den kom til ham, fremsagde, hvad han havde lært.
Accentuationen var ikke saa seifstuld som sædvanlig.

Ikke aldeles hældig var Hr. Jordhøis Stormbek. Den egne Art af Jovialitet, som er characteristisk for Stormbek, visste sig, om ogsaa noget kunstlet, dog temmelig tydelig og rigtig i Hr. Is. Spil; derimod saae man i ham ikke Manden, der ved idelige Omtumlen i Verden og mangehaonde Erfaringer har lært at kjende Menneskene og deres Skrøbelighed, og dersor har brudt igjennem alle Modens Bolværker; thi Hr. J. fremstillede det forunderlige i Stormbek's Afsærd, som en aldeles Mangel paa Opdragelse, hvilket sikkert er urigtigt, da Olby vel neppe havde indrommet ham Plads i sit Huus, dersom han i ham havde fundet et Hverdagsmenneske uden Cultur, som blot ved sine Niggommere kunde troe sig berettiget til de mange og mangehaonde Friheder, Stormbek virkelig tager sig.

— Juvrigt var der mange meget gode Studer i Hr. Is. Spil; f. Ex. Scen.erne med Forst: 2 A. 6 Sc.; 3 A. 3 og 4 Sc.; 4 A. 8 Sc. Naar Hr. J. i 2 A. 5 Sc. siger: "vil du eengang see ad, Son?" for "vil du engang see ad, Son?" er det i en dobbelt Henseende besynderligt. At Skuespille

en i 2 A. 9 Sc. sagde; "eller jeg flytter min Sjæl! ud paa Stedet," istedetsfor: "eller jeg påtæller min Sjæl ud paa Stedet, var en ilde Heiltagelse, thi Vilhelmine kunde vist ikke have meget at indvende imod at han flyttede ud.

Hr. Haack var Forst, som han fremstillede paa en temmelig urigtig Maade. Han manglede ganske det lette Windspillervæsen, som er Skjelmen Forst egen; ligesom han var aldeles blottet for den fine raffinerede Tone, som dog Forst, der arrangerer alle parties de plaisirs, og netop dersørtaales, vist maa besidde i en udmærket høi Grad. Forst er intet stupid Menneske; han forstaaer meget vel alle de Grovheder, der siges ham, men "lang Erfaring har lært ham, at han befinder sig bedre ved at lade som han ikke forstaaer nogen af de Sottiser, man siger ham, siden det Slags Folk overalt ikke staar sig godt ved at lade det komme til Forklaring;" uagtet dette udtrykkeligen er lagt Vilhelmine i Munden, tagt tog Hr. H. det dog ikke, men gjorde Forst til det Faarehoved, Vilhelmine nægter ham at være, Et af de fletteste Steder var 4 A. 7 Sc. med Baronessen, hvor Hr. H. ganske forlod Forsts Characieer. Paa adskillige Steder

udelob Hr. H. enkelte Sætninger; heller ikke accensuerede han altid rigtigt; s. Ex. i 3 A. 5 Sc., hvor Hr. H. sagde: "hvem der bliver rig ved Processer, hans Pengeposer revne just ikke," isledesfor det bursde hedde: "hvem der bliver rig ved Processer o. s. v."

Hanne: Ifr. Bassoe. Ræsheden og Munsterheden vare godt udtrykte; derimod var den Soubrettesnedighed, som Hanne viser, saavel ved Finantsoperationen i 4 Akt, som ved den Maade, hvorpaa hun taler Baronessen efter Mundten, ikke saa tydelig tegnet. 2 A. 10 Sc. med Thomas var meget hældig. Saavel i 1 A. 1 Sc. som i 4 A. 11 Sc. blevе adskillige Sætninger glemte.

Adolph var Hr. Wildt, der, som denne gamle, ærlige Ejener, sagde sine saae Replikker ret vel.

De twende smaae Scener, Thomas har i Enden af anden Akt, sagde Hr. Nungsted i en passende suurmulende Tone; og meget godt drillede han i 2 A. 10 Sc. Hannes spændte Nyssgerrighed.

Jeannette Helmberg.

(Fortsat).

Jeannette Helm, (i en hvid meget smagsuld Klædning). De Forrige.

Jeann. Joseph! hent mig en Giacre (Joseph gaaer, rystante med Hovedet) jeg vil høre ud; du skal med Zette. Naa, hvorfor seer du saaledes paa mig?

Zet. Jeg kan ikke begribe, hvordan de saaledes paa eengang er kommet op af Sengen og har faaet den deilige Klædning paa.

Jeann. Jeg har set ikke været til Sengs. Jeg sit Lyst at spise til Middag i Prater; hurtig var jeg i Klæderne, og saasnart Giacren kommer, høre vi assed.

Zet. Men, hære Frue, i det slette Beir.

Jeann. (ørgerlig): Ja vist, forskrækkelig set! det er, som om Solen havde forsvoret at skine ostere. Ikke en eneste Straale i over otte Dage. — Men det kan jeg just godt lide. Vi ville høre ud, og være glade trods Regn og Skyer.

Zet. Men den smukke hvide Kjole; den vil blive fordærvet i Bund og Grund.

Jeann. Du har ret: jeg vil tage en anden paa. Kom ind med og hjælp mig.

Jet. Gjerne; naar der blot var nogenanden i Boden. — Joseph er løbet efter Giacren.

Jeann. Det er ogsaa sandt. Jeg vil slet ikke komme ud; jeg vil blive hjemme.

Jet. Det er herslig. Vi havde dog ingen fornøjelse havt.

Jeann. (sætter sig bag Bordet, og støtter hovedet paa haanden; meget melankolsk). Vist; Glæden er en Blomst, der kun sjeldent vokser i Livets Dal; kun saae see den blomstre, og endnu førre bryde den af.

Jet. (afsides): Nu har den melankolske Sjæl Herredømmet.

Jeann. (som forhen): Hvor er vel Veien til den? dersom ikke Poeterne (springer pludseligen op) ha, ha, ha!

Jet. (afsides): Der har vi det, den muntre Sjæl har faaet Bugt med den melankolske.

Jeann. Va; hjælp mig at lee, Jette.

Jet. Hjertelig gjerne, naar Fruen først vil lige mig hvorover.

Jeann. Kjender du Herr von Nickstedter?

Jet. Er det den himmelhøie Poet med Rotephyslognomiet, de lange Arme og de tynde Been, der er nær ved at lorgnere sig Vinene ud af Hovedet naar han gaaer forbi nogen?

Jeann. Just ham; ha, ha, ha!

Jet. Jeg tør vedde paa, at den Beenrad er forelsket i dem.

Jeann. Netop. Forelsket, forskrækkelig forelsket! der, læs (leer og giver hende et Stykke Papir).

Jet. Herre Jesus, Vers! (læser):

Da paa det sidste Val jeg saae
Din hele, store Unde,
For dine Hodder strax jeg laae,
Og stammed' ud min Brynde.

Dit ynderige Piepar
Med Hud og Haar alt opbrændt har
Mig arme Digtervæsen.

Jeann. Ha, ha, ha! Har du nogensinde hørt saa galt? Mine, som stikke lid i Haar.

Det Kongelige Theater.

Den 20 November opførtes *Helena*, Synsgestykke i 3 Akter af Bouilly, oversat til Mehuls Musik af R. E. Brunn. — Skjøndt det' albeles ikke hører til Udg. Plan at omtale Syngestykker, da disse ligge saa langt udenfor Grænserne af det, hvorom han troer at turde have nogen Mening, kan han dog ikke nægte sig den Glæde at nævne Ijr. Rosings mesterverlige Udførelse af *Helena's* Partie. Mesterligt kan det med Sandhed kaldes; thi alt, hvad Genie og Flid, Natur og Kunst i søsterlig Forening kunne udrette, var her samlet til et fuldkommen Heelt. Ikke kan Anm., hvor høit han end ønskede det, vise det skjonne i hver enkelt, nok saa ubetydelig Deel; opmærksomt at betragte enkelte Træk var umuligt; thi uimodstaaeligen reves man bort med det Hele, og hvor klart end dette svæver for ham, er det ham dog umuligt at udtrykke dette nequeo monstrare et sentio tantum — heller ikke var det Hensigten af disse Ord; de ere blot satte for at opmunstre enhver, der kan tanke og føle, til ikke at versøve sig en saa sjeldent Nydelse, som den, *Helena* vil yde ham. Den syns-

lige Kunkenhed, hvormed denne Nolle imidlertid modtages, viser tydeligen, at mange ere af en Messing, modtar nærværende; intet har Ann. at sige dem, der kunde være det af Overbevisning; men Skjænsel over de Nøddinger, der blandet af Partisand, sege at vmitage denne Estherne, fordi den ved sit klarere Ein fordunkler hine smaa Punkter, der kun i et fuldkomment Mørke kunne bemærkes, men strax mage forsvinde, naar et sandt Lys bryder igjennem Matten og udskyder sine funkende Straaler.

Nogle dramaturgiske Anmerknings og Meninger

(Ester Schind.)

Naar man ikke sætter et Stykkets Værdie i Characterens Rigtighed og Sandhed, i de forekommende Begivenheders velordnede Gang, i Dialogens Einhed og Naturlighed; naar man kun finder de Stykker skønne, der ere propede fuld af Handling, hvor Situationerne ere malede med singertykke Far-

ver, og hvori et heelt Regiment Personer træde frem: saa er det vel i denne Punkt enhver tillade at have sin egen Smag, men sikkert er denne ikke den fineste eller rigtigste.

Ikke kunne larmende, støiende, med prunkende Tirader og brammende Sentenser opfyldte Stykker antages som tilstrækkelig Borgen for den dramatiske Digters Guldkommenhed. Intet er lettere at gjøre end saadant; det kan Fusseren ogsaa. Ligesaalidet er det ved at skrige, sangs Lusten, tumle frem og tilbage, falde og skytte, at en Skuespiller skal give Bevis paa sit Talent; disse Kunster forstaaer selv den elendigste Gogler.

Der gives kun een sand Maneer i Kunsten; det er Naturens Maneer. Det Drama, som mest nærmer sig denne Maneer, som bedst bringer til at glemme Diger og Skuespiller, er det fortræffeligere; det have saa sin Oprindelse fra hvem det vil,

fra Grafer eller Romer, fra Franskmanden eller Englaenderen, fra Italseneren eller den Tydste.

Om det russiske Theater.

Indtil Begyndelsen af det forrige Aarhundrede havde Russerne kun meget indskrænkte Begreber om Theatersforlystelser. Hvad der hos dem gjældte derfor, var blot et meningsløst Sammensurium af Helgenlegender og Harlekinader. Disse aandelige Farcer blev opførte i Klosterne og kaldtes Sacra; de blev ikke forestillet ved overordentlige Heitideligheder, og blot Czaren og hans Hof var tilskuere.

Peter, den Store, denne sande Skaber af en nye Verden i hans Stater, som fremkaldte Lys, hvor der tilsorn var Nat, dannede Mennesker af sine Undersaatter, og beredte et Opholdssted for Industrie, Videnskaber og Kunster, forjog disse barbariske Skuespil, og, uagtet han ikke gav sine Russere noget sandt Skuespil, saa var det dog ssuespil-

lignende Høitideligheder, Maskerader, Optog og dessige, ved hvilke han i Forening med Musik og Digt-kunst, som han selv høit agtede, efterhaanden gav sit Folk Smag paa theatricaliske Fornsieleser.

I Keiserinde Annas Regjeringstid begyndte det virkelige Skuespils Epoke. Hun forskrev en italienisk Opera Buffa, hvortil ogsaa gaves Balletter.

(Fortsættelsen følger)

Impromptu

ved et Kaspelkuespil *).

Hvad mig i dette Skuespil meest amuserer,
Er at der ene Kasperl tit den anden applau-
derer.

I Søndags gaves paa Høsttheatret: Maleri-
et og Abrakadabra. Søndagen den 30
November gives Gjeldsbeviset og den bota-
niske Underviisning.

* Kasperl er den komiske Person i Farcerne paa et
Gorstædtheater i Wien.

For

Stueſpilhyndere.

E f u g e b l a d.

No. 6.

Udgivet af Thortsen, Stud. Juris.

Litgåt og forlagt hos E. M. Cohen.

Den 23 November: Maleriet eller Kong Pharaos Datter. Dette Sykke er allerede til-
forn omtalt. — Hr. Simonsens Frist var den
negang noget hældigere end ved første Forestilling;
dog var i A. 9 Sc., skjøndt den umægteligen gaves
bedre end forhen, endnu langt fra, hvad den kunde
og burde være. At Hr. S. i 2 A. 11 Sc. sagde
den Neplik: "lad kun være min gode Ven, o. s. v."
til Lesbo var en Urigtighed. — Hr. Thom-sens
Filippine var som sidst overmaade brav. — Hr.
Nungsted havde dengang afslagt nogle af sine
Unoder, og var undertiden temmelig hældig; dog
var Accentuationen øste urettig, og ikke engang de
Ord, der i Nollen vare udmarkede, erhølde altid den
vedberlige Vægt. Ogsaa Hr. R. siger Handværk

for Haandværk, ligesom Hr. Simonsen bød
for bød; det er besynderligt, at Skolens Bestyrere,
der dog unægteligen kjende Modersmaalet, ikke
forebygge, at Sproget saa ilde medhandles. Hr.
Haacs Raps var fortæsselig.

Derefter gaves Huusspøgelsen eller Abraka-
dabra, Comedie i 3 Aakter af Baron Holberg.
— Ligesaar priisværdig den Image er, som den
dramatiske Skoles Bestyrere give sig for at bringe
vor uopnaaelige Holbergs Meesterwærker tilbage paa
Skuepladsen, ligesaar forunderlig er den Kulde, hvor-
med man modtager disse den danske dramatiske Litter-
aturs første Prydeler. Naar Abrakadabra, der er
saa rig paa sande holbergste Vitterheder, ingen Bis-
fald vinder, maa enten vor Smag være saare for-
dæret, eller Holberg maa have Net, naar han i et
af sine Episler siger: " — thi jeg raader ikke at
"fremstille flere Stykker af samme Natur, siden at
"Aerrierne ere de sterkeste Magneter, som trække
"unge Mennesker til sig, og holde Skuepladsen ved-
lige;" thi at den maadelige Forestilling skulde have
givet Anledning til det Mishag, man yttrede over
det, er utroligt; til saadanne Forestillinger ser man
vant. — Anden Aaktes første Scene, hvor den Uri-

mælighed mæder, at Jeronimus, skjønde Scenen er paa Gaden, beseer Huset indeni, var forandret saaledes, at Jeronimus gik ind i Huset, og medens han besæae det, sagde Leonard den Replik: "min Rose vil endeligen o. s. v.," hvorpaa Jeronimus, naar han kommer tilbage, taler om hvad han har set, istedesfor om hvad han seer.

Hr. Wildt var Arv; meget rigtigt lagde tog Hr. W., at Arv i dette Stykke ikke kan henregnes blandt de øvrige holbergiske Arver; her er han en simpel Bondekarl "med ingen Kneb og tyndt Begreb." Den sjællandske Dialekt, Skuespilleren brugte, vilde ikke syde overalt, men afoxelede undertiden med en bedre og renere Mundart; i i A. 2 Sc. sagde Hr. W.: "naar du ved din Udenlandske eise finder dit Huns i sandan Forvirrelse" istedsfor "naar du ved din Hjemkomst o. s. v." og det gav ingen Mening.

Hendrik: Hr. Lund. Hr. L. mangler den Raskhed og det naturlige Anlæg og Eyst til Intrigue, sam udmarker Hendrik. Den første Aft spillede Hr. L. imidlertid i en temmelig correct Manør, og man kunde dog i den finde noget af Hendrik, som uagtet det var svagt, dog var rigtigt;

men den største Deel af de tvende sidste Akter gav Hr. L. meget maadeligt, og ikke engang den første Regal, at kunne sin Rosse, havde han fulgt, endomt Holbergs Stykker netop ere de, som sordre en fuldkommen god Memorering. I blant de taatseligere Steder i de to sidste Akter, varaa ubentvist hentregnes Plaiktoeen i 3 A. 9 Sc. 3 A. 1 Sc., hvor Hendrik viser sig som Spogelse, gik aldeles ikke godt, hvori dog ogsaa den ligesaa urimelige som tunge Maskine, Hr. L. maatte staae paa, havde nogen Deel. Den yderst moersomme Scene, 2 A. 6 Sc. imellem de Gamle tabte, ved Hr. Ls. Mangel paa Leth'd og ved hans Uvidenhed i sin Rosse, sin hele Interissa.

Nidesogden Jesper blev ikke ilde fremstilt af Hr Rungsted. Noget mere Ergerlighed over Hendriks Maade at omgaaes ham, og Leanders Li- gelydighed ved hans Beretning havde været passende.

Hr. Hochbrandts Jøbedialect som Ephraim var meget god. Besynderlig er den Vedtægt paa vort Theater, at spille alle Jøderoller som Caricaturer og, hvor Nollen paa nogen Maade tillader det, som Skjelmer. Ephraim kunde for Exempel

meget gjerne fremstilles uden al Carricaturtegning. thi intet kan dog være rimeligere end at han vil have sine Penge betalte tilbage, da han dog vel kan mærke, de just ikke staae saa meget sikre i Leanders Hænder. Hr. H. fulgte naturligvis den antagne Skit, og Ephraim blev et fuldkomment Sidesstykke til de flesse Federoller paa det Kongelige Theater.

Hr. Haac^t, var Jeronimus. Holbergs gamle Mand ere i senere Tider stedse blevne ilde mishandlede, og Hr. Hs. Jeronimus tjente ikke til at give Haab om i Fremtiden at see dem bedre givne. Fordi en Mand som Jeronimus i vore Dage vilde være en naragtig Person, var han der dog ingenlunde paa den Tid, hvori Stykker spiller. Det har neppe været Holbergs Hensigt i ham at skildre et Menneske, skillet til at opvække alles Latter, men han tegnede sin Jeronimus saaledes, som Folk af Middelstanden vare i hans Tidsalder. En Skuespiller, der vil give Holbergs gamle Mand rigtigt, maa derfor aldeles ikke gjøre sig Umage for at faae dem comiske, men maa tvertimod sege at skildre de flesse af dem som Mand, der kunne gjøre remissig Fordring paa Agtelse. Hr. H. afveeg ikke fra den gamle Glendrian, men beslittede sig troiligen paa at

vise Jeronimus saa naragrig som muligt. I 3 A. 1 Sc. rebede Skuespilleren ikke Frygt nok. Nollesen havde Hr. H. ikke vel inde, og hans Forseg paa at forbedre og supplere Holberg mislykkedes aldeles.

Hr. Bruhns Leander var lange fra at kunne kaldes god. Hos Leander maae Letstindigheden og Munterheden være forenet med en Slagsbon ton; han maa ikke være nogen gemeen Svirebroder, men et Menneske, der i et godt Laug ikke tæller hvore mange Glas han drikker. Dette viste Hr. B. ikke; undertiden savnede man Manden af Opdragelse, underiden den lyttige bonvivant. Angeren i 3 A. 9 Sc. var aldeles ikke udrykt.

Octavius var Hr. Simonsen, der meget heldig fremstillede Yuglingen, som, tidlig Herrre over en stor Formue, er kommet paa Afveie, men dog har bevaret sit Hjerte ufordæret. Overmaade god var 2 A. 2 Sc., hvor Octavius er overstadig drukken; i Sørdeleshed blevde de Neplikker, han har at sige efter at være salden omkuld, fremførte paa en ligesaa naturlig som latterlig Maade.

Leonard: Hr. Jordhs i. Hr. J. lagde aldeles ingen Charakter i denne Nolle og gav den

paa ingen Maade saaledes; som man kunde vente og med Rette fordre. Den Laabelighed, Hr. J. lagde i Nollen, var her paa et ganske urigtigt Sted, ligesom Skuespilleren overhoved ikke lod til at være meget fortrolig med hvad Holberg havde villet, at Leonard skulde være og sige. I 3 A. 4 Sc. spurgde Leonard: "hvad vil han sige med sine nagelsaste Sager?" hvilket var et underligt Spørgsmaal, da Jeronimus dengang endnu ikke havde talt om nagelsaste Sager.

En Lakei: G. Blink. Det godt sagde denne unge Skuespiller sine Replikker, og den næssvise Tone, hvori han fremførte dem, var temmelig passende. At Jeronimus kalder ham "ung Karl", er vel noget for 'meget.

Om det russiske Theater.

(Fortsat).

Efter denne Opera bussa fulgte, da Elisabeth sad paa den russiske Trone, et fransk Skuespillerelskab, og efter dette den alvorlige Opera i

det italienske Sprog, der afvælde med det franske Skuespil og Opera buffa i tre ugentlige Forestillinger. Ogsaa det egentlige russiske Nationaltheater opkom under Elisabeths Regjering, og paa samme Tid blevne de første russiske Tragedier strevne. Su-jetter til dem var taget af den russiske Historie, og deres Førfatter heed N u m a r o k o w . Han blev holdt for en stor Versifikator og en meget indsigtsfuld Tagittager af Kunstens Regler. Nu fremkom ogsaa Lysspil i Landets Sprog, hvilke dog for det meste kun vare Oversættelser af franske, danske og tydste Stykker; dog vande disse ingeninde almindeligt Bisald; nogle Nationalsarker undtagne, som Russerne ikke kunde se sig mæt paa.

Den italienske Opera havde et saare fortæffelsigt Orchester. De berømteste Kapelmestere bestyredt det; Galuppi, med Tilnavnet Buranelli, og Tragetta stode i Spidsen for det, med en aarlig løn af 3500 Rubler. Chorene vare gode og stærkt besatte, og alle Sangerne forstrevne fra Ukraine, hvor Musikken meest og hældigst dyrkedes.

Dog erholdt den theatricalste Kunst i Rusland først sin fuldkomne Glands ved Catharina den anden. Hun lod, paa sin Besöning, Natio-

nalskuespillere reise til Frankrig og England, opmunrede Nationens Digttere paa en hende verdig Maade, og berigede den fødrelandiske Skueplads med egne Producter. Ogsaa det tydiske Skuespil tog hun i Varetægt, og bærrede det ofte med sin Nær-værelse og sit Bisald.

I den Tisland, Catharina forlod Theatervæsenet er det, paa ubetydelige Forandringer nær, forblevet under Paul og Alexander; kun at Skuespil i det tydiske Sprog ere blevne almindelige, hvorimod den italienske Opera er sjunken.

Scener af Tryllesen.

(Ideen til disse Scener er tagen af "Luzians neueste Reisen, oder wahrhaftesten Geschichten".)

(Handlingen foregaaer paa en af Planeterne.)

(En aaben Plads hvorpaas staar en stor Bagers ovn, omringet af utallige Bagere, som ølte umaadelige Messer af Deig, skyde dem ind i Ovnen og tage dem ud. Insulanerne have et ganske særegent Physiognomie; de see ud

som Mennesker, der ruge over store Planer; de ere mere end begeistrede. De ælte med stor Iver, og med Hænder og Fodder. Paa eengang lader en Jordbeboer sig tilsyne i blant dem; han er kommet derhen ved Hjælp af en Luftballon; han seer den uhyre Ovn, den Mængde Bagere, og voer omsider omsider at kæle til en af dem.)

Den Fremmede. Hvad bage I der? —
En Bager. Nye Mennesker.

Den Frem. Et ligesaa nyt som dristigt Foretagende; og hvilke underlige Ting I arbeide imellem hinanden: Hyrstehoveder og Philosophsjele; Prælatmaver og Digterhjerner; Hertuger og Strandæsler; Minister og Kandestybere; Generaler og Skroddere; Magistratspersoner og Bryggere. Det vil i Sandhed blive nye Mennesker, isald der kan komme noget ud af det Hele. — Men hvad skulle disse Mennesker due til?

En Bager. De skulle stabe en nye Verden, hvor den ene er ligesaa meget, som den anden, hverken mere eller mindre —

Den Frem. Det vil blive vanskeligt. Seer kun hvor Purpurkapperne kride med Bondesosterne, Bislopshuerne med Lastdragerkisterne, Dr-

denshaandene med Skædbermaalene, Adelsdiplo-
merne med Skjedskindene; og hvorledes de aldeles
ikke ville blande sig sammen, hvor meget Æ og saa
stampe om i dem.

Bageren. Lad os kun sørge dersor. Seer
du denne Suerdeig, kaldet Menneskehedens Rettig-
heder; naar den bliver øltet i Massen, skal Du see
Underværker.

Den Frem. Forunderligt! Deigen bli-
ver virkelig blodere. Hvad seer Æ efter?

Bageren. For at have sig tilbørligt, maa
der Ild under Deigen. Al, var saa god at hente
mig den Buake af Rousseaus Skrift over Menneske-
nes Lighed, som der ligger; med den vil jeg gjøre
Ild, derpaa ølte det endnu engang igjennem, og
saa i Øvnen med det.

Den Fremm. Det gaaer jo foreræffeligen;
men hvad nu mere?

Bageren. Jeg maa jo først danne Figu-
rer af Deigen. Seer du, der bliver den ene som
den anden; forsvunden er Forskjæl imellem Stænderne.
(Figuurerne sættes ind i Øvnen; efter nogen Tid træde
nogle hundrede Mænd med fikt Udvortes frem; de gaae
Ærm i Arm, men synes dog ikke at troe hinanden ret.

Nogle af dem begynde selv at bage, andre undersøge det bagte, veie det, sammenligne det med en vis Model v. s. v.)

Den Fremm. Hvem er det?

Bageren. Det er den nye Menneskeslægts Repræsentanter.

En af Figurene (til een af Bagerne):
Paa denne Figur duer Hovedet ikke. Der er ikke Rousseau nok i det. Passer paa, at der kommer mere Lyst til Lighed i eders nye Skabninger. Hvor mange nye Mennesker er der færdige?

En Bager. Sex Millioner.

Figuren. I ere meget dovne. Dersom I forstede mere efter det nye Lys, som snart skal oplyse vor hele Planet, og overstremme selv de længst hortliggende Himmelsgemers Beboere med oversædlig Glands, da vilde I ile at fuldende dette udsødelige Værk.

Bageren. Men betenk, at fem og tyve Millioner Insulanere skulle ombages; betenk, hvor dybt Fordommene ere rodfæstede hos de fleste. Til at alte alt det hort, er den Lid, I have bestemt, for fort.

Figuren. Men vi ville og vi maae snart
see Frugterne af vor nye Menneskeplantning. Det
maa ikke være fire Aar, førend vor Lære er alle le-
vende Dægners Lære. Dersor have vi givet eder
andre Medarbeidere: Pottemagere. Et tilstrækkes-
ligt Antal af dem omformer en Deel af de endnu
uforandrede Insulanere paa Pottemagerskiven. Paas-
den Maade vil det gaae hurtigere.

(Møgde af Pottemagerne omformede Insu-
lanere træde frem).

Figuren. Godt; herligt; sande Meester-
stykker! men hvor ere Hovederne.

En Pottemager. Dem satte vi siden
paa.

Figuren. Et snurrigt Indsald. Hvortil
skulle vi bruge dem i den Tilstand?

Pottemageren. Lad dem selv sige eder
det. Heida! tael een af Eder.

En Figur uden Hoved. Ha! vi ere
uden Lænker. Ingen Hoslgt trykker os mere, vi
aande frie Luft. Ingen Ceremoniel sangsler længe-
re vore Hænder og Fodder; vi kunne bruge dem
som vi ville. Hvo kan forbyde os at gaae med Fod-

derne naar vi ville? Frihed er os medfødt. Den hele Verden er vores, hvad vi see, vores, hvad en anden har mere end vi, vores. Hvorfor skal han have mere end vi? er han mere? Man skal tage det fra ham; det er uomstedeige Menneskerettigheds der; at nægte os dem er Despotisme, skændigt Tyranni. Bort med Tyrannerne! i Stovet med Monarkerne! — O! jeg bønsalder eber, Repræsentanter for den nye Menneskesægt! sender mig ud i den vide Verden, at vor Lyksalighed kan vorde alle's Lyksalighed; at intet Steds een skal være mere end den anden; intet Sted en Tjener, overalt kun Herrer; intet Sted een rig, over alt den ene lige saa rig som den anden.

Nogle dramaturgiske Anmærkninger og Meninger.

(Fortsat.)

Den dramatiske Digters sande Kunst er en uoverdrevne, naturlig Behandling af de menneskelige

Lidenslaber og Sæder, en larmfri Udvikling af det
menneskelige Hjerter, en fin Maade at vække Føle-
sen, der ikke bringer Munden til at gabe, men fin-
ger sig mildt og dersor desto blydere ind i Sjelen ;
der, som Harmonikaens Toner, fængster og blybe
gjennemtrænger Sjelen, og ikke som Skraldet af
Paukere og Trompetter blot ryster Trommehinden.
Skuespillerens sande Kunst er denne finere Henaan-
den af Menneskeheden, uden Brøl eller Fordreiesler,
dette Malerie af Lidenslaberne indtil de meest fine og
flreste Lineamenter, som rører og danner Hjertet, og
ikke alene sæter Sandserne i Bevægelse.

De Medlidenheds Føleller, som skulle opvæk-
kes i Sørgespillet, maae saa meget som muligt,
gjøres til en behagelig Smerte for Tilskueren ; det
vil sige, den Person, som sætter vor Medlidenhed i
Virksomhed, maa enten ikke segne under sine Lidel-
ser, eller dersom den segner, maa det ikke være
Uskyldige der lide, og ikke Undertrykelse og Tyrani-
nie, der knuser dem.

De Besværligheder, hvormed Heltten' eller
Heltinden i et Drama have at kjæmpe, for at til-
fredsstille deres Kildenstaber eller opnaae deres Hens-
siger, udgjøre Skuespillet's egentlige Interesse. Jo
større disse Besværligheder ere, jo mere spænde de
vor Deeltagelse. Alle Heltens Kræfter sættes der-
ved i Virksamhed, og netop saaledes formeres den
herkende Ufølt.

Over Mad. M., efter en Forestil- ling af Ariadne.

Du siger, Y i Grandes Duodrame
Giver Ariadne saare slet;
Og du har Ret.
Dog, tro mig, gode Ven! Madam.
Er ikke i hvert Duodrame
Saa slet.

Førige Søndag opførtes af Æben dramatiske
Skole: Manden af Ord. Søndagen den 7 Des-
ember gives Gjeldsbeviset.

For
Skuespilhyndere.

Et Ugeblad.

No. 7.

Udgivet af Thortsen, Stud. Juris.

Trykt og forlagt hos E. M. Cohen.

Den 30 November opførtes Manden af Ord.
— Den første Forestilling af dette Skylle er til-
forn omtalt i dette Blads første Nommer; og har
Unm. troet der at burde og med Høie at kunne ytre
sin Tilfredshed med Hr. Simonsens Lessang;
ikke kan han det denne Gang; thi var end Hr. S. ikke
fler eller maadelig, var han dog uendeligen
langt under hvad han har viist, han kunde være.
Den dybe Felelse, hvo med Lessang bør fremføre
Alt, og som viser, at han længe fortærer af en dybe-
nagende Kummer, træf Hr. S. aldeles ikke; han ta-
lede som et Menneske, hvem der var gaaet en Ube-
rydighed imod, og af den Aarsag for Dieblifiket
var noget mismodig, men ikke som en Mand, der
i Maaneder, ja maaskee i Aar har baaret paa den

meest smertelige og trykende Byrde. — "Jeg har
"meent det godt, ærligt i Verden, med det Hele og
"med enhver, jeg har havt at gjøre med! og hvad
"har jeg udrettet? hvor har jeg stiftet Gavn? hvor
"har jeg fremmet Hæld? Det Gode, jeg vilde ha-
"ve gjort, seer jeg ingensteds; den Fortræd, jeg
"mod min Villie har voldt, seer og føler jeg over-
"alt," siger Lessang i 1 A. 3 Sc.; men hvorledes
bør Lessang sige det? bør ikke hvert Ord gjenlyde i
hans Indersie, og der vække de piinligste Erindrin-
ger, hvert Ord gjennemtrænge ham, quæle hans
Rost og løkke Saarer i hans Hine? Hr. S. be-
handlede deune Neplik anderledes; med et Slags
inderlig Harme spurgde han: "og hvad har jeg ub-
"rettet? hvor o. s. v." og sagde det Hele, sou om
det blot var hans Hensigt, at dreie Samtalen bort
fra det Punkte, Seeland havde fort den hen paa,
hvilket neppe er det Rigtige. Overhoved herslede
der en siensynlig Kulde i Hr. S's. Spil, der maat-
te være saa meget mere paafaldende, da han for
faae Uger siden gav netop samme Rolle med en Fo-
lesle og Rigtighed, der berettigede til at vente no-
get bedre en det, han denne Gang visste. Ligesom ved
særst. Forestilling sagde Hr. S. i 1 A. 9 Sc.: "at

"røve mig mine sidste Dages Trost" for "at røve
"mig mine Dages sidste Trost; hvilket er heel for-
stelligt.

Gru Lessang blev ved denne Forestilling
givet saaledes som man kunde vente det af Jfr. B. s.,
og visste hun, at Ann. havde Ret, da han tilstred
blot tilfældige Omstændigheder den mindre Grab
af Hæld, hvormed hun første Gang gav denne Rolle.
Enkelte Steder kunde man imidtereid endnu ønske for-
andrede; f. Ex. i 2 A. 3 Sc. hvor det saare betyds-
ningsfulde Spørgsmaal: "kunde? eller vilde? Less-
"sang!" blev sagt uden al Betydning; ligeledes i 2
A. 6 Sc., hvor Skuespillerinden ogsaa denne Gang
sagde: "hvad er det for et Ord, der vil over dine
"Læber," istedetfor: "hvad er det for et Ord, der
"ikke vil over dine Læber; troer Jfr. B. maaskee,
der ikke gives saadanne Ord? Accentuationen var
endnu temmelig fejlfuld.

Hr. Haacks Lohnau var overmaade brav,
og blev omrent givet saaledes, som Ann. i No. 1
af dette Blad har ønsket det; det vilbe være ham en
usigelig smigrende Opmuntring, dersom han kunde
troe, at hans Utrænger havde haft nogen Deel i
denne Lophnaus Forandrings.

Om Hr. Lunds Maring gjælder endnu paa meget lidet nær, det samme, som Ann. forhen har ytret. Endnu var Skuespilleren netop det modsatte af hvad Maring skulde være; endnu faldtes Julie i 2 A. 1 Sc. "han"; endnu fortalte Lessang i 1 A. 6 Sc. "snurrigt Ting;" o. s. v. Udfordringsscenen i 2 A. 6 Sc. gik om mulige endnu slettere end ved den første Forestilling, og Skuespilleren udskedte ei heit, meget ildelydende, piben de "Ah" som det Heslighedstegn, Forfatteren har paalagt Maring at give Valnau "umarket." Slutningen af 3 A. 3 Sc. seer Hr. L. ikke engang paa Julie, uagtet han taler meget, om Elstovsgus der og Zaarer, han opdager i hendes Nine.

Den elstværdige Julies elstværdige Fremstillerinde, vandt ogsaa denne Gang fortjent Bisald.

Hr. Jordhs i havde ved denne Forestilling rigtigen givet Valnau mere Styrke og Fasthed.

Jfr. Knop kom som Henriette i 3 A. 6 Sc. ind førend Fru Lessang havde ringet, og forundrede sig dog over at der var ringet. Det var enkeligt at Jfr. K. vilde anstrengte sit Bryst saa meget, at man kunde høre, hvad hun sagde.

Bevrigt var Hr. Wildt som forhen Seeland; Hr. Bruhn Grellmann, og Hr. Tryde Jacob.

Den Kongl. dramatiske Skole.

I Aaret 1804 stiftedes den kongelige dramatiske Skole, bestaaende af unge Elever fra Danse- og Syngeskolen under Bestyrelse og Undervisning af Hr. Instructeur Rosing, der var ene Lærer indtil den 1ste September 1805, da Hr. Professor Nahbek fandtes villig at tage Deel i Bestyrelsen og Undervisningen, der bestod i Declamationsøvelser med, for det meste selvvalgte, poetiske og prosaiske, deels dramatiske deels andre Smaastykker, hvortil i Begyndelsen under hans Veiledning anvendtes to Timer tre Dage om Ugen, og to Dage under Hr. Rosing. Ved den udmarkede Glid og Lærelyst, han hos alle Eleverne, næsten uden al Undtagelse, og hos nogle i en saare udmarket Grad fandt, blev Prof. Nahbek bragt til at give sin Undervisning dagliggen, som den endnu fortsættes. Paa samme Tid blev Hr. Ahrensberg antaget, at give Ele-

verne Undervisning i det franske Sprog, som to Timer daglig fortsættes saaledes, at een Afdeling tilbringer den ene Time hos ham, imedens den anden sys-
sætter sig med Declinationsøvelser, og omvendt.

Tiden nærmede sig nu, at Skolen, der var forøget med adskillige meest mandslige Subjecter, skulle afslægge offentlige Prover paa sin Fremgang; og blev det den da allernaadigst tilladt at give fire Fore-
stillinger paa Høstheatret, og opførtes da 1) en Prolog, Den gode Fader og Fruentimmerhævn,
2) Sødkendelsjærlig hed og Harlequin Patriot. 3) Vor Fris og Fruentimmerhævn. 4) Fruentimmer-
hævn, Harlequin Patriot og Evalds Minde, en Epilog.

Indtægterne af disse fire Forestillinger blevé siden ved en kongelig allernaadigst Resolution stjæn-
kede Skolens Elever og fordeelt imellem dem med Hensyn til deres Flid og Fremgang.

Den paafølgende Sommer fortsættes Decla-
mationsøvelserne daglig under Prof. Rahbek, og læstes i dette Tidsrum de fleste og bedste af vor drama-
tiske Litteraturs, saavel originale som oversatte,
Arbeider, deels heelt, deels stykkevis. Med Oc-
tober d. 1. begyndte Skolen, i fulge kongelig aller-

naadigst Resolution at give egenelige Forestillinger paa Høsttheatret; disse og deres Prøver bestyrtes nemmelig af Hr. Instructeur Rosing, imedens Prof. Nahbek med dem, der ikke ved Strykkerne sysselsættes, fortsætter de almindelige Declamationsovelser. Den franske Underviisning vedvarer ligeledes. I Sang gives Eleverne Underviisning af Hr. Zinck den yngre, Jfr. Bust undtagen, der nyder Underviisning af Hr. Concertmester Dupuy. De ikke til Ballercorpset henhørende er det Hr. Berg overdraget at undervise i Dans.

Elevernes Antal beløber sig i alt til 25; 11 kvindelige og 14 mandlige Subjecter. De første ere: Jfr. A b i l d g a a r d , A h r e n d s , B a s s e , Bust, Borresen, Hedeberg, Knop, Krabbe, Olsen, Sannes, Thomsen; de sidste: Hr. Bruhn, Haack, Hochbrandt, Jordahl, Lund, Rungsted, Schjern, Simonsen, Tryde, Wildt, samt Drengene Blink, Eetti, Knudsen og Poulsen.

Det Kongelige Theater.

Torsdagen den 4 December: Egtefolkene fra Landet og Læger ha. et pantomimisk Sor-
gespil, blandet med Sang. — Denne Ballet hæv-
der endnu stedse sin Rang, og finder endnu samme
Bifald, som altid, og det med Rette. Den er
componeret i Aaret 1800 af vor fortjente Balletmes-
ster Vincenzo Galleoti, og den fortræffelige
Musik, vor utrættelige, saalidet paaskjennede Con-
certmester Schall har sat til den, er Compositio-
nen fuldkommen værdig. Versene, der visst ikke gio-
ve Musiken noget efter, ere forsattede af Justits-
raad Pram. Uagtet al den Glid, Istr. Tarbesse
anvender, føler man dog her saa smerteligen Sav-
net af vor usorglemmelige Mad. Bjørn. Denne
sande Kunstnerinde forstod at give Ballerten Inter-
esse, endog for den i Danskens Indre vind-
viede; hun indskrænkede sig ikke blot til Fodernes
Bevægelse, men var Meester af den meest udtrykks-
fulde Mimik; hos hende var hvert Led en Lunge,
der talede heit til Hjertet; kjendeligen tegnedes Na-
serte, Sorg, Smerte, enhver lidenskab i hendes
Ansigt, der ikke, som det er hos den Lægerha, vi-

nu see, var ubevægeligt, som Ansigtet paa en Marmorbuske. Man erindre sig blot Mad. Bieru som Calypso, Dido, Semiramis; man see dem nu givne og man vil dybt føle, hvilket Klenodie, Terpsichore for tidligt tabte i hende — Hr. Bournonville giver Negner med al den ham egne Tækkelighed og Lethed; derimod synes han at mangle Dannerkengens Kraft. — Hr. Dahlen er Hoher; han begynder østerhaanden at tage sin Lethed, og derved sin Brugbarhed for Dandsen. — Den omme, kjærlige Thor a fortæller os endnu mere end at fremsstilles af vor yndede Mad. Schall. Med ligesaa megen Kunhed som Natur udtrykte denne Kunstnerinde de forskjellige Lidenskaber, hvoraf hun beherskes, som Kjærlighed, Sorg, Skræk, o. s. v. Meisterligt var det Sæd, hvor Thora med den høieste Forbitrelse over den krigerske Lagerthas Forseg paa at dræbe sine Børn, river dem til sig og beskjærmer dem for Moderens Kaserie; ligeledes var Dødsscenen skøn og rørende. — Hr. Poulsen danner den svæste Hoveding med Styrke og Maskhed; derimod synes han, ligesaa lidet som Hr. Bournonville at have gjort stærke Fremskridt i Fægtekunsten. — De smaa Partier, abstrillige yngge Dandserins

der have, vise tydeligen hvilken lys Fremtid, der venter vore Balletter; Unm. vil ikke tale om Jfr. Børresen, — nu Solodandserinde — hvis umiskjendelige Verd Publicum allerede länge har erkjende og paaskjønnet, men blot nævne Jfr. Lau erwåld, denne Galleotis værdige Eleve, Jfr. Didrichsen, Olsen, Rønne, der alle have aflagt saa utvetydige Prover paa deres Talent og Fremgang, og givet det sikre Haab, at ogsaa vort Dandsepersonale herefter vil kunne undvære Fremmede.

En Prøve af det nyere italienske Theater.

Paa et Theater i Venet blev, for ikke mange Aar siden, opført en Farce, hvori en Stammende var Hovedpersonen, og denne hans lyde Hovedindholdet af Handlingen. I en af Scenerne har denne Stammende en Historie at fortælle, som meget interesserer Harlekin; men netop, da han kommer til det vigtigste af den, og Harlekins Opmærksomhed er mest spændt, kommer han hefti uheldi-

gen til at stamme i et Ord af en sex til syv Stav-
velser. Forgjæves stræber han at drage det ulykke-
lige Ord frem; det bliver siddende i Struben, uag-
tet han Snese Gange begynder forsra. Til største
Ærgrelse for sin utsalmodige Tilhører er han
halstarrig nok til ikke at ville bruge noget andet Ord
end netop det, og vil heller væres med det i Hals-
sen end vige fra sit Forsæt. Harlekin opramser ham
vel et Dusin eensyndende Ord, men han forlægger dem
alle med Foragt, og bliver standhaftig ved sit frug-
tesløse Forsøg. Han anstrenger alle sine Kræfter,
for at forlæsses med det forulykkede Ord; endeligen
kommer det op, men — Ulykke over Ulykke — bag-
vendt! Nu bliver den Stammende ganske fra sig
selv. Han spiler Munden op, ryster og holder
Handen tilbage; nu staar han der med svulnet Ansigt
og Nine, der erue at springe ud af Hovedet.
Harlekin knapper Besten op paa ham, løser hans
Halsbind, visiter ham i Ansigtet med sin Hat, og
holder ham lugtende under Næsen. Alt forgjæves.
Endeligen satter Harlekin en Beslutning, og i den
sterste Angst for at Fortællerne endnu skulde opgive
Handen over dette usalige Ord, steder han den med
Døden allerede kjæmpende med den knyttede Kævæ

for Maven, og nu flyver Ordet lykkeligen ud af hans Mund, saa høit, at ogsaa den fjaerneste Deel af de Tilstædeværende maatte kunne høre det.

Tryllesen.

(Fortsat.)

Pottem. Det kan være nok. I seer, Herr Repræsentant, hvad han nu allerede siger uden Hoved, hvorledes vil han ikke komme til at tale med Hoved?

Figuren med Hoved. I Sandhed! du er en Tusiudkunstner. En Frihedsprædikant som han der, kan overalt gjerne undvære Hovedet; saaledes er han netop bedst stillet til Folketaler. Lad ham gaae ud i den vide Verden, og han omvender hele Menneskesslagten; kun maa han østere bruge Ordet Lighed; det har en uendelig Virkning; det lyder behagligt, og Pæbelen forbinder intet Begreb med det; men da nu en Prædikant uden Hoved falder for meget i Dinene, saa sæt noget paa ham, som seer omrent saaledes ud.

Pottem. Det skal skee, Insulanerrepræsentant.

(En stor Klunge Mennesker paa høie Stylster komme ind og blande sig imellem de Forrige.)

Den Frem. Hvem er det?

Pottem. Vore Sender.

Den Frem. Hvorfor gaae de saa høit, og det med en Lethed, som om de gif paa medførte Fedder.

Pottem. Hvad lærer Bonken letttere, end at gaae heit? see engang Guldepausletterne paa deres Badmelskofter.

Den Frem. Hvad betyde de?

Pottem. Det er Officierene i Landsbyen. Fogden er Major, Amtmanden Oberst, og Præsten Commandant.

Den Frem. Og hvem ere de smaae Figurer, som lebe imellem deres Scen.

Pottem. Ha, ha, ha! det er vore forrige Adelsmænd, vore Hertuger, Grever og Baroner.

Den Frem. Hvor skal jeg finde Ord til at udtrykke min Beundring? —

Pottem. Nu er det den Tid, Raadet samles; vil du følge med, saa kom.

Jænledning af Hr. Gunnerusses Antikritik.

(See Sædernes Skilderie No. 22.)

Forsatteren af Sædernes Skilderie hat i det sidstnæ
komne Nommer af dette Blad paa en egen Maade gjort
sig Umage for at bestride den Mening, jeg i No. 5 af
nærværende Blad har fremsat om Jfr. Nossing's Spil
i Hælena; vel tilstaaer han ikke at have seet det, men
han troer dog "at kjende saameget til Jfr. Nossing's
"Talent, Glib og Kunst," at han gjerne kan finde
mine Uttringer angaaende denne Rolle urigtige.

Hvad Hr. Gunnerus findes mest ansindes-
ligt ved min Bedommelse, synes at være det, at
den er skrevet paa Prosa! og paa denne kraftfulde
Indvending har jeg intet at svare; dog vil jeg bes-
te Hr. Gunnerus erindre, deels at det neppe
vilde være rigtigt at skrive en poetisk Bedommelse,
deels at det ikke er enhver, der har Kjachhed nok til
at fremlægge sine Rimerier vor Publicum. Anti-
kritikeren anmærker Pag. 173, at han "er meget
"villig til at troe, hvad jeg har sagt," naar han
forener det fordeelagtige Begreb, han har om Jfr.
Nossing's Talent, med de Domme, andre Kjendes-
re have seldet over hendes Spil; men uagter han

troer, det er sandt, troer han dog ogsaa det er over-
 drevent: ikke sandt! hvorledes dette lader sig fore-
 ne er mig ubegribeligt. I øvrigt maa jeg ogsaa
 paa dette Sted ved Ordet "fuldkommement" erindre,
 at jeg har talst blot om Jfr. Rosings Helena,
 ikke om Jfr. Rosing. "Dog — siger han — den-
 due roesværdige (?) Beprosing — til dette
 Ord synes Hr. Gunnerus at have stor Kjærlighed
 — gaaer endnu an." — At mine øvrige Ord ere
 Hr. Gunnerus "en omptaaget Gaade" er saare
 begribeligt, da han den Aften Helena gaves, ikke var
 tilstæde, og altsaa ikke kunde høre og see de Niddin-
 ger, "der hyrede af andre, eller af Vensteb for dem,
 "der maaske vare betagne med Jaloussie, vilde søge
 "at ned sætte Jfr. Rosings Spil," ikke ved Al-
 larm, men deels ved selv at nægte hende det ifor-
 tjente Bisald, deels ved at søge at overtale andre
 til at gjøre det, og omtnale Kunßnerinden paa en
 værdig Maade; det er ubodelig Skade, at Hr.
 Gunnerus ikke var i Parterret den Aften, for
 selv heltemodigen at kunne fasse disse paa Dø-
 ren. Nu bryder Hr. Gunnerus med al
 Magt løs, og spørger: "hvorledes kan en Sjerne
 omptaages? (!) Niddingerne kunne dog ikke være

"saa mange, at de kunne omptaage hele Horizonten,
"over hvilken Stjernen eller Lyset udskyder sine funks-
"lende Straaler; hvorledes en Stjerne og et saa straa-
"lende Lys kan omptaages, veed jeg ikke; mig sy-
"nes, at et Par Stjerneskud fra Stjernen, og en
"Straale fra Lyset ganske maatte slae alle Niddin-
"ger omkuld." — Alle disse mange Ord kunde Hr.
Gunnerus have sparet, dersom han havde lagt
Mærke til det lille Ord "søge;" som "søge at om-
"ptaage" har jeg sagt, ikke "som omptaage;" og at
man ikke altid opnaaer, hvad man søger at opnaae,
derpaa er Hr. Gunnerus og hans Blad selv de
bedste Beviser. — Næste Gang, Hr. Gunnerus,
naar de maa finde for godt at skrive en Antikritik,
da vor de rigtigt gjøre det med mere Sammenhæng.

I Søndags gaves paa Hosttheatret Gjelds-
beviset; Søndagen den 14 December er bestemt
at opføres Paschaen fra Suresne og De
Stinsyge.

For
Skuespilhyndere.

E t U g e b l a d.

No. 8.

Udgivet af Thortsen, Stud. Juris.

Drukt og forlagt hos E. M. Cohen.

Søndagen 7 December opførtes Gjeldsbrevi-
set, Skuespil i 4 Akter af Jünger oversat af Hr.
G. L. Bang. — Et af Jüngers meget gode Lyss-
spil, fuldt af Lune, Wittighed og Munterhed; vel
finder man ikke der høitravende Characterer, hjerte-
angribende Situationer og støiende Endescener, men
derfor finder man ogsaa, hvad man i vore Modes-
skuespil saa ofte savner, Natur; Mennesker, som
de gives i den virkelige Verden, lette Situationer,
Enhed i Tonen i Characterene, fort et ordentligt
Lysspil, noget, som paa vor Skueplads Dag fra
Dag bliver sjeldnere. Endog den almindelige Ind-
vending imod Jünger, at Charactererne i hans Styk-
ker ikke ere nok udtegnede, gjælder her mindre end
ved andre Beiligheder; derimod viser haus Menne-

708

sekundskab, hans træffende, uudtømmelige Vittighed sig her ligesaa klart, som overalt hos denne Lystspildigter.

Hr. Simon sen var som Hr. von Brandt meget hældig, og visse hvorledes man ogsaa kan lægge Interesse i de saa kaldte torre Rosser; han var ganske den gode Fader, der mere er sit Barns Ven end Herre; den Munterhed, Skuespilleren lagde i Rosseren, var meget passende, skjønt det maa-
stee var den, der var Aarsag i, at Hr. S. ikke er indrede, han skulde være nær de halvhundrede Aar, men som øfest gjorde Hr. v. Brandt til en Mand hennimod de tredive, hvilket dog udentvivl er noget vel ungt for den, der var over fem og tive Aar, da han giftede sig, og nu har en syttenaarig Datter; dette Misgreb er imidlertid saare begribeligt og tilgiveligt; og overhoved maa man heller see Hr. v. B. yngre, naar han dertil interesserer, end i sin san-
de Alder, naar han dertil kjeder. Særdeles gode vare de Scener, Hr. v. B. har med Caroline, hvor ikke allene Forsatterens Ord, men ogsaa Skuespille-
rens Tone, Mine og Gebærder tydeligen visste, hvor levende han tog Deel i Alt hvad der angik Ca-
roline. En ilde Vane er det, Hr. S. har, bestan-

digen at slæbe den ene God hen til den anden, som ved et Menuetpas; iovrigt ofslægger denne Skuespiller efterhaanden adskillige af sine uskjonne Bevægelsær og Stillinger.

Den aabne, gode, elskværdige, saa ubekriselig interessante Caroline gav Ifr. Bassse med al den Fyrighed, Blidhed og Naivitet, som Roslen fordrer *). Særdeles hældigt eraf Skuespillerinden den barnlige Uabenhed, Caroline stedse viser imod sin Fader; her var ingen Kunst at opdage; Naturen fremlyste i hvert Blik, hver Bevæ-

*) Anm. funde være fristet til at anvende hvad en anden Kunstdommer, der hader overdreven Roes, i Anledning af Ifr. Bust's Spil som Prosper, har sagt: "hvo saae hende og besundrede hende ikke;" dog vil han vel vogte sig derfor; thi det som Alle beundrer, maa være fuldkomment; og hvorledes skulde han turde vore at sige, at en Rolle, givet af en Begynderinde var fuldkommen, da det ikke engang findes tilladt at sige det om en Rolle, givet af en Kunsterinde, som ikke alene lover at blive meget for Skuepladsen, men som sikkertigen allerede er det; sandt nok hin Kunstdommer falder overalt i sine Besdommelser Ifr. Bust snart Begynderinde, snart Kunsterinde; dog det er Friheden man vel selv kan tage sig selv, men ingen lunde tillade andre.

gelse, hvert Ord, hvori hendes hele Hjerte saa fuldeligen udgjed sig; saaledes f. Ex. 2 A. 2 og især 3 Sc., hvor Jfr. B. med ligesaa rene og bestemte, som yndige og sande Træk tegnede Caroline; man erindre blot den Maade, hvorpaa Caroline fortalte sin sidste Samtale med Meidling, hvorledes den vaagnende jomfruelige Blysfærdighed saa fortræffeligen blandede sig med hendes Alabenhjertighed og Følelse af Ustyld, og man vil med Anm. sande, at Jfr. B. opfyldte enhver retmæssig Fordring, ja vel endog gjorde mere, end man bestemt kunde forlange af en saa ung Begynderinde.

Jfr. Ahrends var Fru von Sternau. Jfr. Ahrends er den af Skolens vorne Elever, der sjeldnest har haft Lejlighed til at vise sig paa Theatret; blot i een Nolle (Fru Saint Elme i Fruentimmerhavn) har man seet hende, og den berettigede ikke til store Forventninger; desto mere kjærkommen var den Glid, Skuespillerinden, ikke overalt uden Hæld, anvendte paa Fru Sternau; og viste Jfr. A. end ikke det sem og syrgetyveaarige Fruentimmer, gav hun dog den gifteshyge Enkes Coquerterie med temmelig Natur. Hældigst var den Scene i 3 Act, hvor Fr. St. sidder med Iris paa Græsbæn-

ken; og i en særdeles passende Tone frembragde Ifr. A. den Replik: "de har ingen smmere Veninde end mig." Forbitretsen over Carolines Gistermaal var set ikke at opdage, ligesom 2 A. 4 Sc. med v. Brandt og Caroline heller ikke lykkedes aldeles.

Hr. Jordhsis v. Meidling var en ikke vel sammenrett Blanding af Leonard og Dorval.

Fris von Meidling Hr. Lund. Skjæns Hr. L. visseligen er langt fra at give denne Nolle fuldkommen rigtig, giver han den dog saaledes, at den unægteligen bør regnes iblandt dem, Hr. L. spiller med meest Hæld o: uben at begaae de groveste Forbrydelsser imod sund Hornust; vel sandt, al Liv, Raskhed og Letsindighed var forsvundet fra Meidling, men der blev dog en Mand tilbage, som i det ringeste ikke var ubehagelig. Nollen havde Hr. L. ikke vel inde, særdeles var han i 4 A. saa svag, at kun saar Replikker bleve sagde uden at endevedes og gjentages.

Hr. Wildt, hvem Josef var betroet, tilfredsstillede end ikke de billigste Fordringer. Den Lethed, Snedighed og Vittighed, der er saa fremstikkende hos Joseph, manglede Hr. W. aldeles. Den eensformige, langsomme, stærk accentuerende

Tone, hvormed denne Skuespiller giver alle sine Roller uden Forskjel, er i høieste Grad upassende til den rafte, flinke Josef, der glider let hen over Alt, og ganske overlader sig til sin Vittighed og Lune. Hr. W. er saaledes den anden af Skolens Elever, der har gjort et uheldigt Forseg i et Fag, hvortil især Hr. W. synes at have saa lidet Anlag. Meget roesværdig er isvrigt den Misagtighed, hvormed Hr. W. stedse lærer sine Roller, hvilket vi desto værre saa ofte see vore Skuespillere forsomme.

En ikke let og kun lidet taknemmelig Rolle er Hr. von Ahlbach; Hr. Bruhn skulde udføre den, og neppe funde den komme i Hæuderne paa nogen, der var mindre stikket til at spille en Rolle af det Slags. Naar Stykket næste Gang opføres skal Unm. standhaftig følge Hr. B. paa alle Bildspor og Afveie; denne Gang formaede han det ikke.

Hr. Nungsted var Krippach, der er saa myk, "at man kunde slide et Par splinterne Saaler op ved at gaae rundt omkring ham." Hr. N. sagde sine Replikker ikke ilde, men derimod segte han, ikke fornøjet med sin Udstopning, at blive endnu tykkere ved at sætte Maven frem, og boie Ryggen indad, aa han derved sit omrent Figur som Maanen i for-

ffe Qvarter, hvor den bageste Concavitet svarer til den forreste Convexitet.

Hr. Haack gav Strohberg, den vind-
torre Agerkarl, meget godt; overhoved lader det,
som denne Skuespiller har meget Anlæg til Roller af
det Slags; i det ringeste har han som Puff,
Raps og Strohberg viist sig meget hældigt, og
sikkert bedre end f. Ex. som Forst.

Det Kongelige Theater.

(Følgende Bidrag er blevet Anm. tilsendt.)

P. M.

Behag at undskyde min Dristighed Hr. Ud-
giver at jeg forulejliger Dem med disse faae Linier,
De vil vel engang imellem trække paa Smilebaan-
det, men min Mening er god, og denne Omstæn-
dighed allene fortjener viist nok at nedenstaande vil
blive læst — forkastet — eller finde Deres ærede
Bisald.

Tingen, der her vil blive afhandlet er Den
Grundesløse af Holberg, et af de Stykker hvor-

om der allerede er sagt saa meget, og hvorom der
neppe (og i Særdeleshed af mig) nu kan siges no-
get Nyt; altsaa bliver Forestillingen deraf det ene-
ste som jeg kan, tor og vil omtale. Viel geschre i
blev givet af Hr. Olsen; hvo som har seet afdøde
Ahrend's spille Stundesløse, han savner vist nok
denne ved at see Hr. O. Hr. Olsen tog (efter min
Formening) ikke Nøllen gestædig nok, hans Foredrag
var meget for langsomt, og Hukommelsen slog ham
stundom Fejl; saaledes i 2 A. 1 Sc. hvor han dic-
terer Breve, var han nær ved at springe en heel Re-
plik over, saa der slet ingen Sammenhæng havde
blevet i det, ligeledes blev adskilligt sprunget over i
2 A. 2 Sc., dog det kan undskyldes, allerhelst da
Stykket blev givet istedet for et andet og Personalet
ikke har have Tid til at igienemstudere deres Nøller.

Pernille blev spillet af Jfr. Solver og
jeg troer upaaklageligt; i Særdeleshed maae man
virkelig yde hende Tak, fordi hun gled over Eve-
tydighederne, og ikke liig de andre accentuerede dem.
En Ting maae jeg dog anmærke, nemlig hendes
Klædedragt, hvilken set ikke var smagfuld, thi efter
min Formening er Pernille ej en af de simpleste Tje-
nestepiger, med hvilke hun dog denne Aften havde

en fravant Lighed, tillige troer jeg det fuldkomment galt at see enkelte af Skuespillerne klædte fra Begyndelsen af det 18 Aarhundrede og andre igjen efter Nutidens Maade; der er ingen Twivl om, at det sidste er galt og forstyrrer Illustrationen, da Holbergs Mening var ar skildre sin Tids Skikk, og alsa ved Fremstilletten af en saadan Skildring, hører Nutidens Klædedragt ligesaa lidet hjemme, som om Cæsar i Occavia vilde spille sin Rolle i en sjællandsk Bondekost. Indsideren haaber at Bedkommende sikret vil tage denne Ting ad notam.

Leonora var Mad. Foersom; hun har kun lidet at sige, og Fremsigelsen svarede fuldkomment til Nollens Størrelse; ogsaa hun var klædt a la mode.

Magdelone var Mad. Petersen i passende Klædedragt efter Tiden; jeg kan neppe over tale mig til at sige noget om hende, da jeg har seet vores uopnaaelige Jfr. Winther. Mad. Petersen har en Stemme, som er meget passende for Dorcas i Cumberlands Jøde, men heller ikke andensteds; den er fuldkommen jædikt og særdeles stodende for Øret, ja ofte heel usforstaaelig, — men hvor at Mad. Petersen kan overtale sig til det økkel Smadstæ-

rie med Hr. Kruse i 2 A. 8 Sc. er mig virkelig usortaaeligt, og jeg haaber at Hr. Kruse og Mad. Petersen vil forsaaane Belaاستندigheden for ostere at redme i denne Anledning.

Leander: Hr. Schonberg. Det er mig i Sandhed ubegribeligt hvad Begreb Hr. S. gjer sig om denne Rolle: en Pedants; han taler saa hurtig, at Tilstuerne neppe kan følge ham, hvilket er det modsatte af hvad hau burde gjøre; hvorfor han brugte det moderne plurale, Bene da han talte om sig selv, er mig virkelig lige saa merkt som i mine Tanker urigtigt; isvrigt kunde han sin Rolle, men var først klædt efter det 19 og siden efter det 18 Aarhundredes Smag.

Erich Madsen blev givet saa temmelig dog taalelig.

Peter Erichsen var Hr. Kruse, hans Spil var nok noget med det rigtigste af det hele, ovennavnte Smadserie undtagen. Hr. K. kan være forsikret om, at Saderne, da Holberg skrev sin Stundesløse ikke vore saa fordærvede, som de nu ere; følgelig henhører det paaankede ikke til Nollen.

Oldsux: Hr. Knudsen. Denne Rolle er Hr. Ks. Debut, og er viistnot da blevet spilt min-

dre set end ved denne Forestilling som omtales.
 Hr. K. har vant sig til en syg Overdrivels^s Vane,
 som han kun meget sjeldent svigter; et talende Be-
 viis derpaa er hans Oldsuf^r, hvori han maa ansee
 det Almindelige, for Folk af en meget ringe Fæt-
 evne da han bestandig naar den skal enten fremstige
 en Viutighed eller Tveydighed saa forsættelig ac-
 centuerer den; hans Tydster var det bedste, og man
 kan virkelig ikke noksom versimme denne Kunstners
 Glid, Kundskab med sin Rolle, Paapassenhed og
 sjeldne Tienssiver, da han saalænge Indsenderen
 kan erindre, aldrig har svigter Publikums Forvent-
 ning ved pludselig at blive syg; dersor fortjener han
 den sterke Højagtelse, som den der ivrig opsylder sit
 Kald, og hvilken visnok ingen Retsindig nægter
 ham.

*** *** ***

Ann. har ikke troet at burde nægte Ovenslaaens
 de Plads, skjonde han er langt fra overalt at være
 af samme Mening som Indsenderen. — Ganske enig
 er Ann. med Indsenderen, naar han siger, at Hr.
 Olssen som Vielgeschrei ikke funde erstatte vor tabte

her robe Yeander, hvilket Hr. S. saa meget lettere kunde have gjort, da Hr. Olsen begik den Feil at vende sig bort fra ham og Leonore. — Unægteligen var Hr. Knudsens Tydster overmaade holdig, og at hans Scener som Oldsur i 1 A. ikke lykkedes saa ganske, er vel ogsaa sandt, derimod kunde Ann. ikke høre, at Hr. K. "saa forskrækkeligt accentuerede" enhver Vittighed eller Eventyrdighed; at Hr. K. iovrigt fortjener enhvers Agt, vil Ann. gjerne troe, men at han skulde fortjene den paa Grund af sin gode Helbred synes forunderligt.

Paa Vaudevilletheatret i Paris spilles i denne Tid med rosende Tilsb et til Tidernes Omstændighed sig passende Stykke, med Titel la Colonne de Rosback. I en af de forreste Loger sidder hvergang sex Invalider, hvilke altid af Publicum modtages med et gjentaget Bravo. Da en Skuespiller den 19 Novb. traadte frem paa Scenen som Adjudent og forkynchte, at Keiseren vilde stjanke Invaliderne den store Fredriks Stjærn, Raarde og Drueorden, kunde een af disse Invalider ei holde Taarene tilbage; dette blev bemærket af Parterret; altsås Nine vendte sig til den Loge, hvori han sad; Huset gjenlod af Klap og Adjutantens Arie maatte gjentages. Den lod saaledes:

Je les porte aux Invalides
Aux amis de la valeur,

A ces guerriers intrepides,
 Tous vieillis aux champs d'honneur,
 Consoles dans leur retraite,
 Par un present si flatteur,
 Ils oublieront leur défaite
 Et béniront leur vengeur.

Geg bringer dem til Invaliderne, til Kjæheds-
 dens Venner, til hine uforståede Krigere, der
 alle ere ældede paa Ærens Marker; trosset i deres
 Eensomhed ved en saa smigrende Gave skulle de glem-
 me deres Tab og signe deres Henvner.)

Theater Repertoire.

Fredag 19 Eugenie.

Mandag 22 Bagtalelsens Skole.

Torsdag 23 Spradebassen, En Times Ætestak.

Løverdag 27 Skillerummet, Dito.

Mandag 29 Strikkepinde.

Tirsdag 30 Eropolis.

1807 Januarii.

Fredag 2 Helena.

Løverdag 3 Krigsretten, (sor Torsdags Aften. f.
 1ste).

- Mandag 5 Skillerummet, En Times Egtestab.
 Tirsdag 6 Strifkepindene.
 Torsdag 8 Den værdige Fader.
 Fredag 9 Hertugen af Monmouth
 Mandag 12 Skumlerne.
 Tirsdag 13 Krigsretten.
 Torsdag 15 Ponce de Leon.
 Fredag 16 Indianerne i England.
 Mandag 19 Hertugen af Monmouth.
 Tirsdag 20 Helena.
 Torsdag 22 De sex Mile.
 Fredag 23 Skillerummet, En Times Egtestab.
 Mandag 26 Brandstatten, Calissen i Bagdad.
 Tirsdag 27 Hertugen af Monmouth.
 Fredag 30 Gyrithe.
 Löverdag 32 Dito.

Nye Stykker i Februarii.

De Halstarrige, Frieren fra Landet, og Don Juan.

Søndagen den 14 December opførtes: De Skinsyge og Paschaen i Suresne; Søndagen den 21 December er bestemt at gives: Lige for Lige, og den botaniske Underviisning.

Trykfeil.

Første No. p. 105 l. 8 staar Hot her l. Heroth.

For
Skuespilhyndere.

—cccc@cccc—

E t U g e b l a d.

No. 9.

Udgivet af Thortsen, Stud. Juris.

Trykt og forlagt hos E. M. Cohen.

Søndagen den 14de December opførtes De Skinsyge. — Ogsaa denne anden Forestilling af dette Stykke vandt samme Bisald, som den første (denne er omtalt i No. 1. af dette Blad.) — Den Unmærkning, Unm. forhen har gjort, at det syntes ham stabeligt for den Interesse, vi ber føle for Rast, naar han visste sig seig, maa han her ved tage tilbage, da Mænd, der have set Schroeder, der paa en Maade er Stykkers Forsatser, selv spille Rast, forsikre, at ogsaa denne fremstillede ham som en Cujon. Uagtet dette er tilstrækkeligen til at bevise, at Skuespilleren ikke feiler ved at lade Polteronerie see hos Rast, troer Unm. dog, at denne Skygge i Rasts Malerie er fra Forsatterens Side urigtigt anbragt, da Tilskuerens Interesse sik-

fert vilde være større for den kjække usorsærdede Mand, der mættes af fortærende Jalouſe, end for den bange feige Uſſling, der frygter den, han holder for sin Kones Elſtede, og ikke besidder Mod nok til at fordre ham til Anſvar, ja ikke engang tor nægte ham noget af hvad han fordrer; nu vil man snarere spotte end belrage ham. — Men skal alligevel Raſt fremstilles som Eujon, her denne Svaghed ogsaa vise sig overalt; og meget urigtigt er det derfor, at Hr. Jordhø i blot ved de faae Replikker, hvori denne Feighed udtrykkeligen ligger, lader denne sin Caracterfeil mærke, men iovrigt paa mange andre Steder endog søger at drille Schönhoff ved at lægge et vist Spotterie i sin Tone; og dette maa upaatvivleligen være upassende for den frygtsomme Raſt. — Chr. Gannes's Spil som Madame Raſt var ogsaa denne Gang meget godt; overhovedet besidder denne Skuespillerinde en ualmindelig Fyrlighed og Udtryk i sine Bevægelser, hvilket synes at gjøre hende sædeles stillet til de leste franske Scoubretter, et Tag, hvortil mange af den dramatiske Skoles Elever vise stort Antag. Chr. Gs. Accertuation var dengang i Almindelighed temmelig rigtig. — Hr. Simonsen var som Schönhoff

ikke saa hældig, som ved den første Forestilling; i Særdeleshed mislykkedes 2 U. 9 Sc. albedes, saavel for Schenhoff som Nast. Paa hvad Grund Hr. S. i 1. U. 5 Sc. gjorde Bernau fra Charlottes Fader til hendes Onkel, kan Anm. ikke begribe. I 2 U. 11 Sc. kom det Spørgsmaal af Charlotte: "nu! hjender De mig?" efter at Sch. længe skal have betraktet hende, ganske usorladiget, da Hr. S. ikke erindrede at stirre paa hende; derimod var det en Fejl af Chr. Olsen i 1 U. 7 Sc. at følge med Schonhoff, da han gik bort; thi derved nødedes han til at sige den Replik: "Faderen skulle dog vel ikke forvandle sig til Nirmesteren?", til Charlotte, istedekfor den bor siges affides. At Hr. S. i 2 U. 9 Sc. udelod den Sætning: "jeg under Dem hende af mit Hjerte, " var en ubehagelig Fejl, da Nast siden i 4 U. 3 Sc. uddrager en Slutning netop af disse Ord. — En Hret trættende Langsomhed i Foredraget fraregnet, var Chr. Olsen som forhen overmaade brav; dog var 4 U. 4 Sc., hvor der indleb adskillige Urigtigheder, temmelig maadelig. — At Hr. Haack, der bestandsdig, naar han talede med sin Herre, staar med Hatten i Haanden, i 2 U. 12 Sc. naar han taler

med sin Frue, beholder den paa Hovedet er besynderligt. — Chr. Hedeberg gav Mad. Asch, skjøndt meget for ungt, ret godt; sædeles var 2 A. 13 Sc. meget hældig. — Simon var ved denne Forestilling i 2 A. 4 Sc. meget rigtigen isert en Grække. — Susanne gjor unægteligen et meget behageligere Indtryk paa Diet end paa Dret. — Chr. Thomsen gav Lise, som man kunde vente det af hendes Flid og Talent. — Hr. Wildt spillede Bernau mindre gal end forhen; men dog ligesaa urigtigt; Hr. Wildt bebüder iovrigt en nærsørestaaende Forestilling af Harlequin Patriot. — Baron Ternas Ejener: Blink; Peter: Poulsen.

Derefter gaves Paschaen fra Suresne closer Fruentimmerens Kab, Comoedie i een Akt af Etienne og Gaugiran-Nanteuil, oversat ved R. I. Bruun. — Den flave, temmelig uDRAMATISKE Anecdote, der ligger til Grund for dette lille Stykke, er ret hældigt benyttet; det var at ønske, at Forsatterne havde anvendt deres Pund paa en værdigere Objekts. Udentvivl skal Stykket indeholde en Satire over Frankrigs Pigelinstituter, men, ubekendte med disse Indretninger, kunne vi ikke føle dens Braad. Ogsaa er Madam Dorfaus Cha-

racteer aldeles ikke vel tegnet eller vedligeholdt; thi blot een eneste Replik i i Sc. viser os de Grund-sæmninger, hvorefter hun opdrager sine Elever, og i den øvrige Deel af Stykket viser hun sig paa ingen Maade som den, der troer, at man blot behøver at kunne synge, dansse og spille Comoedie, for at blive en god Hushåbster. Jfr. Sannes fremstillede i det Hele ret brav denne Forstanderinde; dog talede Skuespillerinden paa flere Sieder for hurtigt, og gjorde det derved end mere paafaldende, naar hun, der ikke overalt var ganske fast i sin Rolle, undertiden maatte standse, eller langsomt gjengive Souffleurens Ord. Heller ikke lod Jfr. S. se den franske Gouvernante, der baade i Dragt og Afsærd burde være et Bevis paa Virkningen af Mad. Dorfans Opdragelsesmethode.

Laure, den ældste af Eleverne, var Jfr. Olsen; skjent denne Rolle er den største af de tre Elevers, er den dog saare ubetydelig, og vilde, uagret al Jfr. Os. anvendte Flid ikke interessere. En meget god Scene, saavel fra Forsatternes som Skuespillerernes Side, er den sextende, hvor Laures saarede Forsængelighed, og Natalies og Aglaes triumferende

Egenkjærlighed fortæsseligen er udtrykt; ogsaa blev den spillet med en Kærlighed og Natur, der viste hvor fortrolig Skuespillerinderne vare med den Character, der her viser sig. Kun sjeldent siges noget saa godt og hjerteligt, som disse tre Replikker blevé sagte: "O! De er ret en Coquette, Tomfrue!.. — "Og De en misundelig Mameselle!.. — "Og Du en storagtig Tosse!.. det var at enste, at Skuespillerinderne altid vare saa bekjendte med Hofsitterens Charakter; eller maaske rettere, Hofsitteren med Skuespillerindernes. — Synderligt var det, at Navn t Lauré udtaltes paa saa mange forskjellige Maader; nogle sagde rigtigen Løre; andre Lauré, ja hun kaldtes endog Laurå og Lora. Jfr. Olsens Versrecitation er ualmindelig sjan. — Den "stromme" Mathilde, der er en Engel i Blidhed.. blev givet af Jfr. Busk, og den "sjelmiske," men "tillige op-rigtige og uslyldige" Aglae af Jfr. Abildgaard. Baade Jfr. Bs. Sang, og Jfr. Us. Dands modtages med Bisald, ligesom man ogsaa sjønnede paa Jfr. Os. fortæsselige Declamationsevelse.

Den stammende, stokdumme Dandsemester Glicslac var Hr. Haack, der, paa sit uheldige

Stammen nær, synes i denne Rolle at være paa
sin rette Hylde.

Hr. Simonsen var Perceval, der lige-
som de fleste øvrige Personer i dette Stykke er meget
ubetydelig. I den tyrkiske Dragt tog Hr. S. sig
meget godt ud, og med fuldkommen Sandhed sagde
Laure: "O! hvor han er smuk.."

Hr. Mungsted var som Jerome saare uvi-
dende i sin Rolle; udelod adstillet, sagde mange
Replikker for tidligt, gjentog det eengang sag-
te, og efterlignede den Drukne endog i at snakke
uden Sammenhæng. Tovrigt havde Hr. M. et ikke
isde Greb paa denne Gartner; men det er umueligt
at kunne give nogen Rolle med Held, naar man
har den saa slet inde, som Hr. M. havde denne.
Besynderligt maa det synes enhver, at Bestyrerne
taale en saa stammelig Uvidenhed, der endog paa
vort store Kongelige Theater, hvor man dog er no-
genlunde vant til at here Souffleuren spille den
vigtigste Rolle, vilde vare paafaldende.

Jfr. Remy: Jfr. Ahrendss; en lille Eleve:
Jfr. Krabbe; en ditto Blink. Til de øvrige
Umalende vare Skoleas øvrige Elever satte i Re-
quisition.

Til Hr. Thortsen, Stud. juris.

"Vred Dværg man ei evigen vil stride,
"Jeg da bortlægger for en Tid min Ven.
"Maar mindst man venter det opvaagner atter
"Min Muse løftende Satirens Sværd.
"Ei er hun Glædens svøgefulde Datter,
"Ei leger hun i Haabets Rosenskjær.
"I Tungsinds Skygger har hun reist sin Trone,
"Med billig Harme seer hun Tidens Daad,
"Dersor er hendes Stemme Alvors Tone
"Og hendes Tale skarp Satires Braad."

Med disse Linier sluttede jeg det andet Hæste af Ugeskriftet Sædernes Skilderie. Men ikke maa man dersor troe, at det er enhver tilladt at fremkomme med Tiltale mod mig, uden tillige at erholde fortjent Svar. Dersor iler jeg med, mens jeg endnu er i Byen, at afgjøre det mellemværende med mine Antagonister.

"I Tungsinds Skygger har — min Muse —
reist sin — Trone."

siger jeg i ovenanførte Slutning af min Epilog, til Læserne, og sandelig det forholder sig virkelig saaledes. Af Naturen udrusset med Liv og Kraft, er jeg nu — ved Kunsten eller rettere ved kunstige Mensesser — uden begge Dele. Skjondt min nærvæ-

rende Aſter burde nære blide Høleſſer, nærer den desværre kun bittere. Dog bort med diſſe Erindringer.

Jeg kommer i dette Dieblk fra Skuespilhuset. Forestillingen af Wessels vittige Kjerlighed uden Strempel blev givet fortræffelig. Epilogen, som Hr. Saaby — denne vor muntre Skuespiller — fremsagde, blev udtrykket med en Høleſſe, der vildede om Kunſinerens Erkjendtlighed og Iver for at dyrke Kunſten med samme Held, han hidtil har lagt for Dagen. Mad. Schall og Iſr. Borresen a) dandſede og — henrykſede. Glæd Dem med mig, med hver Dane, at vi enduu er i Besiddelsen af den alt hentivende Mad. Schall. — Den usædlighe og mig aldeles uforſigente Opfersel, viſſe Menneſter viſte mig denne Aften paa Skuespilhuset, ſkal jeg naar jeg taler med Dem mundtlig meddele Dem. Hvis ifkeden afſkyelige Erempler i Fjor med Hr. Assessor Hest, og hvis De ikke ſelv havde været Dienvidne til forhen, at Menneſter, der ikke allene gjøre Fordring paa Agtelſe, men endog give ſig Mine af at have

a) Iſr. Borresen dandſede denne Aften intet Solo-partie, og var vel endogsaa ved ſin Maskering ukjendelig. Nose hvad man ei har ſeet, er dog for galt,

Eh.

Gedelle af Øre for sig selv og andre, ja hvad endnu mere er braue af at besidde Kundskaber og æstetisk Smag, da skulde De neppe troe, at deslige Personer fornædre sig ved sin Opsørel til at sættes i Klasse med den gemene Pøbel. Dog jeg seer min Indledning bliver for vidlestig; jeg maa stride til mit Brevs sande Hensigt.

I Deres Blads No. 8. Pag. 115. findes en Note, der allene skal gylde mig. — Som Svar paa denne tjener: at alle gjerne kan henvende en ung Kunstmalerinde *), uden dersor at sige

*) Kunstmalerinde er enhver, der spiller offentlig Comœdie a); ligesom De og jeg ere Kunstdommere fordi vi bedømme Kunsten offentlig. Kortfjellen ved begge er, enten Kunstmalerinden er slet eller god. Ifr. Bust, som De opholder Dem over at jeg kalder Kunstmalerinde, er ikke allene Kunstmalerinde men tilsige en — ifølge Alder og Qvelje — ret god Kunstmalerinde. Hvor mange unge Kunstmaler og Kunstmalerinder sætter ikke ved deres gode Spil øldre til Skamme.

N. G.

a) Fordi jeg kalder en Maler eller Billedhugger det er Mester i sin Kunst, Kunstmaler, kan jeg dog ikke kalde hans begyndende Lærling ved dette Navn.

Th.

at hun er fuldkommen a). — Hvo læser (NB. med Efertanke) Øh lenslægers Lustspil Aladdin, og maa ikke beundre denne unge Mangs store Digtergenie; men er han dersor som Digter fuldkommen. Jeg troer nej, der er stor Forshæl mellem en beundringsværdig Ting og en fuldkommen. Og tager man Ordet fuldkommen i en udstrakt Besyndning, vil man see, at intet er fuldkommens. Aldrig har endnu nogen Kunstner været fuldkommen, hvorfor vil De da have, at man skal troe, at en saa ung Kunstnerinde, som Zit. Nossing er fuldkommen*).

De kalder hende i Deres Blads No. 6, for en Stjerne og et Lys b), der udkaster funkende Straaler. Hun er ingen af Delene. En fortæffelig Kunstnerinde, en Prydelse baade paa det større som mindre Theater og en Dame der af alle fortjener vindstrækked Agtelse og af ingen at

a) Heri feiler Hr. Gunnerus; thi hvad Alle, endog competente Dommere, beundrer, maa Alle ansee for at være saa fuldkommens, at det fortjener Beundring, og kan en saadan Gjenstand altsaa gjerne kaldes fuldkommen, forudsat at noget kan kaldes saa.

- *) At dette aldrig har været min Menning er alles rede tilforn sagt.
 a) Det er hun i Sammensigning med de fleste øvrige.

ironiseres a), er hun; men ligesaalidet nogen Stjernne, som en fuldkommen Kunstnerinde. Og at det gør mig ondt at en Dame ved Jfr. Rossings Dyd og Talenter er blevet til en offentlig Toist, dette behøver jeg vel neppe at tillægge.

Dette Svar bør være Dem nok. Dersvare vi jeg slutte med den venstabelige Anmodning til Dem, at De for Fremtiden, søger mere passende Ord til at betegne Deres Følelser med b), og for ølting ikke bruge Satiren mod en Gjenstand, der ingen anden Forsvarsvaaben har end Taushed — og — Foragt c).

Dersom De har Plads og De ønsker at give disse Linier Rum i Deres næste Blad, da gør De mig paa en Maade en Tjeneste, da jeg ikke vil fort-

a) Hvo har gjort det?

b) Jeg er Hr. G. meget forbunden for hans Venstebog og venstabelige Anmodning.

c) Dersom Hr. G. mener sig selv ved denne Gjenstand, da gad jeg gjerne vide, om han troer, nogen vilde bryde sig om hans Foragt; foratter han mig ivrigt, da er det blot Lige for Lige.

sætte mit eget Blad, førend om sjorten Dage, naar
jeg kommer fra Landet.

København, den 20de Decb. 1806.

N. L. L. Gunnerus.

I et privat Selskab er for fort siden opført
Ohlenschlägers Greyas Alter. Versene blev
reciterede, og hvor dette ikke lunde finde Sted af-
sungne efter almindeligen bekendte Melodier. Den
Interesse, hvormed henved 200 Tilskuere saae det,
er et tydeligt Bevis paa, at dette Stykke ville have
gjort Lykke paa Theatret, hvor det imidlertid ikke er
bleven ~~indtaget~~; thi at Directionen engang havde
antaget det og bestemt det til Opsættelse gjer intet
til Sagen, da den siden, Gud veed hvorfor, sendte
det tilbage til Forsetteren, uden at spille det. I
højest Grade besynderlig er overhoved den kjendeltge
Ulyst, Theaterdirectionen viser til at opføre origi-
nale dramatiske Arbeider; medens den dagligen an-
tager de maadeligste Oversættelser af de maadeligste
tydste og franske Produkter, lægger alle optenkelige
Hindringer i Veien for uendeligen bedre Original-

Stykker, saaledes med Freyas Altar. Unm. Hens-
 der nogle af de Uarsager, hvorför det ikke antoges;
 een af dem skal være, at der ingen Moral findes i
 Stykket. Hvor ugrundet denne Unmarkning er, be-
 høver Unm. ikke at vise; enhver vil letteligen ind-
 see, at et Stykke kan være fuld af den Herligste Mo-
 ral, uden at Personerne behøve at fortælle den, ind-
 bage i Sentenser; han vil blot spørge, hvor er
 Moralen i de Stykker, hvormed man dagligen op-
 varter os? skal den seges i Brandstatten eller i
 Dvæksalverne? i Malerne og Ligene eller i Credito-
 rerne? eller maaske i Nytsaarsgaven og hvad
 disse Stykker mere hedde. Har end Freyas Ma-
 ter Pletter, ere de dog sikkert ikke af Usædelighedens
 Rust, og kunne disse enkelte Pletter da aldeles beroe
 det iin hele Glands? Den store Mangel, vi have
 paa gode Originaler, burde gjøre det til en Lov for
 Theaterdirectionen at møde en begyndende dramatisk
 Horsfatter med enhver mulig Opmuntering, og ikke
 ved Brangvillighed og overdrevne Fördninger gjøre
 ham fjer af en Bane, der alligevel er saa slægtig og
 tung som den dramatiske. Ikke har dette været til-
 faldet med Horsfatteren af Freyas Alter: Publicums
 gunstige Dom, hans egen Bevidsthed, og Teleszen

af hans Kald og Værd have vedligeholdt hans Ild,
 og ikke affrakket af de Hindringer, der medte hans
 første Skridt paa denne Bane, kunne vi snart haave
 at see nye Beviser paa hans uerettelige Fremilen.

Epilog, fremsagt af Hr. Skuespiller
 Saaby efter Forestillingen af Kjær-
 lighed uden Stromper.

Ikkun endnu et Ord for Dækket falder;
 Ei heller mig Merkur til Live falder,
 Ei heller takker jeg hans Slangestav,
 At ei endnu jeg bæres til min Grav.
 Mei sad han end ved sin Bouef a la mode
 Med fuldest Vished kunde man formode
 Johan igjen til Live kommen var
 Da han saa kjært et Kald paa Jorden har.

O J Velyndere! Velynderinder!
 Den Gunst jeg her saa skjont stadsæstet finder,
 Den Godhed jeg fra allerforste Tjed
 Mig fandt opmuntrøst, styrket, hædret ved,

Den, som mig al min Kraft, mit Mod har givet,
 Den og i Aften vilde mig oplivet
 At komme frem og takke glad dersor —
 Hvi mangler gladest Tak, dog ofte Ord?

Allt er mig Livets bedste Deel henrundet,
 Men Overhærsen, jeg her har fundet,
 Gjør at hver Gang jeg frem for Eder staar
 Jeg atter synes mig i Livets Vaar;
 Og som den modtog mig fra første Dage
 Saa den til Vanens Ende mig ledsage;
 O, det mit Hjertes første Ønske er
 Næst det, at være denne Godhed værd.

R. L. Rahbek.

Søndagen den 21de Decbr. opførtes Lige
 for Lige af Jünger. Søndagen den 28de gives
 intet Skuespil. Den 4de Jan. 1807. opføres:
 Godskunene fra Landet af Jünger, og den
 11te Jan. Trostkab paa Prøve af Lafontaine.

For
Skuespilhyndere.

E t U g e b l a d.

No. 10.

Udgivet af Thortsen, Stud. Juris.

Trykt og forlagt hos C. M. Cohen.

Den 21de December opfortes, De to Fædre, ellen Underviisningen i Botaniken. (Om dette vakkre lille Stykkets første Forestilling see No. 3.) Hr. Simonsen fremstillede Forlis; og naar Anm. siger, at denne udentvivl er een af hans bedste Roller, troer han ikke at behøve at tilføje mere til hans Noes. Roller af det Slags som nærværende, høre til dem, man saa sjeldent see taaleligen spillede, og det maa dersor glæde enhver den danske Skuepladses sande Ven, at see Hr. S. med saa megen Hæld vise sig i et Fag, som udfordrer baade naturligt Talent og dyrket Forstand hos Skuespilleren. I i A. 8 Sc., hvor Forlis overalt søger at sætte Prosper i Forlegenhed, ber han heller ikke forbrigaae nogen Lejlighed til at opnaae dette

sit Niemed; dersor burde Hr. S. ogsaa have sagt
 den Sætning: "og naar man elster, som Du —
 Botaniken, „ med det tilbørlige Ophold imellem
 "Du“ og "Botaniken, „ da Prosper, naar han
 hørte ham sige, at han vidste, at det, at han
 elskede var Varsag til hans tidlige Morgenpromena-
 der, nødvendigen maatte troe, at hans Forstaaelse
 med Laura var opdaget; og det var sikkert Forlis
 alt for behageligt, at see ham i en saadan Forle-
 genhed til at han skulle lade en saa skøn Lejlighed
 slippe sig af Hænderne. — Ifr. Abildgaard
 havde ved denne Forestilling rettet adskillige Accen-
 tuationsfeil og nærmede sig i det Hele mere til det,
 hun skulle være, den coquette, kjærlige, letfindige,
 franske Pige. Ifr. A. var omhyggeligen vogte sig
 for at lade sin Stemme udarbe til det pibende, hvil-
 ket undertiden indtræffer, især ved Replikker, der
 skulle siges med Liv og Munterhed; saaledes var
 den Stemme, hvormed disse Ord: "De forstaaer
 ham ikke, „ i 2 A. 9 Sc. bleve sagde, intet mindre
 end vekslingsende. — Hældigere end ved den første
 Forestilling var Hr. Jordhøjs Dorval; serdes-
 les gav Skuespilleren denne gang 2 A. 12 Sc. langt
 rigtigere og bedre end forhen. — Ifr. Bust frem-

stillede Prosper med Glid, og uagtet Ann. juſt
 ikke kunde ſee den mandige Uſtand, der ſaa meget
 er roest hos Iſt. B., lykkedes denne Rolle hende dog
 ſærdeles vel. Iſt. B. var ogsaa dennesinde ifort
 en mere passende Dragt, der ikke bidrog ſaa meget
 til at vise hendes for unge Alder, ſom den, Skues
 ſpillerinden forhen har brugt. I 1 A. 10 Sc. jagt-
 tog Iſt. B. endnu ikke, at Prosper virkeligten bør
 være rørt ved den Replik: "O, min Herre, troe
 mig, han vil blive rett." — Gravmand: Hr.
 Tryde. Meget rigtigen er i et andet Blad anmær-
 ket, at Navnet "Gravmand" næppe er velvalgt;
 ikke allens fordi Charakteriſtiske Navne ikke vel bør
 bruges, thi her har Oversætteren Originalens liges-
 ſaa charakteriſtiske Navn "Rustique" til ſit Fort-
 ſvar, men ſærdeles fordi et dansk Navn synes at
 ſtaae temmelig upassende i blant litter franske. —
 Flere ere af den Menning, at Gravmand bør tages
 ſom en gammel Mand, og bebreide Skuespilleren,
 at han ikke har gjort det; uden at ville nægte, at
 Rollen, paa denne Maade tagen, vilde gjøre liges-
 ſaa megen, ja maafte mere Virkning, kan Ann.
 dog aldeles ikke indſee, hvor Forfatteren foreſtriver,
 at Gravmand ikke maa være ung. Nogle have anta-

market, at Gravmand nedvendigen maa have været i Ejendom hos Gorlis over tyve Aar, siden Dorval, der i saa lang Tid har været i Ostindien, strax veed at nævne ham ved Navn; dog dette maa udevidt være en Skjedesleshed af Forsætteren eller Overfætteren; thi dersom Gravmand hænder Dorval, hvorfor fortæller Gorlis ham da i 1 A. 2 Sc. Dorvals Historie, og hvorledes kunde han da være uvivende om Prospers Herkomst? — Unm. troer aldeles ikke, at det kan regnes Hr. L. til en Feil, at han spillede Gravmand som en ikke gammel, eensoldig Losse, og paa denne Maade var Hr. L. meget brav. — Derefter lige for lige — (om dette Stykke i næste No.)

Scener af Forsætteren, et utrykt Sørgespil.

A n d e n A c t.

Første Scene.

Vilhelmi (allene).

Lad Kone, Barn og den forsørte Pige
Kun raabe høit til mig! — Jeg føler intet —

Dog ligger det saa tungt paa dette Hjerte,
 Det, som mit Hjerte intet fôler for.
 Kan jeg da føle, hvad jeg ikke føler?
 Hvad? eller kan en Kones Stemme ryste
 Saaledes Drehinden, at den altid,
 Gjentoner: Grusomhed! og Synd! og Straf!
 Vant til den samme Rystelse ved engang
 At have følt sig roet af denne Torden?
 Hvi blegner jeg for det, som engang farvede
 Min Kind saa rød og blussende af Bellyst?
 Hvad har da jeg vel gjort, at Banghed altid
 Forsølger mig? — Forsøt? — Hvortil? — Hvad
 En Kjødets Gjerning med min Sjel at gjøre
 Og om — De vilde selv; jeg trang Dem ikke;
 Dog hvisker altid noget i mit Dre
 Om trent som, Du er Synder! Du skal straffes!
 Hvorfor da? Ha, det svarer ei: men noget
 Er der, som trykker mig her — her — paa Hjertet;
 Hvad er det da? ha! mon det skulde være —
 Jeg troer — ha! mon det er — — Samvittig
 Skrek! — Hvi er dette Navn saa frygteligt!
 Men dette er en Barndoms Frygte, der kommer
 Tilbage som en mægtig Fiende, der har
 Tidt seiret, og som Alle frygte; ofte
 Skjøndt svag han vinder, blot fordi han frygtes;

Det er et Skin, en strækende Indbilsning.
 Wel! jeg vil frie mig fra en grundlos Nædsel!
 Samvittighed? hvad er Samvittigheden?
 En flygtig Tanke! ja! — en tom Bevidsthed,
 Let at fordribe; jeg vil frie mig fra den.
 Men denne flygtige og lette Tanke
 Horsolger mig saa hurtigt, at jeg aldrig
 Kan bortslye fra den, øngstet allevegne.
 Og seer jeg noiere, da er det noget,
 Som ei er Skin, er meer end Skin, er mere
 End Barndoms Frugt; og, om det og er Skin,
 Da er det fra en rædsom blodrod Lue — —
 Ha! denne Hld, som brænder Hjertet, dette
 Fortærte Legeme, som overalt
 Mig folger! Guds Forhandelse og Jordens; —
 Ja! det, det føler jeg — haardt, — saa mit Hjerte
 Sig sammentrækker omt; — Samvittighed! —
 En Advocate for Handlinger! — thi Tanken
 Er sel og red; men Handlingen var syndig.
 Saa kommer altid Gjerningen tilbage
 Til den, som har hedrevet den, forandret
 Af Nosyn, stvg og grim, ei sôd som fordum.
 Saa er det! Noses Blade har jeg nydt;
 Hvad? hvi skal jeg og tage Tornene?
 Usete, ak! men uadskilt fra Nosen;
 Saa er det da, at hvo, som plukker Nosen,
 Han plukker og dens tornesulde Stilk.

Men denne Qual besøger alle Dødens
Ugjæstfrie Born, stor eller lille, som den fører
Haa eller mange onde Vidner med sig.

Saa har jeg skuet den Ophøjede
At knæle dybt i Stovet, og anraabe
Hørbarmelse! og Hyrster selv at sjølve.
Ja! — Purpuret, det Hæderspant, det Skjul for
Al Last, og Dybens Tegn, det saa jeg høve
Paa Brystet, og forrande Herrens Angest
Og sige: "dette Hjerte, som jeg dækker
Er fuldt af Mag, er lastefuld, strafværdigt..
En ene bærer jeg den tunge Byrde:
Nei! mange bære den, og dette træster;
Hvorfor? det ved jeg ei; men det var altid
En Lindring for den Ulyksalige
Som om af Kummeren, jo flere den blev
Udstykket til, des mindre fik enhver.

A n d e n S c e n e .

Wilhelmi og Andorf.

Andorf.

Wilhelmi!

Wilhelmi (i Tanker).

Morsomt nok, at en forbandet

Som jeg har dog en Trost:

Andorf.

Wilhelmi!

Wilhelmi.

Og kan

Dog tænke noget, skjønt jeg er forbandet,

Andorf.

Ha! hører Du mig?

Wilhelmi (farer op).

Hører Du?

Andorf.

Du drømmer!

Wilhelmi.

Din sorte Sjel! gaae! — Er dit Ansigt ikke

Blegt, som om Hælvedes Ild alt skinte paa det?

Til Hælvede! gaae Daare, gaae! did kalde

Forsorte Piger; hører Du?

Andorf.

Hvad er der?

Wilhelmi.

Ha! ha! hvor Du forstrekkes let?

Andorf.

Men Du?

Vilhelmi.

Deg?

Andorf.

Uforsærtet, uden Lige!

Vilhelmi.

Hm!

Andorf.

Havde Du ei lært din Katechismus

Da Du forsørte dem, at nu Du drømmer

Bag efter?

Vilhelmi.

Sig mig dog, hvoraf det kommer?

Andorf.

Hvad?

Vilhelmi.

Den forbandede Samvittighed.

Andorf.

En Drøm!

Vilhelmi.

Men sūg mig da, hvorfor jeg hæved
Dengang Du talte til mig?

Andorf.

Ogsaa Drømme!

Vilhelmi.

Nei, nei! ved Himsen! ei er dette Drømme;
 Saa maatte jeg jo vaagne, naar jeg vilde;
 Det kan jeg ei; mistroisk, bange, frygtsom
 Skyer jeg enhver, som seer mig, ikke veed jeg
 Hvorfor? men saa det synes mig at alle
 Veed at det Hjerte her — her — er lastværdigt,
 At denne Synder, som gaaer saa nedbriet,
 Er en Horsører, et Uhyre: Hvad?
 Staar det streyet uden paa mit Hjerte?
 Saa lader det for mig, da alle veed det.

Andorf.

Men sig mig, hvorfor grunder Du paa dette?

Vilhelmi.

Ved Himsen! ene dette er min Lindring;
 Maar man betænker ret Ulykken, da
 Hvertiger den som en Snigmorder, der
 Ei vil bestues noie, førend han
 Har fuldført Gjerniaugen; fun da forsvinder
 Al Fordom og Indbildung, der forskräcker,
 Da bliver Hjertet og langt mere roligt.
 Jeg vil fordrive Tanken ved at tænke;
 Som naar man stirrer lange paa et Lys, der
 Besværer, blændes Øjnene ved et
 Velkommen Mørke.

og endt ved Andorf.

Tænk da kun og sværme!

Hvi vil Du plage mig? hvi vil Du legge
Din Vægt paa mig? ei er jeg saadan Daare
At jeg vil drømme kun om egne Synder.

Vilhelmi.

Ha! saa skal Du ei tale; Trest og Lindring
Det venter jeg af Dig. Saal skal Du sige;
"Din Synd er ringe imod min; din Tilstand
Er Himmel imod min; jeg Arme nærer
Ei Haab som Du; saa vil jeg, Du skal tale;
Det fordrer jeg, thi Du, Du har forført mig.

Andorf.

Nar! Du befaler mig? og mener Du
Jeg agter halv saa høit dit Vensteb? gaae!
Sog Dig en anden Ven! ha! neppe finder
Du En paa Jorden, som vil være det;
Men ønsker Du en Ven, da vogt Dig for at
Fortsænke mig! Kun mig har Du tilbage.

Vilhelmi.

Min Ven allene Du? ha! jeg er dødsens
Nu er jeg dødsens, siger jeg; thi Livet
Er mig forhadt; Den synes hele Jorden
Mig ret affæelig, rædsom, og Du selv
Saa hæsselig, saa grim, som selve Synden;
Alt er seraadret; intet fryder mere.

Ha! troer jeg ei, at alting nu har klædt sig
I Sorgedragt for at forstørke mig?

Og Honning, Honning har indsuget Gift
For ei at glæde mig. Afskyeligt! hæsligt!

Og denne Ven til Trost i al Ulykke!

Ha! maa jeg ikke bære, blegne, styrte,
Flye overalt og synke ned til Jorden?

(Han gaaer.)

Det Kongelige Theater.

(Følgende Bidrag modtog Anm. d. 20de Decbr. med
Posten fra Helsingør.)

Tubler med mig! I Gaae, som har Sands for
det Skjonne
Glæder og fryder Jer, — atter vor Jenny
vi see.

Gun.

Tirsdagen den 23de Decbr. opførtes paa Kie-
benhavns Skueplads: Hvordan bærer man
sig ad i Comoedien, eller: Den bogstave-
lige Udtydning, Comoedie i een Act, oversat
ester W. H. Brønells tydiske Original.

Dette lille, ikke uinteressante Stykke, ses vi
jfælden opført paa Skuepladsen, dog saalænge en
Dise og Due skal have deres Fingre med i Spillet

(Synd var det at beskynde dem for deres Hjerner havde Deel der!), maae man vel onse, at det for Fremtiden maa henligge.

Uden at indlade mig paa, hvorlibet dette Stykkes Moral kan henregnes paa vores Forordninger, i Særdeleshed paa sidste Presselov, der i Sandhed er et saare hæderligt Product af den danske Litteratur, strider jeg til Udsorelsen af Stykket. —
 Første Scene aabnedes med at Jenny kommer ind, gaaer hen til Bordet, og der finder en Tegnebog, der ligger aaben og hvorpaa staar: "Til Jenny.."
 "Maar din Baar er forbi, og det lækker mod Enden af min Sommer; o, Jenny! er det da endnu Tid at føle Medlidenhed? .." — hvorpaa Jenny udbryder: "Edvin elsker mig, den Edle elsker mig!" .. og Edvin, (der imidlertid har listed sig ind og kastet sig for hendes Fodder) "Skal evig elsk Dem!" .. Den Velklang, hvormed Jenny frembragte ovenfor citerte Ord, og den Felelse, hvormed Hr. Foersom uttaledes: "Skal evig elsk Dem," gjorde forstjent Virkning. I øvrigt var disse to, der er Scenesens — i det Fag — eneste Fremtids Haab, overmaade brav. — Hvor skøndt gik f. Ex. ikke disse R. plukker:

Jenny. Hvad forlanger De?

Edvin. Deres Haand og Deres Hjerte.

Jenny. Mit Hjerte?

Edvin. Eller har jeg det alt?

Jenny. Fordi Du skal det fra mig: men jeg vil have det igjen, og give det til een, som eister mig mere —

Edvin. End jeg? O! saa hører det mig til for evig! —

Tredie Scene aabnedes af Hr. Olsen, der i det han peger paa Edvin siger: "Wil Du see en forulykkel Frier, da staer der een. — End ikke denne Linie udtalede han rigtig. — I evrigt visste denne Herre, saavel i Aften, som ellers i Allmindelighed, at han gaaer Krebsgangen. Foran enhver Replik fremkommer han med et Aa — aa — aa —. Hvorfor? det maa Gud vide. Formodentlig er det en Bane fra gamle Tider — Aa — aa — horen Sie u. s. w. (See Barberen i den Stundeslesse.) — Bedre havde Hr. Olsen gjort, om han pugende paa sig selv havde sagt: Aa — aa — aa — Wil I see en forulykkel Kunstner, da staer her een. En affyelig Monotonie, slue, stive Armbevægelsær, og en grændselos stor Lust til at afkopiere vor

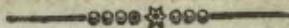
fortræffelige Swartz, er forresten det hvorved Hr. Olsen gjør sig fortjent. Den Rolle han havde denne Aften var i sig selv saa interessant, at der netop høerer en Olsen til at gjøre den til det den blev — kedsommelig. Ordkalafatring er hans mindste Synd. — Hr. Due dreiede, medens han fremragde sine saae Neplukker, Hovedet paa hans sædvanlige Maneer frem og tilbage. — Man maae troe, naar man saaledes seer ham i al Høflighed at dreie og vrække Hovedet, at han var kommen for at bede Fadder, og frygtede for Aflag. Forresten er Hr. Due en af de Aukteurer, hvorom der hverken kan siges det ene eller det andet. — At see ham saa sjælden som muligt paa Scener er vel enhver grundede Ønske. Imidlertid har Hr. Due dette forud for Olsen, at han viser Lyst til Kunsten, medens den anden, dagslig viser det modsatte. Nok om disse — Nu tilbage til den elskværdige Jenny og den ædle Edvin. Man erindre blot hvilken Godhed, der lyste af hendes Blik, da hun i tre Scene siger til Edvin: "vær, naar Elsken deer, min Broder, og jeg er fornæret," Og i s. Sc., naar Edvin svarer: "Jeg skulle kunne holde op at elске Dig? Saa sandt," — Hun da saa træffende som sjældt siger: "Sværg ikke min Edvin! hvo kan indestaae for sine Fælbers Bestandighed! alt hvad vi kan er ikke at handle imod dem; — Sandhed og Oprigtighed maae derfor udmærke alle vore Handlinger." — "Jeg føster Dig vort," sagde Jenny til Edvin med en Bestemthed og Energie, der var ligesaa vel udtrykt i Stilling, Physiog.

nomie og Sprog, som den Misnæie, der fulgte de Ord til Edvin, da han vægredte sig at følge hende: "En Uvardig besidder mit Hjerte, som ikke har Mod nok, for bestandig at kunne eie det, til i nogle Misnutter æ see et suurt Ansigt. Men jeg skal rive det løs fra ham, hvormeget det end vil koste..". Ikke fulde saa vel fremsagde Jenny Neplikken i 12te Scene, hvor hun begynder: "Hør min Fader, — o. s. v., og baade her, som og flere Steder, viste hun en Kulde, der ikke var den passeligste; dog, hvor kan man op holde sig over, at en Dame, hvis store Forhenvester bliver saalidet paaskjønnet, som hendes, under tiden maa blive kold. Tiere at bruge min Pen mod de Uslinge, der sege at ned sætte hende, vil jeg ikke. Deres egen Skjændsel og almeen Foragt bør være deres eneste Straf. — Hr. Clausen, havde denne Aften imod Sædwane saaet en god Caracter, den han (forsaavidt at den kunde vises i de enkelte Neplikker han havde at fremføre) meget vel.

Hvad Stykket selv angaaer, da har jeg blot at anmærke, at Sproget er haardt og foraldet, og at der findes Borgere f. Ex. den om Niesen, der er den usleste og dummeste jeg nogensinde har læst paa Prænt.

Saavidt om dette Stykke. Skulde nogen finde for godt, sou du ellers pleier, at spørge hvorfor jeg har skrevet disse Bemærkninger over dette Stykke, da svarer jeg: Fordi jeg havde Lyst.

M. L. L. Gunnerus.

For
Skuespilhyndere.

Et Ugeblad.

No. 11.

Udgivet af Thortsen, Stud. Juris.

Trykt og forlagt hos C. M. Cohen.

Endvidere gaves Sendagen den 21de December:
Lige for Lige, Comedie i 3 Acter, oversat efter
Jungers Omarbeidelse af Marivaux franske Origia-
nal. — Ved denne Jungers Omarbeidelse har dette
Stykke unægteligen mere tabt end vundet, sun paa
faae Steder er Originalens Lethed, og paa lige saa
faae den ellers Jlinger saa eiendommelige Virtus

hed og Lune at spore. Scenegangen er stebende til den
hoieste Grad af Kjed sommelighed, og mange enkelte
Scener overbrevent udspilte og udvandede, saaledes
f. Ex. 2 A. 11 Sc.

Hr. Simonsen var Baron Svanholm,
hvilkens Nolle han udførte med megen Flid, uagtet
hverken hans Ansigt eller Organ passede til den, i
det ringeste passede ingen af Delene til den Maade,

hvorpaas Hr. S. tog den. Hr. S. gjorde sig Umage
for at vise en gammel, jovialst Adelsmand, der har
henlevet sin mestke Tid paa sit Gods, langt borte fra
Kjøbstæder og Kjøbstædnoder, og hvis Snedighed og
Vittighed just ikke er saa stor, som han selv troer
det. At Skuespilleren undertiden lod denne ind-
skrænkede Vittighed og Mangel paa Tone skinne for
stærk frem, er meget undskyldeligt, naar man be-
vragter, at denne Rolle ikke staarer saa langt fra
Forlis, som han samme Aften spillede, at jo Skue-
spilleren let kunde lade dem falde sammen, dersom
han tildeelte Svanholm for meget af Forlis's Hu-
hed. Paa flere Steder fortæiede Hr. S. sig; een
af de værste Fortælesser var, at Baronen i 1 A.
2 Sc. sagde: "jeg har endnu aldrig hørt, at der er
kommet noget godt ud af et lykkeligt Ægteskab,"
istedetfor: "af et tvunget Ægteskab.

Adelaide havde i Tomfrue Olsen en for-
træffelig Fremstillerinde; i Særdeleshed gaves de
Scener, hvori Adelaide viser sig som Soubrette,
med saare megen Kunst og Hæld. Overmaade hæl-
digen udtrykte denne haabefulde Skuespillerinde fra
Scene til Scene den gradvis stigende Lidenstab for
Greven, der, tilligemed den saa vel fremstillede

Ramp imellem Fornuft og Hjerte, er det, der indbager os for den elstværdige Adelaide, hvis fortærsfelige Sjel her viser sig i det reneste Lys. I A. 1 Sc. var den mindst hældige; i 3 A. 4 Sc., hvor der ved en Replik staar foreskrevet: "med største Glb., iagttog Jfr. D. ikke dette; overhovedet synes alt stærkt lidenskabeligt ikke at høre til den Classe af Rosler, hvori Jfr. D. viser sig hældigst; den koldere, mere raisonnerende Lidenskab synes desimod at være denne Skuespillerindes egentlige Fag." Hermed vil Anmelderen aldeles ikke sige, at han anseer Jfr. D. for udygtigogsaa til mere lidenskabelige Rosler; tvertimod, han troer bestemt, at Jfr. D. altid vil spille dem correct, endskjøndt hendes Hjerte vel ikke overalt vil følge hendes Forstand. Det er overhoved Anm. Mening, at det sande Talent, forenet med en nogenledes dyrket Forstand, aldrig i noget Fag eller i nogen Rosle kan være set, med mindre udvortes Omstændigheder skulle give Anledning dertil; imidlertid anseer han det dog for urigtigt, især for Begyndere i Kunsten, at spille i flere Fag, da nødvendigen deres egentlige Rosler maae side derunder; aldeles ubegribeligt forekommer det desfor Anm., at den dramatiske Skoles Bestyrere lade

enkelte af Eleverne maae frem i de meest forskellige Rosser, s. Ex. Hr. Simonsen, der spiller Schönhoff og Svanholm, Lessang og Forlis, Friz og Olby og Friz Froburg o. s. v. Efter Ann. Skjennende ere Rosser som Lessang og Olby, vel ogsaa som Forlis, de, hvortil Hr. Simonsen burde indstrenke sig; ikke fordi han er slet i de øvrige, thi ogsaa her kan ovenansorte Mening anvendes, men fordi hine sikkert vilde komme til at lide ved det.

Carl Svanholm er en yderlig tor og kjed-sommelig Rosse; Hr. Bruhn spillede den, og, nogle lattermilde Grimasser fraregnede, gav han den ikke slet.

Som Grev Wedelskjold viste Hr. Schjern sig for første Gang paa Skuepladsen. Denne Skuespiller udmaekker sig ved en veldannet Figur, og Urvungenhob paa Theatret; derimod er hans Organ ham meget imod, sædeles er det usikkert til det Tag, hvortil Hr. Sch. ievrigt synes at have meest Anlæg. Hr. Sch. veed hvad han siger, han satter og føler det, men mangler stundom Tone til at gjengive det, han har sattet og følt. Dersom Hr. Schs. Organ med Tiden kan blive mindre stodende, hvil-

ter Ann. sikkert troer, vil han visseligen blive en meget brugbar Skuespiller.

Nærværende Rolle er langt fra at være af den Sort, hvori Debutanter *) i Almindelighed fremtræde, den har ingen Bravourcenter, eller Steder, hvor Skuespilleren i Raserie forlader Theatret, og saaledes erhverver sig Bisald. Hr. Sch. gav den meget vel, sørdes de to sidste Acter; dog syntes han i 3 Al. 2 Sc. for tidligt og for stærkt at lade Greven sinne igjennem. Uopherligent at beragte Flingerenderne er en ilde Dame, som Hr. Sch. vor sege at afsløgge.

Jfr. Thomsen var som Lise aldeles ikke paa sin rette Plads. Uagtet al den synlige anvendte Glid, Jfr. T. ikke lod savne, var hun dog ikke i stand til at vise den høje, eller maaстke rettere lave Grad af Coquerterie, Liss Rolle saa nødvendigen fordrer. Denne Rolle havde udentvivl været rigtigere besat med Jfr. Buss. eller Jfr. Abildgaard, else maaстke rigtigst med Jfr. Hedevig.

*) Ann. troer gjerne at kunne kalde Hr. Schiens Debutant, skjondt han saare vel veed, at de egentlig saakaldte Debutter ikke finde Sted iblandt Cleverne.

Johan: Hr. Lund. Denne Rolle er af den Natur, at den morer og derved tilvender sig og sin Fremstiller Bisald, endog ved en maadelig Behandling; Hr. L. udførte den ikke uden Held, og var denne Johan umøgtesigen det Beste, Ann, erindrer nogensinde at have seet af Hr. L. Meget passende var den opblæste Mine, bydende Tone og storagtige Afsærd, Skuespilleren visste. Noget mere Odmyghed imod Greven havde ikke skadet, da hans Herremine endnu mere var blevet hævet ved Contrasten; ogsaa for Skuespilleren gjælder den gamle Replik: opposita, juxta se posita, magis illuscescunt. Med meget mere Pathos og Svulst burde Hr. L. have sage adskillige Replikker, f. Ex. den: "Mennester og Engle! hvor er jeg? min Lykke overvælder mig, den riber mig omkuld; den tager Livet af mig. Har I hørt det, I Elementer! hun elsker mig?" da netop der comiske ligge i denne kunstlede Henrykelse, der paa en saa saare yndseerlig Maade afbrydes ved det, at han eger en Pris Tobak og derpaa ganske rolig spørger: "altsaa elsker De mig virkeligen?" Alt for tugtig var Hr. L. i 2 U. 2 S., da han neppe børrer Lisets Haand med Læberne, istedetfor uophørligen at kysse den, hvilket ikke allene udrygt-

Keligen saaer forestrevet, men ogsaa tydeligen lige
ger i den Replik: "men skulde jeg da ikke lange til,
naar der sættes saadanne Lækkertidstener for mig?"

En Tjener: F. Blint.

Et par Ord om det Wedeljarlsbergste Selskab.

Det Wedeljarlsbergste Selskab, der i nogen
Tid har givet Forestillinger her i Byen, har nu op-
hört dermed, og spiller blot i Helsingør. Unm.
var ikke tilstede ved den Forestilling af Peversvende-
ne, som Hr. Assessor Host i sit Blad "Theatret." har
omtalt, og troer altsaa gjerne, at dette Stykke er
blevet udført med megen Hæld, og fortjener al den
Noes, Hr. Assessoren tillægger det; imidlertid funde
denne Bedommelse over et enkelt lykkeligt udført
Stykke let lede til en Idee om denne Trups Fortrafs-
selighed, der dog uden tvivl ikke vilde være aldeles
rigtig. Unm., der flere Gange har bivaanet dens
Skuespil, vil dersor herved kortelig meddele sine
Tanker om dette Selskab, for saa vidt det er mue-
ligt at domme efter de tre, fire Forestillinger, han

hør seet. Selskabet bestod, saavist Ann. erindrer, af 8te mændlige og 5 kvindelige Subjekter, Blandt disse sidste fortjener sikkertigen Mad Colding den første Plads; hun i een Rolle saae Ann. hende — som Fru Warning i Epigrammet — men hun udvirkede i den saa megen Talent og Correcthed, at han er overbevist om, at denne Skuespillerinde, i det ringeste i lignende Roller, altid vil være meget brav. At anstille Sammenligning imellem hende og den Mesterinde, vi i somme Rolle beundre paa der Kongl. Theater, vilde være ubbilligt i højeste Grad, og man kan sandsyndig vore en ikke allene upadslagelig, men endog meget god Skuespillerinde; pruden at kunne udholde en saadan Sammenligning. Md Colding lod overhovedet til at være ganske frie for de mange og mangehaande Provincialtheaterunoder, og synes at have en saa correct Skole, at det forekommer Ann. ubegribeligen, hvorledes hun har funnet saaret og vedligeholdt den blande Mennesker, der, om ogsaa nogle af dem ikke mangler naturligt Udsæg, dog næsten alle ere paa Afvete.

Jfr. Hall har ustridigen Talent, og mangler heller ikke Theatervanhed; hun har en behagelig Figur, og synes at forstaae sin Rolle; derimod føre

som hendes Stemme Unm. noget for flingrende, og det lod, som om hun aldeles ikke havde den i sin Magt, eller efter eget Fylke kunde modificere den. Rose i Corsicanerne syns at være hendes Triumf, men dersor sandtes der ogsaa i hendes ovrighe Nøller næsten altid Spor af Rose og Roses Natvitet. Som Frederike i Epigrammet visste Jfr. Halk sig sin Moder verdig. Ved de sidste Forstillinger opbørte Jfr. Halk at spille, og hendes Plads besjantes med en Jfr. Mügel — et bedrøveligt Bytte! — Siden om denne.

Fra det naturlige Talents Side kan Jfr. Hammer gjerne maale sig med de to Dyenomtalte, men ikke fra Kunstrigtighedens Side. Afudvortes Omstændigheder er et underligent kunstlet, synligt Organ og en megetfor fuldig Figur, hende imod. Jfr. Hammer reber Forstand og er i Almindelighed ikke ubesjendi med sin Rosse Land. Hendes naturlige Anlæg havde visse ligen, dersom det fra Begyndelsen var kommet under en rigtig Behandling, gjort hende til en meget brav Skuespillerinde. Unm. saae hende i den Rosse, der skal være hendes bedste, Grevinde Orsina, og han vil tilstaae, at uagtet det saare meget vilde og uregelmæssige, der dog ogsaa sandtes mange gode og rige

lige Træk, hvorfør Jfr. Hammer rigtig nok mere bør takke Naturen end Kunsten. Som den muntre, lette Natalia i Corsicanerne var Jfr. Hammer aldeles ikke paa sit Sted; bedre havde hun udentvivl været som Ottilia.

Som Fru Louise i Epigrammet, Ottilia i Corsicanerne og Claudia i Emilie Gallottisaae Ann. Jfr. Numpright. Jfr. Numprigh er en sod Søgerinde og har kun i sioe Tid været Skuespillerinde i Danmark, man vil derfor letteligen begribe, at hun, uagtet al anvendt Meie, taler lige saa meget rydst som dans, hvilket naturligvis ikke gør det behageligste Indtryk paa Øret. Denne Skuespillerinde fremfører sine Rosser, i det hun altid vugger med Armene. Hendes Claudia sandtes imidlertid adskillige ikke slette Steder, der, oversatte paa dans, vilde have fortjent Bisald. Maabelig i høieste Grad var derimod Hendes Ottilia. En rank, velbygt Figur er denne Skuespillerinde til megen Fordeel.

Jfr. Nutzel, der skulde indeage Jfr. Falks Sted, er vist nok et saare maadeligt Subjekt. Et temmeligt heldigt Organ er det eneste, der anbefaler hende. To Rosser saae Ann. Hende, som Lovise

i Epigrammer, og som Emilie Gallotti, og Page til Emilie er neppe tilforn seet, ikke at tale om, at hendes corpulente Figur er saa aldeles skridende med det Billedede, man har dannet sig af Emilie, den ængstelige, fromme, gudfrygtige italienske Pige. Lavkomiske Noller troet Ann. at være de eneste, hvori denne Goglerinde kunde taales: men hun vogte sig vel for at fremtræde i Noller som Emilie Gallotti. Ved denne Lejlighed kan Ann. ikke forbrigaae et Indsald af Doctor Meza, der, da Emilie Gallotti sidst gaves i Helsingør, og Dækket ved en Heil i Mastineriet ikke vilde have sig mere end nogle God, svarede sin Sidemand paa Parterret, der spurgde om Aarsagen til denne Standsning: "jeg vædder, det er Lessings Land, der vil holde Dækket tilbage." Det pudseerligste ved denne Anecdote var, at adskillige af Skuespillerne, der fik dette Svar at høre, ansaae det for en ikke lidt Compliment.

Endnu er der en Ifr. Hos i, hvem Ann. kun saae som Page i Emilie Galotti.

Det mandlige Personale bestaaer, hvis Ann. ikke feiler, af Herrer Holst, Hertz, Corp, Raadvad, Meyer, Rosing, Christopher-
sen og Hendrichsen. Om disse i næste No.

Scener af Forsøreren, et utrykt
Sørgespil.

(Fortsat.)

S i e d i e S c e n e .

Andorf (allene).

Han gik. — — En morsom Nolle spiller jeg;
Om den er lidt forbandet, lidt satanisk
Hvad skader det? Forbandet af en Præst,
En hellig Mar, hvor vilde saadan En
Ei grine singt, naar han saa, hvad jeg gjorde!
Hørsore Manden, smigre Konen, bringe
Ulykke allevegne! meget moersomt!
Hvor vilde ikke Præsten see og domme
Mig til det skumle Hølvede og Døden?
Dog er det ei saa galt endda, og om der
End kryber lidt om Hjertet hø! saa er det
Dog ikke værde at tale om; og tys!
Lad Ingen mærke det! — men ret alvorligt!
Nu er jeg saa paa Veten, at ei Gud
Kan trække mig tilbage, om han vi de;
Nu slentrer jeg som før, gjør, hvad jeg kan
Og kommer saa til Døden og til
Det skumle Hølvede, som Præsten sagde
Hm! Sladder! Sladder! var det vel alvorligt?
Hv! — dette var kun Spøg; saa maa det være
Men ret alvorligt, ret betenk, saa veed jeg

Dog heller ingen anden Ende paa det
 Ha! hvad er det min Sag? nu vil jeg ikke
 Nu vil jeg ikke plage mig med Drømme
 Lad denne Gift ei komme i mit Hjerte!
 Du gribet veldig om i Saaret, see!
 Jeg er jo rolig, naar jeg vil; o herligt!

Racine, betragtet som dramatisk Forsatter.

(Efter Schindl.)

Den næsse Plads efter Voltaire iblandt Frankrigs dramatiske Skribenter fortjener unægteligen Racine. Ikke allene opnaaer han i sin elegante Stil og rene og fortræffelige Versification næsten denne første franske Tragoedieskriver, men der hersker ogsaa i hans Karaktertegninger en Sandhed og Giinhed, der ikke vilde lade noget tilbage at ønske, dersom han ikke havde skrevet under og for Ludvig den sjortende, under og for den Tids Frankmand. Et Hof, som uagter Krigens Flamme suede hør, dog overalt gjentoned af Eistkovssuk, og det i en Galanteritone, som ikun et Hof — i hvis Atmosphære ingen usorsafsket Folelse kan trives — kan

bibringe, et saadant Hos maatte novvendigen virke til Skade for Sandheden paa en af det protegeret Digeer. Heraf kommer det, at ikke allene alle Racinse Tragoedier blot aande Kjærlighed, men at ogsaa hans elskende Grækere og Romere meget ofte kun ere forelskede Transmænd med græske og romerske Navne. Ligesaa lidet som dette paa den ene Side lader sig nægte, ligesaa lidet kan man ogsaa paa den anden Side mistjende de træffende Strof, hvormed han meget ofte udtrykker Lidenskab og Følelse. Ikke sjeldnen møder man hos ham Steder, hvor han meget hældigen gør sig de gamle Grækernes Aand eindommelig, og hvor han taler ligesaa meget af Hjertet som til Hjertet; kun er endogsaa paa selve disse Steder den Kolorit, som han giver sine Karakterer og deres Følelsers Udttryk, alt for let og behagelig, med eet Ord, alt for fransk for Tragoediens Værdighed: en Bebreidelse, der vel til evig Tid vil ramme den franske tragiske Muse, ligesom denne Nations Theatersmag altid bliver den samme, om den vgsaa nu, ved dens Statsforsavnings fuldkomne Forandrинг, viser sig hist og her i en anden Skikkelse.

Sørgespillet Alexander blev 1666 først givet af den Moliereske Theatertrup og faldt igjennem.

Siden spillede Skuespillerne i hotel de Bourgogne det, og det fandt almindelige Bisald. Heller ikke her er Racine endnu hvad han siden blev.

(Fortsattes.)

Anecdote.

Da Voltaire i Aaret 1750 havde skrevet sit Sørgespil Orestes, og dette første Gang skulle opføres, havde han den Forsængelighed at lade forsædige nye Comoediebilletter til den Forestilling, hvorpaa følgende var trykket:

O. T. P. Q. M. V. D.

(omne tulit punctum, qui miscuit utile dulci.)

Et vittigt Hoved havde det Indfaldt at forslare disse Bogstaver saaledes:

Oreste, tragedie pitoyable, que Monsieur Voltaire donne.

En Revselse, som den forsængeligste af alle Nationers og alle Tidsalderes Poeter vil have fortjent.

Den dramatiske Skole er for myligen forsøget med et nyt Subjekt: Jfr. Rosenkilde, den samme, der ifjor viste sig saa uhældigen som Henriette i Grindringen. Dog kan Jfr. Rosenkilde egentlig ikke betragtes, som Eleve af Skolen, da hun blot har Tilladelse at bivaane og deltage i de daglige Deklamationsævelser, uden dersor at betræde Høsttheatret. Hensigten dermed er, at hun skal danne sig saa meget, at hun strax kan vise sig paa det Kongl. Theater, hvor hun allerede i forrige Aar skulde have debuteret som Eugenie, men ved indtrufne Omstændigheder forhindredes. Jfr. Rosenkilde har tilforn været engageret ved Hr. Instrukteur Schwarzes Theater, og under denne Mands Veiledning har hun ogsaa hidtil pannet sig for Theatret.

I Søndags opførtes paa Høsttheatret: *Søndag* skendene fra Landet. Paa Søndag gives Trostab paa Prove af Lafontaine. Den 18de Januar opføres intet Skuespil, da Theatret benyttes til Masterade. — Om Skillerummet i næste No.

For
Skuespilhyndere.

E t U g e b l a d.

No. 12.

Udgivet af Thortsen, Stud. Juris.

Tykt og forlæg hos E. M. Cohen.

Den 4de Januari 1807 opførtes paa Hostheateret: Sødskendene fra Landet, Comedie i fem Akter af Jünger, oversat ved N. T. Bruun. — Utter et af Jüngers mindre gode Stykker, men som dog meer end en "Lige for Lige," viser sin Forfatteris udmærkede Talent og Kald til at være dramatisk Skribent. Jünger har ogsaa her fulgt sin Sædvanne, at blande flere Handlinger sammen, hvilke undertiden kun ere høstede sammen med meget løse Traade; saaledes er i nærværende Stykke hele Episoden med Fridau og Ky se ikke alene ganske usnovendig, men den fjeder endog, og opholder Hovedhandlingens række Gang. Forfatteren har ogsaa undertiden indladt sig i lange Afschandlinger om Materier, der have ligget ham paa Hjertet, men som

ikke interessere Tilstuerne; saaledes kunde f. Ex. Undersøgelsen af hvad et Skuespil er, uden Skade været udeladt, ligesom den lange Snak om Comedier, uagter de mange skjenne Sandheder, den indeholder, gjerne kunde have været meget forkortet. Enkelte Steder i Oversættelsen synes at vise, at Oversætteren har have i Sinde at localisere Stykket, men han har gjort meget vel i ikke at udføre dette Forsæt, thi skulle dette Stykke localiseres maatte en meget stor Deel af det, blandt andet næsten hele første Akt, ganske omarbeides. At Stykket isvrigt ikke, som nogle ville paastaae, mangler al Interesse, seer man tydeligen deraf, at det uagtet den saare maadelige Forestilling, dog ikke mishagede.

Overst paa Personernes Liste staar Fru Pittini, og denne Rang høvdede Ffr. Busk meget vel. Biedermann charactererer i 2 A. 2 Sc. Fru Pittini med saae Ord meget rigtigt: "Inutter Overgivenhed! den Kone er fornugtigere end hun vil synes," siger han, og af disse Ord kan man tydeligen udvikle Fru Pittinis hele Charakter. Denne viste Ffr. B. meget rigtigen ved at fremstille hende som et Fruentimmer, af Naturen udrusset med Forstand og Virtighed, der lange havde været indstran-

ket af en gammel, knarvurren Mand, men nu ved hans Død var blevet Herre ikke alene over en stor Formue, men ogsaa over sin Frihed, som hun nu først tilfulde begynder at bruge til at betrige hele Mandkjønnet, som hun dog, da hendes Hjerte alt har valgt, blot bruger til Tidsfordriv. Overordentlig hældig fra Jfr. Bs. Side var 4 A. 8 Sc. med Bierring, hvor Pittinis Vittighed, Forlegenhed og Kjærlighed saa fortæsseligen udtrykkes; den eneste Urimelighed var, at et Fruentimmer med Pittinis Aand og Hjerte kunde falde paa at elste en saa hjerne- og hjertelos Figur, som den Bierring, Hr. Lund visste. Jfr. B. bør vogte sig for i lange Resplikker at nedsluge de sidste Stavelser af et lange Comma eller Punctum, hvorved hun undertiden bliver noget uhydelig.

Hr. Simonsen var Biedermann, men var langt fra at spille den saaledes, som man med Geie kunde vente det af ham. Han forseiledé ganske Personens Character, eller rettere, han gav ham aldeles ingen; thi et Menneske, der skifter den saa ofte som Hr. Gs. Biedermann, har ingen, og en saadan Inconsequenthed kunde neppe noget Sted anvendes urigtigere end hos den faste, ligesremme,

tænkende, brave Biedermann. Den saa sjenne Scene i 3 Akt, hvor Therese rober sin Tilboielighed for Biedermann, mislykkedes temmeligen fra begge Sider, og den declamatoriske Tone, hvori Hr. G. sagde de sidste Replikker funde ikke opveie den Mangel af sand Folelse og indvoertes Varme, han viste hele Scenen igjennem. De Steder, hvor Biedermann viser sin Tankemaade og sine Grundsatninger, vare de uhaeldigste for Hr. G., og var han ikke der Manden paa 39 Aar, som Overbevisning og Omgang med Mennesker har dannet til det, han er, men en slappet 20aartig Nar, som, uden Jord og Fyrighed, affecterer Melankolie og Menneskesorg. Meget gode derimod vare 3 A. 3 og 4 Sc.

Biedermanns Niece Louise Bürgel gav Chr. Abildgaard tildeels paa en Maade, der viste hendes Slægtstab, thi ogsaa i hendes Spil fandtes samme Characterleshed, som i hendes Onkels. Chr. A. affecterede for meget Naivete, og det Stroeg af Angstelighed, der bor findes hos Louise, udtrykte Skuespillerinden aldeles ikke. Levrigt fandtes der mange meget gode Steder i denne Rolle, s. Ex. Scenen med Benedict i 4 A., hvor Chr. A. var overmaade brav.

Eduard Fribau: Hr. Bruhn. Denne Rolle er allerede fra Forsatterens Haand saare kjed-sommelig, og blev det i en endnu høiere Grad ved Hr. Bs. Behandling; men var end Nollen tor, var Skuespilleren desto moersommere, særdeles i 5 Aft, hvor han tog sig særdeles godt ud i den urimelige Kjole, han var ifert. Urigtige Accenter synes Hr. B. at være stort i, ligesom det uidentvivl maa være ham umueligt at være sit Hoved lige, thi det hviler altid med swægtende Miner snart paa den høire, snart paa den venstre Skulder.

Som Baron Wandel, som overalt i Cava-liersfaget, synes Hr. Haack ikke at være paa sit Sted; han mangler aldeles den Lethed og ton, som vel endogsaa i overdreven Grad vor findes i Noller som nærværende; Hr. H. var langt fra ikke den pudseer-lige, charmante, vistige Abelat, som Fru Pittini i 2 A. 3 Sc. kalder ham; ikke engang Abelat var han, uden for saa vidt, han uhældigt efterbede den store Verdens Tone, og netop i denne og i denne enes-te Post maa han ikke være Abelat. Ikke meget vel var Nollen memoreret; strap i den første Scene, Baronen har med Biedermann, blev adstillinge Re-

plikker oversprungne, og hele Stykket igjennem
ende vendte og omkalsfatrede Hr. H. sin Rosse.

Hr. Lund var som Lieutenant Bjerring
temmelig maadelig og uden al den Id, Masthed og
Mandighed, det Menneske nødvendigen maa besidde,
der skal vinde en Pittinis Hjerte. Det er beklogeligt,
at Hr. L., der af Naturen har et saa behageligt Or-
gan, forfalder til den meest utsædelige Monotonie;
al anvendt Flid paa at rette denne Feil vil være for-
gjæves, saalænge Hr. L. søger Aarsagen i sin Stem-
me. "Wil Du undgaae Monotonie, maa Du trænge
ind i din Forfatters Land; „ er en af de ypperlige
Aphorismer, hvorfra saa mange træffende funde an-
vendes paa Skuespillerne ved vore Theatre, der fin-
des i den af Hr. Foersom nyligen udgivne interess-
sante Kommebog for Skuespilyndere; denne Unmærk-
ning burde Hr. L. rette sig efter, og sikkert vilde da
hans Monotonie forsvinde. Uagtet Oversætteren, der
sikkert har haft en Ahnelse om i hvis Hænder denne
Rosse vilde falde, har ladet de af Bjerrings Ord,
der skulde have stærk Accent, trykke med større Stil,
glemte Hr. L. dog ofte at give Ordene deres tilber-
lige Tryk; saaledes i 4 A. 8 Sc. ved en Sæning:
"det var ogsaa en Venus, der gjorde ham men-

nestelig, „ lagde Hr. L. ligeledes ingen Vægt paa Ordet ” også, „ hvor ved det Galanterie, Bjerring skulde sige, paa en Maade forvandledes til en Uarstighed; ligeledes accentueredes ei heller Ødet ” De, i den Sæning: imod De Baaben, De ferer, hjælper ikke al Verdens Harnister.“ o. m. a. St.

Benedikt Halter: Hr. Schjern. Benedict er et Menneske paa 30 Aar, uden Opdragelse og Kunstkaber, nylig kommen til Hovedstaden, og ved Hjælp af sine Penge i den store Verdens Brimmel. Lyst til at efterligne den Tone og Levermaade, han der har lært at kjende, er et udmarket Træk hos ham, men hans fuldkomne Mangel paa alle nødvendige Forkunskaber gjør, at Plumphed og Uslebenhed overalt Skinner frem. Han er godhjertet og ædel, men ucultiveret. — Ikke ganske rigtigt gav Hr. Sch. derfor sin Rolle, thi den Bondeagtighed, Benedict skal vise istedefor Uivungenhed og Verdenstone, saaes kun sjeldan; men dette, rigtig nok meget characteristiske Træk, som Hr. Sch. ikke gav, fraregnet, udførte han sin Rolle med megen Hæld og Flid: sandt nok, en saadan Rolle spiller sig selv, men den kan dog ved en god Behandling vinde i Interesse. Overmaade vel gift Scenen

med Louise, hvor imidlertid ovenannte Bebrejdelse især passer; dog noget for lidet Plumphed er paa dette Sted bedre end for meget, der letteligen kunde gjøre Benedikt til en Gjenstand for vor latter, og saaledes beroeve ham noget af sin Interesse. I 1 A. 2 Sc. forvirredes Hr. Sch., sprang en mægtig Hob over, og gav en uriktig Neplik; Therese, der formodentlig ikke vilde miste nogle af sine bedste Neplikker, blev hvor hun var, og herved opkom et Bilderede, der dog snart bragtes i Orden. De Scener, der gik hældigst, vare, foruden ovennævnte 4 A. 6 Sc., 3 A. 6 og 7 Sc.

Therese Halter: Jfr. Bass'e. Uagtet de enkelte ret gode Steder, der sandtes hos Therese, var Jfr. B. dog i det Hele tager, langt fra at give sin Rosse godt. Jfr. B. indblandede for meget af Karoline i Gjeldsbeviset, uden at betænke den Forstjæl, der er paa Karoline og Therese, og som dog er meget i Nine faldende, naar man blot vil estertænke de forskjellige Maader, hvorpaa de ere opdragne. Karoline er opvoxet under en kjærlig Faders vennehulde Pleie; han har stedse været hendes Fortrølige, og for ham udøser hun sit Hjerte, og troer ikke at kunne eller turde have noget skjult for

ham; heraf hendes skjonne Naivitet. Therese, der er opdraget af Forældre, der brugde deres hele Myn-dighed til at indjage Frygt, der uden Omgang med Fremmede, pludseligen er kommet i en ganske nye og fremmed Kreds kan umueligt saa hurtigen være blevet til den aabenhjertede, frimodige, usorsardede Pige, som Jfr. B. stemmillede; tvertimod viser Therese ofte i sine Ord en Mangel paa Opdragelse og Kjendskab til Mennesker, men denne var det Jfr. B. ansaae var Naivitet og Aabenhed, og heri feilede hun. Det lod overhoved som om denne Skuespillerinde stolede for meget paa sig selv og den Undest, hun har eihvervet sig; men lige saa nødvendig og nyttig nogen Selvstilled er for en Skuespiller, lige saa stadelig er den i for hoi Grad; men heri som i meget andet er Publikum Skyld; thi ligesom det aldrig tilstaaer en Skuespiller, imod hvem det engang har fatter Fordom, sit fortjente Bisald, saaledes troer det ogsaa, at alt hvad en yndet Skuespiller eller Skuespillerinde foretager sig, er rigtigt og skjont. Saaledes med Jfr. Bassoe. Det være langt fra Ann., at ville nedsatte denne unge Skuespillerindes ypperlige Talent, han troer endog tilforn at have viist, at han veed at sætte tilberlig

Priis paa det, og har allerede fra den første Forestilling omtalt derne Begynderinde som et udmarket og sandt Genie for Theatret, men netop deraf bør man vel vogte sig for paa nogen Maade at svække ders Spændekraft, og det vil overdrevet Bisald, endog hvor det ikke fortjenes, sikkert udrette. Kulde hindrer den unge Plante i at vose, mtnscr sterk og for tidlig Hede assvier Spiren.

Da fandt saa mangt et Skud, saa mangen Spire,
Mit Velkomst miil for tidligt Livet gav,
I Jordens Modersavn, den smigred' sig at zire,
En ubetimelig, uvenlig Grav.

Ifr. Hedeberg var en meget god Lise, kunde hun undertiden noget vel hurtigt, s. Ex. i Enden af Monologen i 4 A 3 Sc.

Vilhelm: Hr. Wildt. En Tjener: Hr. Rungsted.

H e l e n a.

Da jeg i et af Deres Bladé læste en Critik over Ifr. Rossings Spil i Helena, — hvilket Hr. N. L. Gunnerus saa skarpsindigt recenserede —

sag sit jeg lytt til dog at see dette Stykke. Det tilfredsstillede fuldkommen min Forventning, og man saae i dette Stykke, hvorlidet manges ubillige For-domme, eller hvad jeg skal kalde det, imod Jfr. Rossing og hendes Værd som Kunstuerinde, kan slade hende; thi man kunde næsten sige om hende: major est, quam cui possint inimici noce-re! — Hvor skjent, udtryktsfuld er ikke den Scene, hvor man i hendes Ansigt skuer Modersomheden, og Glæden over sin Sons gode Hjerte, hvor hun som Hyrde med en Moders Varme trykker Barnet til sit Bryst! — Hvor passende veed hun ikke at udtrykke den Overraskelse, da hun seer Constantin; skjendt jeg troer, at Jfr. Rossing begik den Fejl, at hun saae paa ham, allerede længe før end hun i ham gjenkjendte sin Gemal. Men især fortjener Jfr. Rossing offentlig Noes for den Flid, hun har anvendt paa hele Stykket i Allmindelighed, som paa den Scene i Særdeleshed, hvor hun giver sig tilkjende for Gouverneren, den Hestighed, hvormed hun, efter en lang Kamp imellem Moderkjærlighed og Selv-frelse, springer frem for at redde sit Barn; — men hendes Flid anvendte hun ikke heller for intet; thi vaade havde den det hældigste Udsald, og tillige

spillede hun for et ikke utaknemmeligt Publikum, som
veed at skjonne paa Fortjenester og som ikke laaer
Dre til ukyndige og partiske Kunstdommeres Bedem-
melse. Sidt hun stedse med samme Held og Bisald
maa træde frem paa Skuepladsen, og Gølelsen om
hendes eget Værd vil da holde hende stadesles
imod Enkelt's Utaknemmelighed! Hvad de øvrige
Akteurer og Aktriser angaaer, da føler jeg mig for
svag til efter Kunstens Regler at bedømme dem;
men overlader dette til en Gunnerus, som med saa
megen Held har vist sig i dette Tag.

Kjøbenhavn, den 7 Januarii 1807.

Klein, Stub.

E p i l o g .

Følgende ham tilsendte Epilog har Hr. Skuespiller Saabye havt den Godhed at meddele Anm.; da
Hr. Saabye allerede i Forveien havde erholdt den af
Hr. Prof. Nähvel forsattede og i No. 9 af dette Blad
aftrykkede Epilog, kunde han ei benytte sig af nærværende, i Saarbeleshed da den stusde siges lige efter

*Stykkets Ende, og den Wesselse Epilog altsaa havde
maatte udeblive.*

(Johan von Ehrenpreis reiser sig op efter at Jesper
har stukket sig.)

Høistæredel! tilgiv at jeg mig reiste op,
Jeg ellers ikke kan saa højet vel min Krop,
Og som De veed for vist, mit Haandværk fører
med

En saare højet Ryg, og megen Ydmyghed;
Saa skal De faae at see, med Lyst jeg den kan
høie,

Jeg derfor bukker nu, for Lave og for Høie,
For hver en ørlig Sjæl, for hver en Recensent,
For hver en ødel Under, for hver en Ubekjendt,
Som hjalp mig til jeg fik en lille Smule Glæde,
For sidste Litanie jeg her kom til at quæde,
Som hjalp mig til at sige om Wessel i hans
Grav,

Han Stykket nægted' Strømper, men mig han
Klæder gav.

E. Top.

Anecdote.

I Amsterdam gav et tydlig Skuespillerelselskab Forestillinger. Efter Sk. og Brug maatte Comedieplacaterne indeholde Skuespillerens Titel og Personale i det tydligste og hollandske Sprog. Denne Oversættelse fra Tydlig til Hollandst besorgede en af Stadens Lærde. En Dag skulle Operaen den skjonne Arsenals opføres; Oversætteren fandt her i dette Gryffes Personale antegnet: en Fee, tilsigemed den Skuespillerindes Navn, der skulle spille denne Rolle. "En Fee! hvad mon det er?" tænkte han. Til Lykke faldt det plattydige Ord Beh (Før) ham ind. "Hundet..." raabte han, og skrev: ein Beest; Demoiselle Reimbold.

Forandret Theaterrepertoire

for

Januarii Maaned.

Tirsdagen d. 13de, Hertugen af Monmouth.

Torsdag d. 15de, Krigsretten.

Fredag d. 16de, Skillerummet, En Times Egtestab.

- Mandagen d. 19de, Hertugen af Monmouth.
 Tirsdag d. 20de, Eropolis.
 Onsdag d. 21de, Armod og Hæimodighed (Torsdags
 Abonnement).
 Torsdag d. 22de, Kjerlighed uden Strempel.
 Fredag d. 23de, Hexerie eller Blind Allarm.
 Mandag d. 26de, Skillerummet, Entrepeneuren i
 Knibe.
 Tirsdag d. 27de, De sex Mile.
 Fredag d. 30de, Gyrithe.
 Løverdag d. 31de, Gyrithe (Torsdags Abonnement
 d. 29de Decb.).

Februarii Maaned.

- Mandag d. 2den, Gyrithe.
 Tirsdag d. 3de, Reisen til Byen.
 Torsdag d. 5te, Strikkepindene.
 Fredag d. 6te, Indianerne i Engeland.
 Løverdag d. 7de, Gyrithe.
 Mandag d. 9de, Den ellevte Juni.
 Tirsdag d. 10de, Gyrithe.
 Torsdag d. 12te, Maleren af Kjerlighed.
 Fredag d. 13de, Epigrammet.
 Løverdag d. 14de, Helena (uden Abonnement).

Mandag d. 16de, Skinsyge Kone.
 Tirsdag d. 18de, Hververne,
 Torsdag d. 19de, Ponce de Leon.
 Fredag d. 20de, Elisa Werner.
 Mandag d. 23de, Spradebassen, En Times Egg
 skub.
 Tirsdag d. 24de, Krigsretten.
 Torsdag d. 26de, Frieren fra Landet.
 Fredag d. 27de, Don Juan.

Nye Stykker i March:

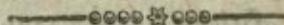
Bonden som Dommer, Den afbrudte Concert, Det
 farlige Naboskab.

Gamle Stykker:

Dyveke, Hjertets Forvildelse, Udstyret, Skumler-
 ne, Alexis, Camilla, Ungdom og Galsskab.

Den 24de Januarii opføres til Benefice for
 vor ligesaa yndede, som talentfulde og fortjente Ma-
 dame Lange: Indianerne i Engeland
 samt Balletten: Den forladte Dido, hvori
 den saa haabefulde Jfr. Lauerwald for første
 Gang skal vise sig som Dido.

Førige Søndag opføres paa Høsttheatret:
 Troskab paa Prøve. Søndagen den 25de Jan.
 gives: Gouverneuren fra Indien.

For

Skuespilhunder.

Et Ugeblad.

No. 13.

Udgivet af Thortsen, Stud. Juris.

Trykt og forlagt hos C. M. Cohen.

Søndagen den første Januari gaves: Trostabs paa Prove eller Feiltagelserne, et Lystspil af A. Lafontaine, oversat af H. G. Nyegaard. — Sikkert har aldrig noget dramatisk Product mindre fortjent Navn af Lystspil end denne kjedsmixelige Trostabsprove, der virkelig er en sand Taalmodsprove. Det skulle være meget besynderlig om Skolens Bestyrere ikke letteligen kunde erholde saa mange Oversættelser — thi originale Arbeider tor man ikke vente skrevne eller antagne — af gode Stykker, at de kunde undgaae at opføre et saa ulykkelige Lystspil. Imidlertid har Bestyrelsen dog den sandelig ikke lidet Fortjeneste at have udeladt en stor Deel af de moralste Sentencer og almindelige Besragninger, "der ere den forlegne Forsatters kjed-

sommelige Udslugter; „ saaledes er f. Ex. den atten Sider lange Scene imellem Harsner og Ritter betydeligen forkortet. Ubegribeligt forekommer det Unm. at man tog saa lempeligen mod den jammerlige Forestilling af dette jammerlige Stykke. Sige meget om hvorledes de enkelte Rosler udførtes er et vanskeligt Arbeide, formedelst den stammelige Uvidenhed i Roslerne, der herstede.

Hofraad Allner var Hr. Jordhs, der gjorde sig umiskjendelig Glid for sin Rosle, som dog ikke overalt lykkedes ham aldeles. Noesværdigen var det, at Hr. J. fremstillede Hofraaden fra den mindst latterlige Side, uden at tage Hensyn paa, at han derved børsovede sig selv det klappende Bisald, der altid følger den Skuespiller, der sørger for Mellemgulvers Kystelse. Meget godt udtrykte Hr. J. Vreden over at kaldes Comoediesader, — 2 A. 1 Sc. — der brod løs med saa meget mere Hestighed, da den længe var tvunget af den paatagne Kulde og Ligegyldighed.

Jfr. Busk var som Constance Allner unægteligen den eneste, der med Rette kan kaldes god. Constances Livelighed, Rasthed, Wittighed og gode Hjerte interesserer og interesserer dobbelt naar

de saa hælbigen fremstilles af Chr. B. Med særdeles passende Tone sagde Skuespillerinden de mange "Jaer," i 2 A. 2 Sc., hvor netop Tonen alen kan vise den stigende Forundring over at høre sin Broder noiggiltig underrettet om Vilhelmines hele Kjærligheds-historie og Forbindelse med den formeente Müller. Ligeledes udtrykte hun meget vel baade Forundring og Forlegenhed i den Replik: "Broder, Du staar uidentvivl i Forbindelse med en ond Vand..." Nollen var ikke vel memoreret og der indløb adskillige meget urigtige Accentuationer.

Som Wilhelmine Allner opfyldte Chr. Olsen aldeles ikke de Fordringer, man med Føje kan gjøre paa den Hølbergste og Dupatusse Lucretias; Agnetes, Adelaides o. s. Fremstillerinde. Chr. O. var efter Ann. Mening i denne Rolle nær det maa-delige, et Punkt, man burde vente Chr. O. ophøjet over. En utsaaledig Kulde var udbredt over hendes hele Spil, hvilken særdeles viste sig i 3 A. 7 Sc. ved Læsningen af Brevet, og i samme A. 15 Sc. hvor hun i den forhadte Nitter gjenkjender sin elskede Müller.

Capitain Harffner: Hr. Simonsen. Lafontaine har unægteligen længere inde i Stykket

afveget fra den Character, han først havde bestemt, for Harffner, der overhoved er en meget maadeiig Person. Hr. S., der var denne maadelige Persons maadelige Fremstiller, vedligeholdt ikke det Navn, han har erhvervet sig blandt Skolens Elever. Om Rollen ikke passede for ham, om det var for ikke at stade Ensemblet, eller hvad anden Aarsag det havde, veed unm. ikke, men denne Harffner er unægteligen det sletterste, Hr. S. nogensinde har gjort, og vil uidentvivl blive det sletterste, han i lang Tid vil giøre. Ogsaa Hr. S. var temmelig uvidende i sin Nolles Ord.

Syklets Hovedperson Krigsraad Ritter, blev givet af Hr. Schjern, der ikke var bedre end Onkelen og Kjæresten. Mindst uhældig var han i den Scene med Ullner, hvor han er "grovere, end en dadlet Philosoph, ja grovere end et Strids-skrift.. Unm. vil ligesaalidet indlade sig i en udførlig Kritik over denne Nolle, som over de øvrige, da han indseer, at det maatte være Hr. Sch. som de fleste øvrige, umueligt at vende deres Tan-ker og Øine fra Couffleurens og Nollens Ord til Nollens Land. En Pudserejlighed var det imidlertid, at Hr. S., da han i 2 U. 8 Sc. gik bort med en meger pathetisk Replik, ganske uden for Nollen kasse-

de et saare moersomt "Adieu," til Constance; ligeledes
kunde man ikke andet end trække paa Smilebaandet,
naar man i 2 U. 16 Sc. hørte Hr. Sch. declamere
disse Ord: "mærk det, mærk det Mine," o. s. v. hen-
vendt til Ullner. Om det stærke Accent, Skuespilleren
lagde paa Ordet "fortroligste" i den Neplik: "i to
Uar har jeg have den fortroligste Omgang med
hende" — i U. 2 Sc. — var uvilkaarlig eller
frivillig, kon Anna, ikke sige, anstodelig var den.

En Ejener: Hr. Rungsted.

Det Kongelige Theater.

Den 16de Januarii opførtes anden Gang
Skillerummet, Skuespil i een Akt, oversat af det
franske ved L. Kruse. — Kun meget faae af de
senere Oversættelser af franske Bagateller fortjene
at staae ved Siden af nærværende. En flydende
Dialog, en naturlig Scenegang og ægte fransk
Munterhed udmarket dette Stykke for mange andre.
Der er intet spændt eller unaturlige i Handlingen,
men vi see et Par Mennester, som Ungdom og Kjærg

Lighed giver Mod til Alt, og soui stolende paa deres egen Snedighed, troe bestandig, at kunne føre Onklen bag Lyset, uden at mærke, at det er dem selv, som narres. Det findes meget interessante Situationer, f. Ex. i den Scene, hvor Dorsee viser sig som Maler, og Onklen forhindrer ham i at fuldende sit begyndte Malerie; ligeledes i sidste Scene, hvor begge de Elskende troe, at Onklen villsiger i Alt, og forstrækkede høre, at han beder Dorsee forsærdige en ægteskabscontract imellem sig selv og Cecilie. — Denne Rolle blev af Hr. Fryden da bl udsørt med en saare moersom Kunselfuldhed, skjondt det undertiden syntes, sem han drev den for vidt, saa det nødvendigt maatte forekomme enhver ubegribeligt, at Cecilie ikke mærkede, at han havde opdaget hendes hele Forstaaelse. "Jeg tor sværge paa, at han næsten er 65 Aar," siger Cecilie om ham i 1 Sc. Nam. har ikke Bogen ved Haanden, og erindrer ikke, om denne Alder der er angivet, men det er sikkert, at Hr. F. aldeles ikke saae ud som en 65aarig Mand. Det "Ja" Hr. F. frembragte, og som skulle estersligne Ceciliens Stemme, blev pebet frem i en ligesaa upassende som ubehagelig Tone. At lære sin Rolle er ikke Hr. F.s. Vane, imidlertid veed han ester Leis-

lighed at hjælpe sig ved egne Sammensætninger; saaledes ogsaa ved denne Forestilling.

Mad. Lange var Cecilie, og var det saaledes som man kunde vente det af en Kunstmalerinde med Mad. Es. Talent og Flid. Cecilie er et sandt Fruentimmer, er uskyldig og god, men snedig og hævngjerrig i Ordets mildere Mening; hun elsker Dorsee saavel for hans Skyld, som og fordi det smigret den unge Pige, at være saa heit elsket. Mad. L. fremstillede hende saaledes fra en Side, der nødvendigen maa gjøre os Cecilie saare interessant. Meget fortræffelige vare de Overgange, som forekomme i denne Rolle; saaledes erindre man sig blot den Overgang fra Breden paa den unge Maler til den Venlighed, hvormed hun taler med ham og støter sig i Alt, da hun seer, at det er Dorsee. Unde, Lejbed, Studium og Raskhed udmarkede overhoved som sædvanligt Md. L. ved denne Forestilling.

Dorsee: Hr. Goersom. Hr. G. udførte denne Rolle med lige saa megen Hæld som Flid; særliges lykkes den Scene, hvor han viser sig som Maler, ham overmaade vel; man saae i ham den næest brændende Elster, der ikke tænker sig sterre Lykke, end at kunne gribe hvert Træk af sin Elstede;

færdelæs passende var den dæmpede Forbittrelsesstø-
 ne, hvormed han bad Onklen at gaae bort fra ham,
 da Uvedkommendes Tilsædeværelse altid forstyrrede
 ham. Rosler, som denne og enhver, hvor Skue-
 spilleren ingen hæftig Lidenskab skal udtrykke, er efter
 Aun. Mening de, hvori Hr. F. viser sig med mest
 Hæld. I Rosler, hvor Lidenskabens Udbrud ere stærke-
 re, viger han let af fra Naturen, og indblander stundom
 i sit Spil en Spænding, som det var at ønske, den-
 ne ellers saa brave og yndede Skuespiller vilde søge
 at aflagge. Aun. vil indrømme, at det Fag,
 hvori Hr. F. almindeligt spiller, uagtet det af de
 Fleste ansees for det letteste, er et af det vanskeligste;
 men for en Kunstmester, som Hr. F., kan Fagets Van-
 skelighed ikke tjene til Undskyldning.

Racine, betragtet som dramatisk Forfatter.

Racines Alexander er en fransk elegant i
 græst Heltecostume, der har mere at bestille med sin
 Princesses skønne Nine, end med Marses og Achills
 Vaaben. Heller ikke undgik han Satirens Svske;

en af Boileaus Samtaler i Uuderverdenen imellem Pluto, Diogenes og Alexander, der indeholder den bitterste Spot, blev anvende paa ham.

Et Aar efter Alexander udkom Andromache uden at gjøre synderlig Lykke; deri stede den just ikke Uret. Har den end sjonne og rørende Steder, saa gaaer dog ogsaa ofte blot Declamation i Stedet for Foelse. Ogsaa over Andromache gjorde Kritiken sig lystig, men paa en anden Maade; det var en Parodie, og det den første, som forekommer i det franske Theaters Annaler. — En Anecdote i Anledning af dette Sørgespil hører herhid. — En ørbar Magistratsperson, som endnu aldrig havde seet noget Skuespil, lod sig overtale til at bivaane en Forestilling af Andromache; han var hele Stykket igjenem meget opmærksom. Til Slutning gaves de Proceslystne af samme Digter. Ester Forestillingens Ende mødte denne Hædersmand ved Udgangen Forfatteren. "Hr. Racine," — tiltalte han ham — "Deres Andromache har slaffet mig megen Hornsielse. Det er et prægtigt Stykke; jeg forundrer mig kun over, at det sit en saa lystig Ende; et Par Gange var jeg nær ved at græde, men da jeg sit de smaae Hunde at see, maatte jeg lee..

Den hoivise Hertre ansaae nemlig de Processlysne
for den sidste Aft af Andromache.

Britanicus, *Berenice*, *Mithridates*
og *Bajazet* ere Tragoedier, hvoraf hver kan rose
sig af enkelte Skjønheder; men det hele mangler for
meget almindelig Interesse; man bliver ikke varm,
og Følelsen rores kun overfladigt. Den første,
Britanicus fra Aaret 1669 er ustridigen den
fortrinsligste iblandt dem; den udholdt dog kun otte
Forestillinger. *Berenice* er et Stykke Hosarbei-
de, bestilt af en Prindsesse, Ludvig den Hjortendes
Svigerinde, og med Hensyn hertil er den lykkes des
ret vel; kun hersker et uzaaletigt Hulerie i den, som
da ogsaa gav Anledning til mange Spotterier. Es-
ter en Forestilling af den sagde Ludvig den sjærende
til sin Livlæge Dodart: "Doctor, jeg var i Be-
"greb med at sende Bud efter Dem, for at hjælpe en
"Prindsesse, som gjerne vilde dee, men ikke ret vidste
"paa hvad Maade, hun skulle bare sig ad. Mi-
"t h r i d a t e s, forske Gang opført i Aaret 1663, blev
modtaget med indmærket Bisald. *Bajazet* 1672
med ikke mindre. Tyrkerne, som træde frem i denne
Tragoedie, ere efter deres Lænkemaade saa aldeles
Frastænd, at deres Turbaner og store Beenklæder
ere uundgaaeligen nødvendige, naar man skal antage
dem for det, de udgive sig for.

S n d h o l d.

- No. 1. Manden af Ord, vor Frih, de Skinsy-
ge; til Læserne.
2. Harlequin Patriot, Maleriet, Reversen;
til Hr. Assessor Host; Uncle; Theaterre-
pertoire.
3. De to Fader, den Vægelsindede, Krigsret-
ten; Scener af Jeannette Helm; Sang
for Petronius, af Prof. Nahbek.
4. Den gode Fader, Fruentimmerhavn, Brands-
katten; Scener af Jeannette Helm; i
Anledning af Hr. Gunnerusses Angreb.
5. Gouvernoren fra Indien; Scener af Jean-
nette Helm; Om Helena; nogle drama-
turgiske Bemærkninger og Meninger;
om det russiske Theater; Impromptu.
6. Maleriet, Abracadabra; om det russiske
Theater; Scener af Trylløsen; drama-
turgiske Anmærkninger og Meninger;
Epigram.

- No. 7. Manden af Ord; den dramatiske Skole
om Lagertha; Prove af det nyere italiens-
ke Theater; Tryllescen; i Anledning af
Hr. Gunnerusses Antikritik.
8. Gjeldsbeviset, den Stundeslose (indsendt)
med Udgiverens Bemærkninger; Anec-
dote; Theaterrepertoire.
9. De Skinsyge, Paschaen fra Suregne;
Brev til Udgiveren fra Hr. Gunnerus;
i Anledning af en privat Forestilling af
Freyas Aler; Epilog, frem sagt af Hr.
Saabye, forfattet af Prof. Dahlbek.
10. De to Hædre; Scener af Forforeren; om
den bogstavelige Udtydning, af Hr. Gun-
nerns.
11. Eige for Eige; om det wedelharsbergiske
Selstab; Scener af Forforeren; Maci-
ne; Anecdote; Myhed.
12. Godstendene fra Landet; Helena; Epilog
af Hr. Top; Anecdote; Theaterreperto-
ire.
13. Trostab paa Prove, Skillerummet; Macine.

